

Ion Marin Almăjan

VREMEA HAHALERELOR

Cuvântul autorului

* * * * *

Întâi fu semnul focului pe cer. În sfânta zi a Crăciunului curse sânge nevinovat. Fiara fu izgonită din palatele ei ferecate și răpusă, dar se slobozică șerpilor, năpârcile, toate jivinele blestemate ce trăiseră în jurul sau sub semnul Fiarei. Lăsate în voia lor, buiseră peste pământurile și apele țării, mușcând, înveninând, turbând prostimea. Frate cu frate se urâră, mamă cu fiică, fiu cu tată. Nimica nu mai fu ca până atunci. Se trezi în pânțele omului lăcomia cea fără de margini. Rupseră, sfâșiară, hăpăiră. Ospățul și desfrâul părea să nu mai aibă sfârșit. Videnia, hoția, nerușinarea, minciuna, pâra, vânzarea cureierau țara. Arginții trădării umpleau pungile celor fără de Dumnezeu. Pe tronul zidit cu morți și suferințe al Fiarei se aburcaseră cei ce aveau mâinile înroșite cu sângele încă proaspăt al acesteia. Proroci mincinoși, ei anunțară mulțimii sfârșitul domniei Fiarei și nașterea zorilor Paradisului. Credulă, prostimea îi aclamă ca pe trimișii Mielului. Începu încuscrirea celor fără de lege, puirea. Din împerecherea lor ieșiră pui mai flămânzi și mai setoși de sânge decât părinții lor. Cei ce nu apucară încă să găsească rana sângerândă a țării, pe care să pună gura și să sugă, stăteau la pândă, așteptând momentul în care cei umflați de atâta supt vor șovăi ori se vor prăbuși osteniți. Cele șapte vaci cu oarecare vlagă în ele fură înjunghiate și jertfite pe altarul lăcomiei, minciunii și trădării. Le-au urmat cele șapte vaci costelive, cu țâțele istovite. Dezmeticit din fumurile minciunii, norodul începu să strige cu glas mare: „Până când, Stăpâne sfinte și adevărate, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru?”. Atunci am auzit un glas înfricoșător: „Scrie, deci, cele ce ai văzut și cele ce sunt și cele ce au să fie după aceasta”.

Am început să scriu, în hula și ura celor ce călăresc țara. Poate nu destul de înțelept, poate nu cu suficientă furie, așa cum ar merita.

Poate teama de represalii m-a făcut să estompez adevărul, să cobor glasul. Un singur lucru este sigur. Cîntecul cu care am scris. Din

străfundurile ființei mele, cu gândul la cei ce nu știu ce le va aduce ziua de mâine. Pentru ei și pentru soarta țării în care m-am născut am ridicat condeiul. Întâmplă-se ceea ce îmi este scris în stele!

Ion Marin Almăjan

Mulțumesc doamnei Augusta Anca, directoarea editurii Augusta și criticului literar Adrian Dinu Rachieru pentru că au făcut posibilă apariția acestor opinii apărute săptămânal în ziarul „Renașterea bănățeană” din Timișoara.

Război caracatiței!

Scrisesem un alt material, dar apariția în presă a mesajului președintelui Emil Constantinescu m-a obligat să arunc la coș acea intervenție și să-mi revizuiesc, în mare parte, acel punct de vedere. Și aceasta fiindcă ideile cuprinse în apelul președintelui, dar și tonul vehement al său anunță, cu adevărat, cel puțin în faza de intenție – și sper din toată inima să nu rămână doar în această fază! – un război pe față, încrâncenat împotriva corupției, această caracatiță care a cuprins societatea românească de sus până jos. Cum să nu jubilezi când șeful Statului Român spune: „În combaterea acestui flagel nu vom ține seama nici de poziția socială, nici de avere, nici de apartenența politică, nici de grade de rudenie. Vom ține seama numai de lege”. Dacă va fi așa și nu altfel, atunci curățenia trebuie să înceapă din ograda proprie. Mă refer la cazurile semnalate de presa centrală bucureșteană, de pildă cumnatul președintelui, numit prefect de Argeș, va trebui să-și regăsească locul său, indiferent de cât de valoros este, în altă parte, iar fiul doamnei Zoe Petre să nu beneficieze de influența mamei sale pe lângă domnul președinte. Cât despre avocatul Cerveni, acesta ori să-și dea demisia din șefia partidului său, ori să renunțe să apere pe cei mai mari mafioți ai României, printre care se află la loc de cinste. Sever Mureșan. De. asemenea, tot după informațiile aceleiași prese bucureștene (Evenimentul zilei, Academia Cațavencu), secretarul de stat Remus Opriș, însărcinat cu numirea prefectilor, la cabinetul căruia se face coadă de candidați cu sacosele doldora, trebuie luat la puricat și trimis la mama dracului. La rândul lor, prefectii abia numiți, despre care orașele știu că au avut scârbavnicul nărav să jupoaie oamenii,

trebuie să fie lăpădați ca niște excrescențe periculoase pentru viața publică și pentru binele societății. Toți am știut sau am vorbit între noi că, începând de la punctele de intrare în țară, au fost mituiți funcționarii statului și au intrat în România mărfuri de mii de miliarde. Cazuri rare au fost semnalate și la televiziunile din țară, prin presă, dar nimeni nu s-a întrebat și nici nu a luat vreo măsură împotriva celor care le-au îngăduit să intre în interiorul României. În Timișoara sunt depozite de mărfuri fără acte asupra cărora nu s-a abătut mânia legii. Adevărata mânia, căci o amendă minoră și eventuala confiscare a mărfurilor are același efect ca o lumânare la căpătâiul mortului. Toată lumea cunoaște pe bișnițarii de valută, ce-și fac treaba sub ochii noștri și ai poliției. Până acu, și unii și alții s-au distrat, ocolindu-se reciproc. Exemple de acest fel pot fi date cu nemiluita. A venit vremea ca respectând legea să începă vânătoarea, nu de vrăjitoare, ci de caracatițe, de mafioți, de hoți și bandiți. Dacă nu este totul doar o înșiruire de vorbe goale din partea șefului statului, atunci suntem datori să ne alăturăm acestui război salutar și benefic pentru România și pentru noi toți!

(11 ianuarie 1997)

Suferințele tânărului Cozma

Pe Miron Cozma îl cunosc până și copiii de țată. Șeful mineriadelor avea în România postrevoluționară un statut special, ca cetățean și ca lider de sindicat. După ce a devastat Bucureștiul de câteva ori, distrugând bunuri ale unor cetățeni, clădiri ale statului, terorizând o capitală și pe cetățenii ei, Maria sa Cozma a bătut un ziarist și pe patronul unui bar, unde a făcut ravagii, a mai lovit niște chibiți ai unei echipe de fotbal și a sfidat legea, refuzând să se prezinte în fața organelor legale. Marea sa sfidare a constituit-o declarația de acum doi-trei ani, când a spus unui post de televiziune că poate oricând să fie el prim-ministru, ba chiar președintele țării. În acel moment, o asemenea enormitate m-a făcut să râd, dar acum, mai ales după ce am văzut vârful aisbergului, sunt convins că Miron Cozma nu exagera cu nimic. El putea, într-adevăr, să fie orice. Altfel, cum se poate explica că fostele guverne nu au putut sau nu au dorit să-l tragă la răspundere pe acest mic dictator, care are o luxoasă vilă la Snagov, cum numai Ceaușescu avea, cu personalul aferent, pe care îl plătea din

fondurile sindicatelor. Chiria acestei „căsuțe” de odihnă pentru marele gânditor și om politic a rămas neplătită, ajungând acum la modesta sumă de 82 de milioane. Prins în sfârșit în chingile legii – să dea Dumnezeu ca tertipurile avocațești și influențele malefice să nu-l facă scăpat –, Miron Cozma cere clemența legii pe motive care l-ar face pe Caragiale să râdă în hohote. Vezi bine, excelența sa are un degețel în suferință și un ulceraș declanșat de îngurgitarea atâtor alcooluri de marcă. În cazul lui Cozma, dincolo de toate picanteriile dezvăluite, două lucruri mi se par simptomatice. În primul rând faptul că o parte a presei și a forțelor politice românești întreabă, cu mieroasă nevinovăție, de ce s-a pornit tocmai acum prigoana acestui Petrache Lupu, din Petroșani. Nu cumva este o răzbunare politică? În al doilea rând, neînțeleasă este mișcarea minerilor în apărarea sa. Este clar că fărâmituri de la masa lui Cozma au căzut și în poala lor. Dar să nu știe ei că acest Cozma a luat partea leului?! Sau, cei care-i agită sunt aceiași care vorbesc de prigoană politică, în fond temându-și pielea? Deasupra tuturor acestor chestiuni, cred că adâncirea investigațiilor în cazul Cozma va scoate la iveală fapte și persoane de mare importanță în viața socială, economică și politică a României adânc implicate în corupție. Aceasta doar în cazul în care suferințele lui Cozma nu-l vor înduioșa pe președintele Emil Constantinescu.

(18 ianuarie 1997)

Lume, lume, soro lume...

Societatea românească pare un uriaș furuncle pe care mâna unui nepriceput a încercat să-l spargă. În șase ani de la spulberarea regimului comunist, năravuri, care probabil mocneau de zeci de ani, au izbucnit cu o furie fără precedent. În numele demolării vechilor structuri, al trecerii la organizarea socială capitalistă, s-a dat frâu liber instinctelor primare ale drojdiei neamului românesc. Muncitori, țărani, intelectuali au descoperit câștigul prin rapt, furând tot ce se putea fura din țară și văzând acestebunuri pe piețele țărilor vecine. Bunurile fostelor CAP au încăput, pe preț de nimic, pe mâna unor șnapani. Magazine, fabrici, hoteluri ridicate cu eforturi pe spinarea bietului român, au devenit bunul te miri cui, al escrocilor bântuiți de foamea câștigului. Cine a fost mai iute de mână și a beneficiat de ajutorul celor

asemenea lui, a făcut milioane, miliarde. Băncile au oferit împrumuturi fabuloase, fără garanția că banii vor putea fi recuperați vreodată, numai fiindcă directorii acestora au beneficiat, la rândul lor, de cota parte din suma împrumutată. VIP-urile ultimilor șase ani, prezentate de televiziuni, de presă, marii sponsori ai unor emisiuni, ai unor manifestări sportive și, rar de tot, ai unor acțiuni culturale, erau aceiași escroci, aceiași hoți îmbogățiți din averea statului și pe spinarea naivilor, a proștilor. În tot acest timp, țara a sărăcit, cum au sărăcit cei mulți și onești. Guvernele ce s-au succedat la cârma țării, oamenii politici ne-au acoperit până la sufocare cu lozinci, cu minciuni, sau încercând s-o facă, sărăcia, tâlhăria. Mulți dintre ei sunt vârați până în gât în marele rahat național, mânjiți cu afaceri necurate. Dar vorba avocatului Cervenii, nu există incompatibilitatea între hoț, escroc și omul politic sau guvernantul. Președintele României, domnul Emil Constantinescu, a lansat, nu prea demult, un program de luptă împotriva corupției. Vorbe frumoase și înălțătoare, cu efect imediat la inima celor naivi. N-au trecut însă decât câteva săptămâni de la acest eveniment și s-a hotărât crearea unor comisii la diverse niveluri de cmbatere a corupției. Asta îmi amintește de vremea răposatului când se forinau comandamente împotriva inundațiilor, a tot felul de calamități naturale. De ce comisii are nevoie guvernul și președintele, când există un Minister de Interne, un Minister al Justiției, alte forțe îndrituite prin lege, obligate să purifice România și să aplice legea? Ori o luăm de la capăt cu minciuna și aparențele create să facă doar zgomot pentru a lăsa lucrurile să curgă în voia lor, ca și până acum?

(25 ianuarie 1997)

Obrajii guvernanților și fața hidoasă a sărăciei

La aproape trei luni de la alegerea sa, Guvernul Victor Ciorbea nu face decât să poarte discuții sterile sau să descopere cu inocență grozăviile comise de predecesorii săi. Adevăratele măsuri promise în campania electorală întârzie să se arate. Ba, mai mult, se abdică, fără nicio jenă, de la asigurările date de președintele Emil Constantinescu, în numele noii conduceri a țării. După cum se știe, domnul Constantinescu declara, la confruntarea cu contracandidatul său Ion Iliescu, că nu va admite să facă parte din guvern acele persoane în jurul cărora s-au născut suspiciuni. Domnia sa a spus-o și tot Domnia sa a

uitat-o. De asemenea, a fost asigurat electoratul că nu se va umbla la legea cu locuințele naționalizate și, după cum se știe, Guvernul Ciorbea a uitat sau a călcat cu bună știință această promisiune. A mai spus actualul președinte că nu se va porni o epurare a structurilor administrative, o cederizare, cum se zice și, deși unele personalități ale CDR neagă campania ce se duce de înlocuire a persoanelor puse în posturi de către PDSR, aceasta se manifestă în toate structurile, fie ele politice, fie administrative. Fără îndoială că și PDSR-ul a făcut același lucru, dar parcă cu oarecare sfială, cu oarecare decență. Cel mai grav lucru este campania iresponsabilă de înfometare a populației țării. Se aduc tot felul de justificări referitoare la această criză fără precedent, după război, în România. Ea lovește fără milă cele mai largi pături ale populației. Clasa muncitoare, de care regimul trecut a făcut atâta caz, este azvârlită pe drumuri, lăsată fără muncă, fără posibilitatea de câștig. Țărănimea va ajunge, după noul program de scumpiri, să nu mai poată să-și lucreze pământul. Doar dacă îl vor scurma cu unghiile, țăranii români vor mai putea să producă ceva. Pensionarii, după ce au muncit o viață de om, sunt supuși celor mai cumplite batjocuri. Cu nici 200 de mii de lei pe lună nu vor putea nici să trăiască, nici să moară. Dacă adulții, deci familiile, sunt atât de grav lovite în existența lor, valul de sărăcie se va năpusti cu o violență fără seamăn asupra copiilor lor. Analfabetismul, rahitismul, mortalitatea, iată ce îi așteaptă pe viitorii adulți ai țării. De intelectualitate nu mai vorbesc. Doctorii, de a căror muncă depinde viața și sănătatea noastră, sunt plătiți la fel de prost ca toți ceilalți. Medicamentele au prețuri astronomice. Profesorii au aceeași soartă, inginerii sunt pe cale de dispariție, fiindcă locurile lor de muncă țin de domeniul trecutului. Guvernul Ciorbea se laudă cu niște compensații care nu mai vin. Dar aceste compensații sunt vorbă goală. Sume derizorii, ce nu vor acoperi nici masa, pe o singură zi, a unei familii. Suntem înrobiți FMI-ului, ne plecăm capetele umile cererilor tuturor organismelor internaționale puse să ne aducă la ultimul stadiu de sărăcie și de umilință. Îmi aduc aminte că și Ceaușescu era în relații cu acest cămătar, care se numește FMI. Numai că relațiile sale nu erau atât de umile, atât de slugarnice. Eram săraci și atunci, dar nu era o sărăcie lucie, distrugătoare de neam. Nu știu cum se vor termina toate acestea. Să dea Dumnezeu să nu ducă la desființarea Statului Român și a celor care trăiesc în granițele sale!

(1 februarie 1997)

Dolarul, mila occidentalilor și românii

Dolarul american crește precum voinicul din poveste, într-o zi cât altul într-un an. Mai acum câteva luni, dacă țin bine minte, Mugur Isărescu, guvernatorul Băncii Naționale, asigura populația României că respectiva monedă, dăătoare de ton pe piața internațională și atât de râvnită de săracii din estul Europei, nu va depăși un anumit barem. Astăzi, după cum au anunțat aseară posturile românești de televiziune, dolarul a atins astronomică sumă de șase mii de lei. Bălăbăneala post decembristă, inteligentele măsuri economice ale echipelor guvernamentale, începând cu cea a lui Petre Roman și sfârșind cu cea lui Văcăroiu, sunt responsabile de slujenia vieții pe care o trăiește românul, după ani grei de privațiuni și după enormele speranțe pe care le-a nutrit la căderea lui Ceaușescu. M-ar cuprinde un răs homeric, dacă nu m-ar bătui tristețea și amărăciunea gândindu-mă la promisiunea electorală făcută de actuala Putere, după care venitul mediu al nostru se va situa în jurul cifrei de 400 de dolari pe lună. Sunt convins că insistențele mele asupra promisiunilor electorale sunt foarte deranjante pentru susținătorii celor care le-au făcut. Mai mult, s-a acreditat ideea că acestea n-ar fi trebuit luate în serios de nimeni, întrucât așa se obișnuiește în lumea întreagă, să se mintă din gros pentru a se pune mâna pe putere. Doar că noi românii suntem un popor credul și, deși avem o practică îndelungată în a fi mințiți de cei care ne conduc, nu reușim să ne învățăm minte. Ieșirea din tunel, sau, mai poetic, lumina de la capătul tunelului, se speră a fi aprinsă de organismele politice internaționale, cu mâna providențială a bancherilor. Președintele Emil Constantinescu s-a reîntors ieri dintr-un turneu încununat de glorie, spun presarii care l-au însoțit. Se prea poate ca minunea să se producă, deși este greu de crezut că cineva o să ne iubească atât de mult, încât să-și facă pomană cu noi. Într-un interviu publicat în ultimul număr al revistei Magazin istoric sociologul și istoricul american Immanuel Wallerstein, profesor la Universitatea statului New York, declară următoarele: „Optimismul a dispărut nu numai din România, ci de peste tot din Lumea a treia. Nimeni nu mai crede în posibilitatea unei reforme graduale, în faptul

că dacă vom face cutare și cutare lucru, o să se schimbe ceva, o să trăim ca la Hollywood (...). Prin dispariția regimurilor comuniste, țările Europei de est au redevenit simple țări din Lumea a treia. Unele își vor îmbunătăți situația, altele o vor duce mai rău. (...) Problema dv. constă în faptul că încă vă mai considerați altceva decât restul țărilor din Lumea a treia. Credeți că nu puteți aparține acesteia pentru că sunteți europeni. Credeți că dacă îi veți copia pe danezi veți ajunge la fel ca ei. Dar ignorați faptul că în economia mondială nu este loc pentru mai multe Danemarce. Unii o duc mai bine, alții mai rău. Dacă intră cineva la masa bogăției, Danemarca trebuie să plece și nu sunt șanse să se întâmple acest lucru. (...) Țările din est s-au aflat între Rusia și Germania și au fost prinse la mijloc. Acum când au scăpat de îmbrățișarea ursului, vor să intre în NATO. Dar azi nu mai există problema geopolitică a Rusiei opusă Germaniei. Astăzi se pune problema prin prisma relațiilor S.U.A. cu Europa de Vest și Japonia. (...) Europa de Est nu contează. Doar Rusia contează. NATO constituie elementul cel mai puțin relevant. Europa de Est caută să trezească în Germania și Franța sentimente antirusești. Nu va reuși, pentru că occidentalii sunt prea realiști și cinici. Pentru ei nu contează faptul că românii afirmă că sunt antiruși, că iubesc libertatea. Ei vor să lupte împotriva puterii economice a S.U.A. Aceasta este geopolitica de astăzi. (...) Trebuie să înțelegeți ce determină politica mondială pe termen lung. În niciun caz nu este vorba despre cuvinte frumoase din predica de duminică, despre drepturile omului ori despre libertate”.

(8 februarie 1997)

Socialismul, grovarul capitalismului?

Cei mai vechi își aduc aminte că la lecțiile de marxism-leninism ni se spunea că socialismul, respectiv comunismul, vor fi grovarul capitalismului. Se făceau chiar glume, pe seama acestei situații, zicându-se că în timp ce capitalismul se află pe marginea prăpastiei, socialismul se situează cu un pas înaintea lui. La momentul '89, toată lumea a înclinat să creadă că, totuși, înainte de a fi grovarul cuiva, socialismul a fost propriul său grovar. Așa-zisa societate multilateral dezvoltată, „cea mai înaintată și mai democratică din câte a cunoscut istoria omenirii”, era bântuită de contradicții fundamentale,

democrația era o poveste de luat ochii străinilor care erau socotiți atât de proști sau de naivi încât să nu deslușească sărăcia, prigoana la care era supusă mulăimea, legile draconice inventate de stâlpii regimului pentru a înăbuși orice manifestare a libertății umane. La scurtă vreme după euforia ce ne-a dominat în acele zile, noi, dar și ceilalți cetățeni din Estul Europei, am intrat într-un tranzit apocaliptic. Revenind la sintagma de gropar și urmărind comunicatele de presă referitoare la afluența de emigranți din fostele țări. socialiste spre cele occidentale, nu poți să nu te întrebi ce se va întâmpla, în câțiva ani cu aceste „bastioane” ale capitalismului. Dacă este adevărat că lunar migrează spre Occident 300 de mii de inși din Europa de Est, dar și din țătile asiatice, africane, este sigur că într-un deceniu, poate chiar mai puțin, țările cu pricina vor cunoaște fenomene agonice, poate asemănătoare celor pe care le simțim noi acum. Și nu se știe dacă socialismul nu își va exercita rolulu de gropar al capitalismului, utilizând ce-i drept alte mijloace decât cele prevestite de marxism. Un argument în plus, la o asemenea presupunere, îl oferă situația Germaniei Federale, cunoscută acum câțiva ani invidiată pentru nivelul ei de trai.

După unirea cu fosta DDR, situația economică a început să cadă, șomajul să crească și bineînțeles nici în această țară nu mai curge lapte și miere. Semnele degradării sunt indubitabile. Recent, am văzut un reportaj transmis de Deutsche Welle despre un orașel din fosta DDR care, pe vremea când această șară era comunistă, trăia bine de pe urma exploatării zăcământului de turbă. După unire, mina a fost închisă ca nerentabilă și orașul a murit. După câte înțeleg, guvernul Ciorbea își propune să facă același lucru. Mă gândesc cu groază ce se va întâmpla, de pildă, cu un orașel ca Anina, care trăiește de aproape două sute de ani prin exploatare de cărbune, cel puțin în ultimii treizeci de ani o exploatare nerentabilă. În jurul orașului s-a creat un macroclimat specific, tradiții muncitorești, o istorie. Și, nu în ultimul rând, el a fost unica posibilitate a țăranilor din Caraș, lipsiți de pământ sau cu pământ neproductiv, de a câștiga un ban. Toate acestea vor fi aruncate în aer. Ce se va întâmpla cu locuitorii orașului cărora li se va lua singurul mijloc de trai? Iată întrebări la care astăzi nu putem da un răspuns.

(15 februarie 1997)

Măgarul lui Buridan

Hotărât lucru, școala americană își spune tot mai mult cuvântul în politica românească. S-au dus vremurile când guvernul, capul statului, hotăra cu ușile închise soarta poporului. Acum se mediatizează orice hotărâre, i se spune neamului de este belit, de ce i se trag șapte piei de pe încovoiața sa spinare. Iar el, ca un neam ales și înțelept, vanțelege, își va strânge ipotetica curea, încercând să înăbușe chirăitul mațelor. Trebuie să precizez din start că am înțeles foarte puțin din programul domnului Victor Ciorbea. Vina nu este probabil a dumnealui, ci a mea, fiind eu nepregătit în domeniu. Un lucru pare însă evident. Acest program vine foarte târziu, dacă nu prea târziu. El trebuia să fie declanșat în 1990, de Petrică Roman, atunci când țara avea încă resurse, când nu o luasem razna, obișnuindu-ne să umblăm hojma prin lume, să vindem tot ce ne-a picat sub mână, când mai eram obișnuiți să muncim șase zile pe săptămână, nu patru, ca acum, când structurile economiei românești nu fuseseră trecute prin foc și sabie etc. Numai că democratul nostru prim-ministru s-a temut atunci de mânia poporului încă ambetat de forța pa incare și-odescoperise în zilele lui decembrie '89. Știa Petrică democratul vechiul dicton roman

âine și circ pentru prostime, așa că s-a gândit că oferindu-i cele două condiții esențiale, va trăi mulți ani pe scaunul puterii sale. În ce privește programul propus de domnul Ciorbea, după priceperea mea, acestuia îi lipsesc liniile directoare. Nicăieri nu se spune ce urmărește acest guvern, care sunt domeniile ce vor impune România în rândul celorlalte națiuni. Este adevărat că se precizează în program necesitatea privatizării și a liberalizării prețurilor și toate măsurile de austeritate. Ca o condiție a relansării economice a țării. Nu-i suficientă această justificare?

După câte cred eu, nu. Reamintesc ceea ce am mai scris cu un alt prilej. Prin anii șaptezeci, un ministru al RFG afirma într-un interviu, că dacă ar fi șeful guvernului român, el ar face din România o țară prosperă prin dezvoltarea a două sectoare. Agricultură, industria alimentară, aceasta din urmă bazată pe resursele proprii, și turismul. Auzita-ți dumneavoastră de la domnul Ciorbea pe ce se bazează, vorba lui Marin Preda, ca să salte România din neagra mizerie? După câte cred eu, măsurile domnului Ciorbea sunt dictate de forurile internaționale de finanțe și poate nu numai. Altfel nu se explică prețurile aberante pe care le-a stabilit la combustibili și la alte

produse. Sunt de acord să te aliniezi la piața internațională, să plătești 40 de cenți pe litrul de benzină, dar nu atunci când câștigul mediu în România este doar de 40 de dolari sau nici atât. Cine a avut curiozitatea să facă nu cu coșul mult mediatizat, ci sumă cheltuielilor pe lună ale unei familii, doar pentru întreținerea casei, a văzut că este imposibil să-ți plătești toate hangaralele și să-ți mai rămână și de mâncare. Și aceasta nu este totul. Guvernul a precizat că se vor face ajustări lunare, ceea ce înseamnă că prețurile vor sălta mereu, până vor transforma România într-o țară a absurdului. Vom supraviețui după terminarea guvernului Ciorbea, câți dintre noi vom supraviețui, tre', zece milioane sau mai mulți? Nu cumva guvernul Ciorbea se aseamănă ucenicului vrăjitor al lui Goethe care a slobozit duhurile și nu le va mai putea stăpâni? Generația mea, deci a celor născuți în timpul sau după război, se aseamănă măgarului lui Buridan. Ce a făcut acest Buridan? Avea el un măgar cam rămâneat, cam costeliv și fără vlagă poate și cam leneș, s-a gândit că l-ar putea face să tragă căruța dacă îi atârnă în fața nasului o legătură de nutreț. Și bietul măgar, văzând mereu în fața ochilor visul vieții sale, s-a opintit la lucru. Noi avem de o viață înaintea ochilor legătura de nutreț și nu mai apucăm să ajungem la ea. Ni se promite, cum ni s-a promis în atâtea decenii, că generațiile care vin, copii și nepoții noștri, se vor îndestula. Să le fie de bine!

(22 februarie 1997)

Unde se va opri bila lui Lebed?

Depășind surprizele zilnice pe care Guvernul Ciorbea ni le face, spre paguba buzunarului nostru tot mai nevolnic, trebuie să recunoaștem că viața politică românească produce evenimente spectaculoase. În timp ce „eroul” Tökés László acuză UDMR-ul că a abdicat de la programul său, cerând autonomie pe criterii etnice și regiuni autonome maghiare (a fost bun la ceva și regimul comunist al dr. Petru Groza, nu?), PUNR și-a debarcat, în sfârșit, liderul, pe Ieremia cel cu oiștea în gard, vreau să zic pe Gh. Funar. Naționalismul declarativ al lui Funar, gafele politice pe care le-a făcut cu inconștiență, poate chiar și cu o undă de prostie, a costat acest partid nu numai aderența scăzută la alegeri a electoratului, dar și credibilitatea sa în

rândurile românilor, ca să nu mai vorbesc de imaginea sa în opinia publică internațională. Este greu de crezut că la sfârșitul mileniului doi se mai poate opera cu mijloace și idei ce au aparținut secolului trecut, care au fost necesare atunci, având în vedere situația românilor din Transilvania, aflați sub dominație străină. Locul înfrângerilor de tip memorandist trebuie să fie luat de pertractările, ca să folosesc un cuvânt atât de drag lui Iuliu Maniu, cu minoritatea maghiară, aceasta neînsemnând capitularea în fața pretențiilor aberante ale unor extremiști maghiari de tipul Tökés sau Katona Adam. Viața a dovedit că rațiunea și dialogul sunt mult mai eficiente pentru rezolvarea unor litigii, fie ele și istorice. Oricum, până la proba contrară (și să dea Dumnezeu ca această probă să nu se ivească între noi, românii și ungurii!) nu trebuie să hotărască forța, nici glasul armelor, nici arbitrajul altora, ci rațiunea și dialogul. Revenirea în țară a fostului rege al României, Mihai I, a stârnit noi valuri de proteste, pasiuni politice ce vor culmina în momentul în care acest important personaj al istoriei moderne a țării va păși dincoace de graniță. Deși nu sunt un adept al monarhiei, considerând că ea ține de o perioadă istorică depășită, dacă nu ar fi așa ar fi trebuit ca însăși Franța, patrie a monarhiilor europene, să-și reînvie glorioșii săi regi, totuși cred că Mihai I are dreptul să locuiască în oricare țară își dorește, firește respectând ordinea constituțională, legile acelei țări. Cetățeanul român Mihai de Hohenzollern are obligația morală, dacă ține cu adevărat la poporul său, să nu se lase mânuit de anumite forțe politice, să nu tulbure liniștea țării, și așa destul de fragilă, datorită nemulțumirilor create de măsurile luate de Guvernul Ciorbea. În ce mă privește, cred că primirea sa în țară va potoli, după inerentele manifestări de simpatie sau de adversitate, spiritele, rămânând să ne luptăm cu ceea ce ne-a fost hărăzit la sfârșitul acestui mileniu. Într-o declarație făcută la Paris, generalul Lebed asemena România cu o bilă ce se rostogolește. Recunosc, până acum îl credeam mai primitiv pe urmașul lui Stalin. Dar această metaforă mă pune gânduri. Având în vedere și ce se întâmplă acum și ce va urma, mă întreb cu tristețe și îngrijorare: unde se va opri bila lui Lebed?

(1 martie 1997.)

Tactica de partid și nu binele țării

Până mai ieri, credeam că programul de reformă al Guvernului Ciorbea va putea să scoată România din impas. Speranțele mi se bazau pe promisiunile electorale atât de euforice și pe declarațiile liderilor de partid ce susțineau că sunt în posesia unor surse de finanțare misterioase, interne și externe. Dar timpul care a trecut a dovedit nu numai că toate aceste promisiuni au fost mincinoase, simple bluffuri electorale, ci și o dovadă a inconștienței unor inși care, pentru a-și atinge scopul, s-au jucat cu vorbele. Să fim bine înțeleși, nu mă deranjează faptul că la putere se află această coaliție. Putea să fie oricine, chiar și partida romilor, atâta vreme cât situația țării, respectiv a noastră, ar fi mers spre bine, s-ar fi văzut oarecari semne de redresare. Degeaba se dă de ceasul morții fostul partid de guvernământ să arate că este preocupat de destinele românești, acum în ceasul al nu știu câtelea. S-o fi făcut atunci când avea pârgurile puterii în mână. Toate semnalele trimise acum spre Parlament rămân fără niciun rezultat căci principiul majorității, ce a funcționat și pe timpul lor, permite adoptarea unor legi și a unor hotărâri doar pentru că așa o cere tactica de partid, consensul, și nu binele țării. Cel mai grav semnal de alarmă pe care actualul prim-ministru l-a dat României a fost recenta declarație prin care ne anunța că dacă investitorii străini nu vor veni în România, reforma nu se va putea înfăptui. Lăsând la o parte declarațiile făcute înainte de a fi votați, asigurarea că investitorii stau la coadă la poarta guvernului ce urma să fie ales, mă întreb pentru ce este înfometat poporul dacă nu există siguranța că acest program se va putea realiza? Ce se va întâmpla cu noi în momentul în care ajunși în stadiul de muritori de foame, actuala putere își va ridica mâinile în sus a neputință și va zice că a dat greș? Vor pleca, cum au plecat și ceilalți, ca și cum nici usturoi n-au mâncat și nici gura nu le miroase? Am scris de atâtea ori, în cadrul acestei rubrici, atenționând că dacă nu se vor lua o seamă de măsuri reale pentru ajutarea țăranului, acesta va ajunge în starea de neputință de a-și lucra pământul. Și iată că primăvara aceasta vine să acopere, cu un strat gros de marasm și cu un uriaș semn de întrebare, pâinea țării. Pus în fața unor situații imposibile, țăranul va renunța să se mai zbată să-și cultive ogorul sau îl va lucra doar atât cât să-i ajungă lui și familiei sale. Restul va rămâne pârlăgă, cum se zice în părțile mele. În acest răstimp, partidele din arcul guvernamental pregătesc o nouă lege care să restituie pământul,

până la 50 hectare, foștilor proprietari. Măsura aceasta pare o batjocură, dacă n-ar ascunde în sine o intenție foarte clară. Legea, dacă va fi adoptată, va fi făcută pentru o așa-zisă reparație istorică. Deci, nu ne interesează starea țării, ci ducerea până la capăt, chiar de ar pieri lumea, a unor idei străvechi ale unui partid. Un partid care, în fulguranta lui apariție pe scena istoriei, nu s-ar putea spune că a adus mari servicii României.

(8 martie 1997)

Cu nădragii rupți în fund visăm la praznicul european

Nu pot fi bucolic, deși e primăvară, fiindcă această primăvară cade greu peste agricultura românească. Venit din satul meu cărășean de munte, un consătean îmi spune că rămân pământurile nearate și nelucrate, că nici cei care mai luau „în parte” nu se mai încumetă s-o facă datorită creșterii aberante a prețului la combustibili. Doar cei care au vite la bățătură pot să se descurce. L-am întrebat pe consăteanul meu ce vor mânca țăranii și mi-a răspuns cu un cântec vechi: „primăvara-i mama noastră, cresc urzicile pe coastă”. După urzici va urma dragaveiul și așa mai departe. Nu-i bai însă că, așa cum se exprima cu cinism unul din cei aflați la putere, tot nu am atins prețurile de pe piața iubitei noastre Europa. Sărăci, cu nădragii rupți în fund, dar fuduli. De ce să nu le arătăm noi europenilor că suntem bărăbări cu ei, adică egali, și dacă ne punem în cap îi și întrecem. NATO, dulcea noastră himeră, spre care se târăște în coate și genunchi toată suflarea politică și a inteligenței românești se îndepărtează cu fiecare genuflexiune a noastră. Câinii cu covrigi în coadă, care în viziunea noastră se află în curtea NATO, sunt câinii războiului. Nu mă refer la războiul propriu-zis, ci la cheltuielile enorme pe care o asemenea organizație le cere de la membrii ei. Și, vorba lui Alecsandri, tu râzi și spui, dar tu n-ai cămașă în spate... Apropo de război și de destinul confirmat de istorie al țării noastre, aberantă mi se pare concepția actualului ministru de război, Victor Babiuc, care crede că avem prea multă armată. Îmi amintesc de o mare aplicație ce a avut loc la Timișoara pe vremea Odiosului, când jumătate din vehiculele militare fie nu au pornit, fie au rămas pe drum, ba chiar de zilele de după 22 decembrie '89, când armata noastră s-a împușcat reciproc,

datorită slabei pregătiri a militarilor și cadrelor de comandă. Să fie în atari condiții nevoie de reducerea armatei române sau de înzestrarea și pregătirea ei la standardele actuale? Cine cunoaște istoria românilor știe că cele două războaie mondiale au surprins armata română descoperită, neînzestrată și neantrenată datorită afaceriștilor și intrigilor politice din acel timp. Se mai propune, dacă nu cumva s-a și hotărât, privatizarea industriei românești de armament. Bietul Odios, cu ajutorul acestei industrii a plătit o mare parte din datoriile externe ale României! Și atunci nu trebuie să ne întrebăm: actualii guvernanți ori sunt proști, ori se fac?!

Am văzut la televizor organizația studenților creștini din Cluj, care a lansat o serie de manifeste în legătură cu pactul dintre noi și Ucraina. Mărturisesc, și-mi cer scuze față de generația tânără, că am socotit că este lipsită de ideal național, că nu crede în nimic. Dar frumoșii tineri din Cluj mi-au încălzit inima. Poate că ei și alții ca ei nu vor lăsa să piară România și românii, împiedicând pe cei care se străduiesc, în numele lui Iuda, să ne distrugă. Dacă nu avem putere să ne luăm pământul strămoșesc înapoi, măcar să nu creăm un precedent istoric ce nu va mai putea fi reparat niciodată și pentru care ne vor blestema toate generațiile ce vor veni după noi.

(15 martie 1997.)

Vom intra în mileniul trei cu perspectiva unui nou război mondial?

Omenirea privește cu îngrijorare, în aceste zile, spre Helsinki. Va intra, această capitală europeană, în istorie ca și Ialta sau Malta la vremea respectivă? Se vor înțelege cei doi țari asupra zonelor de influență, ori totul va rămâne baltă, relațiile dintre cele două mari puteri se vor încorda în perspectiva sfârșitului de mileniu și vom intra în mileniul următor cu probabilitatea unui nou război mondial? Care va fi soarta țărilor din Estul Europei, majoritatea dintre ele, printre care și România, stând în lungul istoriei sub laba ori sub amenințarea ursului rusesc? Poate că Ungaria, Slovenia, Cehia vor primi încuviințarea să intre în NATO. În mod sigur însă, România, Slovacia și Polonia nu, judecând după interesele strategice ale Rusiei. De altfel, însuși Elțin a declarat, personal sau prin reprezentanții săi, că nu va

permite o amenințare la granițele rusești. Au fost voci autorizate care au susținut că popoarele au destinul lor istoric. S-ar putea ca destinul istoric al României să fie din nefericire legat de cel al Rusiei, trăind mereu cu spaima față de intențiile lacome și despotice ale acestui colos. Despre buna credință și bunele intenții ale principalelor țări occidentale față de noi s-a vorbit imens în ultima vreme. Asigurări ne-au fost date cu nemiluita de șefi de state, de alte persoane mai mult sau mai puțin abilitate s-o facă. Doar că în politică și în diplomatie se pot spune multe și mărunte, fără ca să constituie vreo obligație pentru una din părțile declarante.

Așadar, din acest punct de vedere, perspectivele românești sunt, după opinia mea, incerte. Ce ne rămâne de făcut? În primul rând să renunțăm definitiv la un dicton după care ne-am condus în aproape întreaga noastră istorie: fă-te frate cu dracu', până treci puntea. Căci, noi ne-am tot făcut frate cu Necuratul, dar puntea n-am trecut-o, ci cel mai adesea am căzut în cazanul cu smoală al Satanei. Poate că în mileniul trei vom înțelege că a venit timpul să fim noi înșine, să ne bizuim pe forțele noastre în primul rând, prezentându-ne cu demnitate în fața lumii. Excesele de servilism, entuziasmul trucat pentru ideile politice și economice ale unei țări sau alteia au lăsat urme adânci asupra caracterului nostru. Nu vreau să spun prin aceasta că trebuie să ne izolăm de celelalte țări și neamuri. Ar fi o utopie din partea mea. Dar nici umilitoarea și păguboasa căciulire nu ne-a adus mari beneficii ca națiune. Nu tot ce-i străin este demn de stimă, după cum nici tot ce ne aparține intră în componența cărămizii cu care ne place să ne batem aprig în piept. Până una-alta, noi orbecăim într-un întuneric infernal. Toată foiala demnitarilor, oamenilor politici, toate declarațiile și asigurările, toate acuzele. Întreaga mare de palavre arată că suntem într-o fază de completă derută, că nu știm încotro să ne îndreptăm, ca să ieșim din impas. România se apropie de sfârșitul mileniului ca o corabie în derivă, fără cârmaci, la voia sorții, a hazardului. Speranța despre care s-a discutat în ultimele zile la Timișoara este doar Dumnezeu, singurul care ne va putea salva. și aceasta doar în cazul în care românii vor avea momentul lor de trezire.

(22 martie 1997)

Singurătatea alergătorului de cursă lungă

Șocantă declarația președintelui Emil Constantinescu! Șocantă, dacă te gândești că a fost ales de o coaliție de partide de la care este absolut de înțeles „să strângă rândurile în jurul iubitului conducător”. De înțeles, având în vedere campania, fie și declarată, împotriva corupției, care atinge multe sensibilități și prea multe interese. Viesparul, după cum se știe, este suficient să îl zgândăre pentru a trezi instinctul ucigaș. Risc chiar să avansez o posibilă ripostă, dacă declarațiile domnului Constantinescu vor depăși faza la care se află acum oamenii legii, ei înșiși, unii cu musca pe căciulă, vor trece la „rânirea grajdurilor lui Augias”. N-ar fi total imposibil ca forțele mafioțice românești să apeleze la mijloace mult mai dure, poate chiar la o încercare de atentat la viața președintelui. Căci ceea ce numim acum cu multă lejeritate corupție are rădăcini adânci în viața românească. De la găinăria mărunță de două parale a funcționării din toate sectoarele și până la marii profitori, marii escroci, totul stă, astăzi, sub același suprem semn, al profitului obținut prin evaziune, înșelăciune, prin japcă. Ca un fapt mărunț, îmi povestește unul dintre colegi că, recent întors din Germania, fiul său a fost oprit la vama Aeroportului Timișoara. Între bagaje, tânărul călător, altfel un bun specialist în computere, avea și câteva bucăți de ciocolată. Onorabilul vameș i-a propus să-i dea, pentru colega de serviciu, una sau două bucăți. Neobișnuit cu năravurile balcanice tânărul a refuzat. Din acel moment „vigilența” vameșului a crescut subit, scotocindu-i minute bune bagajul. Repet, acesta este un aspect aproape hilar prin mica sa dimensiune. Ce se întâmplă însă în cazurile când sunt la mijloc miliarde, averi fabuloase?

Nu este gata el sau ei, profitorii acestor câștiguri subterane, să suprimă oricând o viață sau mai multe pentru ș-și apăra grămada de arginți? Ba bine că nu. Legat de singurătatea domnului Constantinescu, aproape m-a făcut să zâmbesc replica primarului nostru, care și el se simte singur. Automat mi-a venit în minte sintagma latină: quod licet Iovi non licet bovi. Una este să fii la înălțimea amețitoare a postului de președinte al țării și alta de primar al unui oraș, chiar dacă se cheamă Timișoara. Ceea ce nu înseamnă că domnul Ghe. Ciuhandu nu are problemele sale. Unele bag seama sunt create de partidul din care face parte sau de partidele ce se află la putere. Dacă ne amintim că cel mai frecvent cal de bătaie al PNTCD-ului l-a constituit autonomia

administrativă locală, pe care pedeseriștii n-o înțelegeau și n-o legiferau, nu se poate să nu ne întrebăm de ce respectiva autonomie a rămas la nivelul dezideratului? De ce continuă să se practice centralismul atât de hulit și nu se dau fondurile și mâna liberă pentru primăriile locale ca să-și dovedească priceperea de buni gospodari? Prea multe sunt, după părerea mea, inadvertențele între declarațiile pe care coaliția aflată la putere le-a făcut înainte de alegeri și starea de fapt actuală. Sau ritmul de melc al punerii în practică a acestora ascunde, în fond, neputința guvernanților, ceea ce ar trebui să determine partidele care i-au numit să ia măsurile de rigoare. În altă ordine de idei, mă grăbesc să-mi exprim admirația pentru poziția domnului Ștefan Dragulescu, ministru al sănătății, în condițiile în care astăzi a fi membru de partid este mai al dracului ca pe vremea partidului unic. N-ai voie să miști în front. Medic fiind, domnul Dragulescu a încălcat disciplina de partid și s-a opus bugetului alocat de caricatura de ministru care este Ciomara, cerând mărirea sumei alocate pentru un sector vital. Și așa românii sunt pe ultimul loc în Europa, din punct de vedere al asistenței sanitare. Și așa sărăcia, foametea, lipsa de medicamente fac ravagii în rândurile cetățenilor acestei țări. Așa că măcar pentru cerbicia și verticalitatea dovedite în acest caz, felicitări domnule ministru!

(29 martie 1997)

P.S. Din păcate, evoluția fostului ministru a dezamăgit toată suflarea românească, inclusiv pe autorul acestor însemnări.

Nici car, nici boi, doar sărăcie...

Un cunoscut ziarist de la Adevărul scria, acum câteva săptămâni, că țăranul român va intra în mileniul III cu carul cu boi. Imaginea este frumoasă, amintindu-ne de celebra pânză a lui Grigorescu, numai că, după opinia mea, este falsă. Țăranul român va intra în mileniul III cu palmele goale, descumpănit de soarta ce i-a fost hărăzită de conducătorii țării. Dacă procesul de colectivizare l-a lăsat fără pământ și fără uneltele de muncă, retrocedarea pământului ce s-a realizat după cum se știe, adică prin voia primarilor și a celorlalte autorități locale, l-a adus pe țăranul nostru în situația de a nu avea cu ce să-și lucreze ogorul. Ultimele măsuri ale Guvernului Ciorbea desăvârșesc paragina

și pustiul țărânimii noastre. Nu mai vorbim de scumpirea aberantă a carburanților – cerută, după s-a spus, de alinierea la standardele europene – ci de împrumuturile stabilite recent de guvern, un fel de joc na-ți-o ție, dă-mi-o mie, din care așa-zisul beneficiar nu se alege cu nimic, decât, eventual, cu recolta pe anul respectiv datorare la bancă. Sumele pe care țăranul ar putea să ia împrumute, fără a-și periclita puținul avut pe care îl are, nu pot fi decât infime. Cu acestea nu se vor putea cumpăra nici ițe de tracțiune, căci la prețul actual al mașinilor agricole achiziționarea lor este practic imposibilă. Și ce s-a rezolvat cu aceasta? Se pune un petic peste un alt petic, iar cine a apucat să facă o asemenea operațiune știe că rezultatul este nul. Dacă guvernul ar fi dorit să ajute cu adevărat agricultura românească, ar fi trebuit să acorde împrumuturi pe termen de câțiva ani buni, cu dobânzi mici și doar atunci rezultatele ar fi fost spectaculoase. Pentru că guvernul este neputincios în găsirea fondurilor necesare unor asemenea împrumuturi sau pur și simplu fiindcă nu se pricepe sau nu vrea s-o facă, a luat măsura scăderii taxelor pentru importurile alimentare. Să zicem că se vor asigura, în acest fel, nevoile populației care va putea cumpăra mai ieftin. Dar nici acest lucru nu este sigur. Sigur este că vom fi la mâna importatorilor, ce-și vor rotunji veniturile și, în perspectivă, la mâna exportatoare, care oricând vor fi în măsură să înțarce bălaia. Pe linia aberațiilor propuse de membrii cabinetului Ciorbea se înscrie și acordarea de pământ minerilor, dar și apelul făcut pentru întoarcerea germanilor în țară, cu obligația guvernului de a-i repune în posesia averilor proprii răscumpărate (după stilul propriu!) de statul comunist, la plecarea acestora. Este adevărat că plecarea germanilor a constituit pentru România o pierdere. Gospodari buni, având o frumoasă tradiție alături și de celelalte minorități naționale, germanii au lăsat în satele noastre gospodării mari, bine puse la punct. Politica nenorocită a regimului comunist, de colonizare a acestor gospodării cu familii aduse din zone mai sărace ale țării, oameni fără simț gospodăresc, a dus – alături de acțiunea vandalică a unor localnici la pustiirea gospodăriilor germane. La toate acestea ar trebui să adăugăm și faptul că Legea 18 de bine de rău s-a aplicat, iar sătenii au intrat în posesia pământurilor și ne mai putem face o imagine despre debandada ce se va produce din nou în localitățile rurale românești. În acest răstimp, armata română se va acoperi de glorie pe târâmurile Albaniei și după cum anunță răsculații albanezi, nu vor lipsi jertfele din

rândul soldaților forței de intervenție. fespse costul acestei inutile prezențe nici n-ar trebuit să mai amintim. Cele apriximativ 100 de miliarde de lei nu par puține, dacă le raportăm la situația actuală a țării. Dacă armatei nu-i sunt necesare, dacă hrana soldaților români este îndestulătoare, dacă echipamentul este bun, atunci acești bani ar fi putut să ia drumul agriculturii, care a fost azvârlită în cea mai nenorocită fundătură din câte se pot imagina.

(5 aprilie 1997)

„Fâșia Gaza” a României...

Așa-zisul vid de putere de după '89, clamat de domnul Ion Iliescu, a creat nu numai politicieni de două parale, ci și bogătași de mai multe parale decât ne-am fi imaginat noi vreodată. Căile prin care acești parveniți și-au făcut averea sunt tot atât de necunoscute și de misterioase precum... căile Domnului. G.C. Păunescu, Cataramă, Gigi Kent și alții ca ei au știut, spre admirația prostimii, să profite de coruptibilitatea funcționarilor băncilor statului, ai altor instituții, sfidând cu obrăznicia specifică și legi și opinia publică. Firește că fenomenul nu ar fi putut să se manifeste dacă el nu ar fi fost favorizat și de guvernării celor șapte ani, din 90 încoace, de noua clasă politică. Cât de tare li s-a urcat la cap acestor nababi o dovedește atitudinea pe care o au acum când sunt, în sfârșit, măcar o parte din ei, strânși cu ușa. Mă uit la televizor și urmăresc declarațiile lui G. Păunescu, insolența sa și mă tot mir cum a putut un asemenea ipochimen să fie considerat, la un moment dat, reprezentantul oamenilor de afaceri români, cum s-ar zice cel mai deștept dintre toți afaceriștii români. Timișoara este cunoscută în țară prin două nume: Iskandarani și Mujea. Dacă ultimul este autohton, deci, vorba lui Caragiale, falit de al nostru, Iskandarani face parte din ceea ce timișorenii au numit cu multă fantezie și umor „Fâșia Gaza”. Ce vrea să fie această fâșie, mi-a spus un cunoscut. Denumirea se referă la străzile Porumbescu și Brâncoveanu, acolo unde s-au aciuat arabii, unde, casă lângă casă, mișună învârtind afacerile lor dubioase. M-am gândit, așa în joacă, ce ar fi dacă o mână uriașă ar ridica, dacă ar fi posibil s-o facă, acoperișurile acelor case. Ce imagine colosală s-ar dezvălui privitorului și oamenilor legii! Numai că mâna aceea nu există, iar forțele

tenebroase continuă să acționeze sub nasul și adesea cu complicitatea noastră. Mai mari sau mai mici, escrocii și-au găsit în lumea în care trăim climatul propice de manifestare. Dar ei nu sunt caracteristici doar societății românești, ci tuturor țărilor lumii. Sau poate majorității acestor țări. Dacă banul e ochiul dracului, după care aleargă foarte multă lume, atunci când este vorba de spirit, de escrocheria în domeniul creației spirituale, lucrurile devin mai grave și mai de neînțeles. Așa cum se știe, după '90 au apărut o seamă de instituții de învățământ și de cultură create de inși fără o pregătire adecvată și, implicit, fără acoperirea morală necesară. Actele lor culturale nu sunt decât o monstruozitate ce va crea, în timp, mari pagube configurației spirituale a românilor. Ce se seamănă strâmb acum va crește strâmb mai târziu, buruiana rea de astăzi va prolifera peste timp.

(19 aprilie 1997)

Cu moartea pre moarte călcând...

Și, iată, suntem în pragul Paștelui. Răstignit și coborât în mormânt pentru a noastră izbăvire, Hristos aruncă peste lume lumina speranței înviind din morți cu moartea pre moarte călcând. Lumina speranței! Ce cuvânt dumnezeiesc, singurul care a ținut omul în viață în lungul șir al caznelor sale. În anii deceniului ultim al domniei lui Mamona, când frigul și foamea ne erau compatrioți nedespărțiți, de zilele sfinte ale Crăciunului și Paștilor făcea ce făcea bietul român și-și găsea o sursă, mai pe față, mai pe ascuns, să-și cumpere bucăți de miel, ouă de roșit, cașul și ceapa, paharul de vin și de tărie, iar în noaptea cea mai misterioasă și cea mai dăătoare de speranță, Noaptea învierii, să aduna cu neamurile, cu prietenii dar și cu necunoscuții, într-o unică bucurie și fraternitate, cântând din tot sufletul și cu toate puterile „Hristoa a învia”. E drept, printre noi se aflau ascunși oamenii ladului, mai băgau de seamă cine este prezent, cine cântă mai cu foc dar, mai ales în ultimii ani ai Ceaușescului, nici măcar ei nu mai erau atât de zeloși, și chiar dacă erau nimeni nu se mai sinchisea de amenințările subînțelese sau fățișe. Acum, Paștele nu ne mai aduc nici frica și nici teroarea de acest soi. Acum suntem liberi să vociferăm, ba chiar să strigăm lozinci în Noaptea învierii, tulburând sfânta slujbă, acum, mireni sau oameni ai Bisericii, putem murdări momentul divin cu otrava politicii, cu măruntele și neroadele noastre patimi politice.

Dar, mult mai gravă este, pentru milioane de români, neputința de a-și cumpăra bucățica de miel, cele necesare pentru o masă ca de sărbătorile Paștelui. Pe străzi, în piețe, la colțurile bisericilor, vor fi mulți cu mâna întinsă, cerând milă. Și nu doar cerșetorii de mizerie, nu doar ȣiganii, ci oameni care până mai ieri își respectau statutul de om, demnitatea de ființă gânditoare și cuvântătoare. Pentru unii, Paștele va fi cernit de grija zilei de mâine, de pierderea locului de muncă, pentru alții, acoperișul de deasupra capului va fi în nesiguranță gândindu-se că fostul proprietar al apartamentului, pe care l-a și plătit zeci de ani, pe care l-au întreținut cu bani mulți ca să nu se prăbușească, îi va arunca în stradă sub acoperirea unei legi aberante. Ei, bine, de Paști trebuie să ne iertăm cu aproapele nostru, să-i sărutăm obraji creștinește. Victima să-și sărute ucigașul, violatorul să-și sărute obiectul violului său, escrocul să-l sărute pe cel escrocat, marii delapidatori și călcătorii de lege să sărute obraji polițiștilor, ai judecătorilor și procurorilor. Miniștrii, parlamentarii să se sărute între ei și să sărute tălpile poporului român pe care l-au condamnat la foame și mizerie, la neantizare. Doar Europa și America, ce nu au acum sărbătorile de Paște nu trebuie să sărute pe nimeni. Ele pot să monitorizeze, să ne însemneze în catastif fiecare îngenunchere, fiecare nod în gât, fiacre oftat, dar și fiecare scrâșnet din măsele. Oameni buni, compatrioți ai mei, drept-credincioși ai Bisericii Ortodoxe Române, bucurați-vă căci la noapte va învia Hristos, dătătorul de Lumină ss Speranță! Fie-vă Paștele cu bine!

(26 aprilie 1997)

Mărturisesc a fi un nostalgic...

Unde sunt primăverile de altă dată? Unde l-iul Mai de acum patruzeci de ani, când defilam prin fața tribunelor oficiale, strigând: „Ana Pauker – Gheorghiu-Dej, bagă spaima în burgheji” sau „Stalin și poporul rus libertate ne-au adus” Clasa muncitoare, clasa conducătoare în R.P.R. era fericită în prima zi de Mai, după ce-și exersa dreptul ei la sărbătoare, se așternea la iarbă verde, cu mici și bere (și ce mici erau pe vremea aceea!), tovarășii de muncă și de viață mai schimbau câte o impresie despre putreziciunea imperialismului anglo-american, nu se bea Coca-Cola, Doamne ferește, băutura aceasta

era socotită infestată de o ideologie dăunătoare, capitalistă. Nici unuia dintre tovarășii cu munci de răspundere nu i-ar fi trecut prin cap perspectiva reîntoarcerii, după câteva decenii, la odiosul capitalism, prea era veselie în țară și prea victorios de arăta regimul de democrație populară și comunismul din marea prietenă de la Răsărit. Acum de 1 Mai, câteva rămășițe jalnice de clasă muncitoare au ieșit la câte un marș, cântând compromisul Marș al primăverii de Ciprian Porumbescu. Televiziunile, întreaga mass-media ne-a anunțat că aceștia sunt nostalgicii, la noi și la ruși, la japonezi și la alții sunt doar muncitori care protestează și sărbătoresc Ziua Muncii. Desigur, noi suntem nostalgici, pentru că la noi munca este un lux, o raritate, ar trebui trimisă la muzeu, printre celelalte relicve. Uite, așa arată munca la români, ar trebui să scrie cineva. Nefiind muncă nu mai există clasă muncitoare, deși există partidele de stânga, ba chiar și o coaliție, ce se cheamă USD. Numai că după opinia domnului Petre Roman, ilustrul lider al PD-ului, această coaliție, și mai cu seamă partidul Domniei Sale, acum este preocupată de crearea imaginii ideale a muncitorului trăitor în societățile cele mai fericite din Vest și până atunci muncitorimea română ar trebui pusă la conservare, la uscat, ca pastrama. Mai susține domnul Roman că în societățile cu pricina muncitorimea constituie clasa mijlocie, e drept că s-a corectat când a fost vorba de termenul odios, perimat, de clasă. Din profundele mele studii de marxism-leninism am reținut că în societatea capitalistă clasa de mijloc este mica burghezie și nu muncitorimea, cum zice maestrul Petrică, dar, cine știe? poate că teoriile cu pricina s-or fi schimbat și n-am băgat de seamă. Revenind la sărbătorirea zilei de 1 Mai, îmi aduc aminte de un banc ce se spunea, cu peste douăzeci de ani în urmă. Doi tovarăși își dădeau mâna și, după schimbul de cuvinte de început, unul dintre ei ofta, zicând: „Ce bine era pe vremea lui Stalin”. Celălalt îl apostrofa indignat: „Să-ți fie rușine, măi tovarășe, că gândești așa, când partidul nostru a stabilit cu clarviziune ce s-a întâmplat pe vremea aceea”. „O fi, răspundea celălalt, dar pe vremea lui Stalin aveam douăzeci de ani”. Iată de ce mă consider eu însumi nostalgic, stimații mei cititori. În rest, cu tranziția, cu măsurile aberante ale Guvernului Ciorbea de scumpire (iarăși!) a gazului metan, a gigacaloriei, de creștere a taxelor pentru drumuri, a prețului biletelor pe calea ferată, până la Dumnezeu și înapoi... Și îmi vin în minte celebrele cuvinte ale romanului Cicero: Până când vei abuza de răbdarea noastră, Catilina?

(3 mai 1997)

Dacă voi nu ne vreți, noi vă vrem

Erau vorbele lui Alexandru Lăpușneanu rostite la singularul puterii sale de domn atotputernic și subînțelegeau voința Domnului de a stăpâni peste Moldova. În cazul nostru, al românilor de astăzi, sau mai exact al guvernanților de acum ai României, celebrele cuvinte ale lui Lăpușneanu sunt valabile doar pe o singură parte. Noi ținem morțiș să intrăm în NATO, pe când alții nu ne vor deocamdată. Și, ca în cazul unor copii răi, ni se promite că dacă nu vom intra acum, nu-i trecută vremea și va veni și rândul nostru să primim mai târziu jucărica. Excesul de zel românesc este, după opinia mea, ridicol. (Nu întâmplător ziare mari din Occident vorbesc despre isteria de la București). El dovedește o lipsă de maturitate și de demnitate receptate ca atare de țările mari ce diriguiesc sus-numitul tratat sau pact militar a cărui justificare strategică îmi vine peste mână, dacă nu chiar imposibil s-o înțeleg. În timpul războiului rece, al confruntării dintre Tratatul de la Varșovia și NATO, deci dintre forțele militare ale țărilor socialiste și cele capitaliste, existența NATO era pe deplin justificată. Astăzi, în condițiile dispariției „lagărului” socialist (chiar dacă Rusia mai există!) ființarea unui asemenea organism (împovărat pentru o țară săracă) n-are niciun chichirez. Sau el tinde să devină un fel de bici al lui Atila, capabil să admonesteze, ba chiar să pedepsească, atunci când cineva iese din rând. Depinde ce înțeles are acest ieșit din rând și cât de largi vor fi atribuțiile în viitor ale NATO, cât i se va permite să se amestece în existența unui popor, a unei țări. Căci postura de judecător suprem poate naște uriașe anomalii.

Cine și ce garantează că nu se va ajunge la un moment dat la un litigiu teritorial, să zicem, între țara Păpușilor și cea a Urșilor și nu se va lua hotărârea ca o parte din teritoriul păpușeresc să revină urșilor?!

Soarta României a fost și va fi probabil de a sta la marginea interesului marilor puteri occidentale, în pofida declarațiilor de bunăvoință pe care ni le fac acestea. Nu este o noutate pentru nimeni că cel mai adesea în diplomatie una se declară, alta se fumează. Recent, am avut o asemenea mostră în cazul Poloniei care, prin reprezentantul ei la Consiliul Europei, ne-a tras-o în freză, cum se zice în limbaj argotic. La fel se întâmplă cu investitorii străini anunțați de Ciorbea că

au dărâmat ușa României datorită mulțimii și nerăbdării lor de a-și aduce banii aici. Deosebit de plastică mi s-a părut comparația președintelui Emil Constantinescu, ce asemuia România cu o felie fierbinte de pâine pe care investitorii occidentali și-o trec unii altora, ca să se răcească, doar că într-un asemenea caz există două posibilități: s-o scape pe jos, pe unde-i noroiul mai mare și să se uite apoi la ea cu scârbă, sau s-o înfulece pe nemestecate și să se frigă ori să li se oprească în gât. Rămâne să vedem, dacă om trăi până atunci!

(10 mai 1997)

România, țară înlăcrimată!

Scriind despre negurile ce au cuprins România după '89, despre mulțimea adusă în pragul sărăciei, despre nesiguranța zilei de mâine, am simțit dându-mi târcoale întrebarea: sunt eu neînțelegător față de ceea ce ea ce se întâmplă acum în țară? Nu dibuiesc mecanismele perioadei de tranziție, justificarea jertfelor pe care aceasta le impune? Scutur din cap, la fiecare întrebare, și-mi răspund: nu, nu eu sunt cel neînțelegător, ci de neînțeles sunt toate aceste sacrificii, venite după decenii de alte sacrificii multe și grele făcute în numele unui viitor mincinos. După părerea mea este inuman să-i ceri unui popor să se târască, să moară de foame, să îndure lipsuri de tot felul, doar promițându-i că, peste câțiva ani, ani incerți, va trăi mai bine. Măsurile draconice luate de coaliția aflată la putere nu-și găsesc nicio justificare. Nici măcar ceea ce dorește acum tot mai insistent, intrarea în Uniunea Europeană și în NATO, nu îndreptățește anomaliiile legilor criminale luate împotriva interesului nostru național și al poporului. Este drept că pentru partidele din Convenția Democrată, poporul nu constituie o problemă, el este privit ca și cum n-ar exista, ca un termen abstract, ba unii îi neagă (termenului) chiar dreptul la existență. A vorbi despre interesele poporului român este ne-european, după opinia acestor partide, deși campania lor electorală a fost împănată de promisiuni populiste, mai bine zis de minciuni sfruntate. Mai presus de toate însă, și mai gravă, mi se spre tendința principalelor forțe politice aflate la cârma țării de a dicta mersul societății românești după voia și priceperea lor. Am scris a dicta și verbul este încă prea cuminte. Căci, în pofida stării de fapt, a pagubelor pe care politica lor le provoacă, ei merg orbește, creând adevărate seisme sociale, deschizând hăuri

incomensurabile în care ne prăbușim cu fiecare zi ce trece. Dacă tenta aceasta va continua, sunt aproape sigur că ne îndreptăm spre o nouă dictatură, dar nu dictatura unei persoane sau a unei clase, ci a unor forțe politice. Posibilitatea nașterii unui asemenea fenomen apare cu atât mai evidentă, cu cât opoziția este ca și inexistentă, practic vocea ei nu contează. În asemenea condiții se lucrează cu cinism, legile și măsurile ce sunt impuse au caracterul unor edicte pur și simplu. și ca batjocura să fie și mai mare, aceste măsuri sunt mediatizate, umblându-se la manipularea prin intermediul mass-media, a opiniei publice, metodă mult utilizată de regimurile ceaușist și iliescist. În special programele televiziunii naționale sunt la edecul coaliției guvernamentale. Fiecare lege, fiecare hotărâre de guvern capătă prin acest post de televiziune aprobarea unor „cetățeni cinstiți” și larga aderare a unor specialiști de răsunet mondial. Spre ce merge acum România, nimeni nu știe, căci în realitate actualul guvern și cei ce-l susțin invocă crerile sau pretențiile organismelor internaționale: Consiliul Europei, FMI, NATO etc. Dacă România a ajuns o colonie a acestora sau dacă urmează să devină este cazul să ni se spună răspicat, pentru a ne apuca să cultivăm banane.

(24 mai.1997)

Moțul premierului Victor Ciorbea...

Premierul Victor Ciorbea este sincer și cinstit. Despre dumnealui nu se poate spune că nu cunoaște situația țării, ceea ce înseamnă că este bine informat. Doar că, în pofida acestor calități rarissime, Domnia sa are un mandat de îndeplinit, o sarcină, cumar veni, din partea coaliției care l-a suit în vârful guvernului. Și pentru a-și îndeplini mandatul-scopul scuză mijloacele, ca să-l citez pe Niccolò Machiavelli. Deci, nu contează starea națiunii, ci aducerea la îndeplinire a programului și a ideilor în numele cărora guvernează. În fața unui asemenea comandament, toate celelalte criterii subiective, sentimentale, cum ar putea fi considerată mizeria în care a fost azvârlit poporul român, nu mai contează. Cam acestea au fost concluziile ce s-au putut desprinde din întâlnirea lui Ciorbea, de joi noaptea, de la proTV, cu trei ziariști socotiți capete de afiș ale presei românești. Întrebat dacă realizează dimensiunea și urmările noilor creșteri de

prețuri la energie electrică, gaz etc. Și dacă știe că în urma lor calitatea vieții va scădea și mai drastic, Ciorbea, fostul lider de sindicat, a evocat experiența sa în acest domeniu, subînțelegând luptele sale cu guvernării de atunci, deci permanenta sa legătură cu oamenii, precizând că sunt ultimele măsuri de liberalizare a prețurilor. I-au fost reamintite domnului Ciorbea prevederile Contractului cu România, cu care Convenția Democrată a câștigat alegerile și primul-ministru s-a lepădat de contract ca de Satana, spunând că el este al Convenției (ca și cum guvernular fi al altcuiva!), singura în măsură să dea socoteală pentru prevederile sale. Cu acest prilej am aflat, ceea ce nu știam, că ilustrul contract a fost semnat de liderii partidelor din Convenție și mi se pare chiar de către deputații și senatorii acesteia, pe Câmpia Libertății de la Blaj. Bieții tribuni ardeleni, cred că s-au răsucit în mormânt în fața acestui sacrilegiu! Și fiindcă veni vorba de Bărnuțiu, Avram Iancu și ceilalți, consider oportun să aduc în discuție întrebarea care i s-a pus domnului Ciorbea, prim-ministrului și moșului, în legătură cu legea învățământului și cu legea privind introducerea în administrație a limbii maghiare, după care geografia și istoria României vor fi învățate la școală în această limbă Răspunsul domnului Ciorbea merită să figureze în toate enciclopediile lumii Dânsul spune, cu un rânjel pe care mă sfiesc să-l cataloghez, că numele domnitorilor, al unor locuri precum Valea Prahovei vor fi pronunțate în românește, în interiorul frazei maghiare. Despre recente incidente de la Odorheiul Secuiesc, unde cetățeni maghiari au maltratată călugărițe greco-catolice, domnul prim-ministru Ciorbea își mărturisea neștiința. Și ca să pună capac la toate, Ciorbea a dat-o pe șagă, căci altfel nu înțeleg răspunsul său. El ne-a atras atenția că va cere autorităților din Ungaria să ne urmeze exemplul, adică să nu mai precizeze în lege că limba maghiară trebuie însușită, ci doar studiată, așa cum am hotărât noi s-o facem, cu înțelepciune. Semnificația pe care o are în toată lumea participarea la guvernare a UDMR, ca și felicitările adresate de Bill Clinton lui Emil Constantinescu sunt suficiente, pentru Victor Ciorbea, ca să ne reîntoarcem cu o sută de ani în urmă, înainte de unire, într-un timp în care românii din Transilvania și Banat se luptau să câștige drepturi egale cu ale celorlalte neamuri trăitoare în fostul imperiu austro-ungar. Este adevărat că pe domnul Ciorbea îl îngrijorează, după cum declara, situația românilor din Bulgaria, din alte țări vecine, însă a românilor din propria lor țară, nu. Vorbim atât

de insistent despre toleranță, despre europenism, numai că semenea nobile idei nu trebuie să le profesăm doar noi, ci toți cei care trăiesc împreună cu noi, indiferent de ce neam sunt ei. Se cuvine să acordăm egalitate tuturor, dar nu să fie o egalitate în care unii sunt mai egali decât alții. Și, în niciun caz, nu trebuie să admitem ca legile statului român să fie făcute în interesul minorității și dezavantajul majorității sau să fie călcate în picioare, luându-le locul arbitrarul și samavolnicia. Un ultim aspect ce mi s-a părut demn de a fi discutat, acum, din lungul dialog al domnului Ciorbea cu ziariștii se referă la promisiunile electorale ale Convenției referitoare la Legea caselor naționalizate și la legea pământului. De data aceasta, Victor Ciorbea a fost pus într-o situație din cele mai jenante, fiindcă minciuna era prea vizibilă și prea gogonată. A încercat dumnealui să treacă peste întrebare, să se justifice cu Rezoluția 1823 a Adunării Europei. Numai că ziariștii i-au citit această rezoluție care spune că Adunarea Europei încurajează aplicarea principiului restitutio in integrum și nu ordonă aplicarea lui, devoalând servilismul, excesul de zel, al guvernanților de la București, indiferent dacă ele aduc mari suferințe societății civile din România.

(31 mai 1997)

Cu îngăduința și prostia noastră...

A reapărut pe piață marmelada, element de bază în subzistența generației noastre, de fapt a tuturor românilor, în perioada de după război. În vremuri de sărăcie lucie, ea, marmelada, ne-a fost hrana de căpătâi, în familie, în internatele școlare, la cantinele studențești, în armată, constituindu-se în simbol al privațiunilor la care am fost supuși. Cine și-ar fi imaginat că acum, la sfârșitul acestui secol și mileniu, România se va întoarce la marmeladă?! Este drept că, spre deosebire de anii '50 astăzi piața românească nu mai este la fel de uniformă în sărăcia ei. Cine are bani poate să-și cumpere tot ce-i dorește sufletul, numai că banii aceștia sunt tot mai puțini, prețurile tot mai mari, astfel că dacă o ținem așa nici măcar marmelada nu va mai fi la îndemâna oricui. În fond societatea românească a fost azvârlită înapoi cu șaiszeci de ani. Fenomene necunoscute nouă, despre care am citit doar în cărți, au înviat. Șomajul, diferențierile sociale extrem de mari, acumularea de bogății la o mână de oameni și sărăcirea majorității populației sunt rezultatul unei schimbări de

optică politică, a unei strategii economice a guvernelor de după decembrie 89. România nu a ales calea unei democrații socialiste, ca India, de pildă, nici a unei social-democrații, ca în țările nordice, ci se îndreaptă cu pași alergători spre un capitalism sălbatic, după voia și ambițiile drepte românești. Chiar și faptul că partidele ce fac parte din Convenția Democrată (cu participarea inexplicabilă a PD, partid social democrat) insistă să refacă marea proprietate, în dauna micii proprietăți, este un argument în plus la această politică. Într-o recentă discuție televizată, Radu Vasile, personalitate proeminentă a PNȚCD-ului, susține că înainte de război țăranii mijlocași au avut până la 50 de hectare de pământ. Nu știu cât au avut țăranii din câmpia Bărăganului, dar este limpede că în România puțini agricultori au avut atâta pământ și acolo unde cele 50 de hectare au existat au aparținut micii moșierimi și nu țăranului mijlociu. Dar întinderea aceasta de pământ nu este periculoasă prin ea însăși, ci prin fenomenele pe care le naște. Acumularea de pământ va duce, inerent, la sărăcirea unei mase mari de săteni care va trebui să lucreze, să stea la cheremul noului moșier, al moșierilor roșii, cum inspirat li se spune. Chiar dacă lozincile fostului regim comunist ne repugnă, trebuie să admitem că se nasc premisele unei noi exploatare a unei clase sociale de către alta și toate palavrele privitoare la egalitatea dintre oameni devin ridicole. Inegalitatea socială nu coboară cu hârzobul din cer, ci este legiferată de actualul guvern, în numele alinierii la o Europă și la o economie de piață năucitoare. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem, în numele unei raționalități elementare este de ce am dăruit un regim opresiv, ce păstra totuși un minimum de aparență, un minimum de egalitate, ca să ne azvârlim cu capul înainte într-o lume sălbatică, a inechității și abuzului? Sunt uluit că sociologii, politicienii, filosofii și psihologii rămân cu brațele încrucișate, în fața căderii libere a României, în acest hău din care n-o va mai putea scoate nimeni și nimic. Conform psihologiei noastre, suntem mulțumiți câtă vreme tăvălugul pornit de guvern nu ne va strivi pe noi înșine, fără să ne gândim că peste un timp ne va veni și nouă rândul sau că le va veni copiilor și nepoților noștri. Că ei vor trebui să trăiască într-o lume bazată pe inechitate, pe putere celor ce astăzi acumulează prin furt și înșelăciune averile colosale cu care îi vor strivi mai târziu. Fabricile, întreaga zestre materială, atâta câtă s-a creat în anii comunismului este cumpărată pe nimic de marii profitori, de noii îmbogățiți de revoluția din decembrie '89, sub

acoperirea legilor făcute de guvernele care s-au succedat până acum și mai abitir de actualul guvern. Că îngăduim acest lucru este numai vina noastră, a românilor, și vom plăti mult și bine pentru îngăduința noastră.

(7 iunie 1997)

Peștele se împute și de la cap și de la coadă

Mare hahaleră acest Victor Ciorbea! problema este dacă el exprimă doar propria-i mentalitate sau toți cei ce sunt în formula politică respectivă au același gen de parșivenie. Căci, motive pentru nerealizarea Contractului cu România au fost aduse până acum destule. Ba, că PDSR-ul a lăsat o moștenire mult mai grea decât și-ar fi imaginat dumnealor, ba că situația economică mondială este în cădere liberă, ba că Ceaușescu se învârtește în mormânt și face valuri. Basmel! Ultima scuză a lui Ciorbea depășește însă, prin hilaritatea ei, pe toate celelalte. Vezi, Doamne, electoralul nu i-a votat, cu mic cu mare, pe CDR-iști, ci a mai dat cu plaivazul și prin partea PD-ului, a UDMR-ului, astfel că PNȚCD-ul n-a ajuns partid unic, iar mărețele sale hotărâri sunt boicotate de ceilalți. Să nu-mi spună cineva că atunci când au „semnat” Contractul cu România, liderii PNȚCD au fost convinși că vor fi aleși de toată suflarea țării! Numai că și în acest caz s-a adeverit proverbul că minciuna are picioare scurte. O minciună ce nu privește lucruri minore, ci starea unei națiuni, mai pe șleau spus, aducerea ei la sapă de lemn. Să reamintim cititorilor că una dintre promisiuni a fost nivelul de trai al românilor va ajunge, către anul două mii, la 300 de dolari. Dintr-o recentă statistică privitoare la țările estice foste comuniste, reiese că pe primul loc din acest punct de vedere se situează Slovenia, cu peste 800 de dolari, iar pe locul 11, din totalul de 12 țări, este țara unde curge lapte și fiere, România. Mașinațiile machiavelice ale guvernanților și ideologilor sunt, pentru cineva care nu este chiar de tot tâmpit, cusute cu ață albă. Toată zarva NATO dincolo de faptul real este concepută de aceste forțe nu atât de dragul demersului în sine, ci pentru a deturna atenția naivilor de români de la starea lor nenorocită. Pasionali cum suntem, ne-am ambalat în cestiune, ca și cum fără NATO s-ar sfârși lumea pentru noi. În același context revin asupra manipulării mass-media, adică a presei și

televiziunii. Din când în când, posturile de televiziune dau sondaje realizate pe Calea Victoriei sau pe Magheru și ne prezintă figuri dromaderice ce jubilează vizavi de Guvernul Ciorbea sau sunt plini de încredere că acesta va face minuni. Parcă noi n-am ști că asemenea indivizi sunt selectați cu grijă, după lecția învățată de sus. Nu neg că și printre oamenii de rând sunt persoane care au luat porumbelul în gură fără să știe de ce și nu-i mai dau drumul. Recent, am asistat, la un bar, la o discuție între trei reprezentanți ai fostei clase muncitoare, adică trei ciocănari, cum se zice. Era ora nouă, deci dumnealor se aflau în plin program de lucru. Și zice unul, cu glas aspru, neînduplecat, că profesorii și medicii dați afară de Guvernul Ciorbea să pună mâna pe lopată, că-z doar nu s-au născut gata învățați, să mai muncească și ei să vadă cum e, că așa e în economia de piață, că peștele de la cap se împute, și multe asemenea perle. L-am întrebat pe domnul muncitor unde ar fi trebuit să fie la ora aceea, având în vedere că lucra la o regie și era plătit de stat? I-am mai amintit că deși sunt plătiți să-și facă datoria, atunci când ți se întâmplă o avarie, ești nevoit să scoți din buzunar sume considerabile, ca să-i pui capăt. Deci, după acest om al muncii, democrația era doar pentru alții, peștele se împute doar de la un și de la coadă. Asemenea cazuri nu sunt din păcate izolate. Ele sau perpeuat din '90 încoace, picătură cu picătură, și nu este de mirare că fabricile au ajuns la faliment, spre bucuri echipei Ciorbea, care atât a așteptat ca să dărâme industria românească și s-o „privatizeze” pe nimica. M-a stupefiat declarația recentă a unui domn ministru că România nu are nevoie de întreprinderi mari, ci doar de cele mijlocii și mici. Ceea ce înseamnă că industria constructoare de mașini, industria siderurgică, industria chimică etc. vor dispărea cu totul, lăsându-le pe seama altora mai deștepți, iar noi ne vom mulțumi cu industria minoră, la edecul altora, devenind un fel de colonie care execută comenzile primite, asigură materia primă și mâna de lucru, ieftină ca braga de pe vremea când și aceasta era ieftină. Ne vindem sau nu țara (deși după părerea mea mai mult am distrus-o sau amdat-o pe mâna escrocilor), situația României este dezastruoasă, ea ajungându-și nenorocitul proces nu s-a terminat să fie exemplu jalnic pentru fostele țări comuniste.

(14 iunie 1997)

Un dolar pentru România

Nu-mi trece prin cap să jubilez, cum am auzit că au făcut-o alții, și să zic: v-am spus eu demult că nu vom intra în NATO, v-am precizat chiar țările ce vor fi nominalizate, de ce nu m-ați crezut? Socotelile americanilor sunt prea stăvezii pentru a ne îmbăta cu apă rece. Și nici nu înțeleg zarva pe care noi am făcut-o, umilințele la care am supus țara, tocmai ca să ne alegem cu un refuz acoperit, ce-i drept cu diplomatie, de noi promisiuni. Americanii ne tratează ca pe niște copii slabi mde minte. După ce ne-au arătat bomboana aurită au vârât-o înapoi în buzunar, spunându-ne: dacă veți fi cuminți o veți primi cândva, ce-i al vostru e pus deoparte. Iar noi, în loc să ne deșteptăm, măcar acum, și să ne îndreptăm spinarea, facem sluj în continuare, ba chiar mai mult, dacă e să ne luăm după cei de la Pro Tv ar trebui să mergem, cu câțel, cu purcel, la Madrid, să arătăm lumii că suntem decisi să și murim, numai să fim primiți în NATO. Întrebarea care mă obsedează la acest ceas este de ce nu vrem, ori nu putem, noi, românii, să învățăm din lecțiile istoriei? De ce nu băgăm la cap ceea ce spunea cu atâta dreptate Ion Antonescu, prin 1941: „Noi să nu cerșim prin umilință, bunăvoința altora, fiindcă pățim ca sluga care, cu cât este mai umilă, cu atât este mai umilită... Actele de slugărnicie, în loc să servească cauza mare, românească, o deservesc, fiindcă cine face concesiile de slugărnicie este tratat ca o slugă și este maltratată în toate ocaziile. Trebuie să punem mândrie românească în toate”. Numai că demnitatea românească (nu îngâmfarea prostească!) ne-a părăsit cu totul în acești ani post decembriști. Un fapt ce pare mărunț, dar care mie mi se pare simbolic pentru lipsa noastră de mândrie și pentru starea țării, a fost relatat recent, de un ziar. La Cluj, un funcționar al Consulatului american a fost surprins de către un polițai trecând cu mașina pe culoarea roșie a semaforului. Zelos în a-și face datoria, polițaiul l-a amendat pe american cu 5.000 lei. Nici măcar prețul unui pachet de țigări! În replică, americanul a scos din buzunar un dolar, ce depășea, evident, valoarea respectivei amenzi. La el în America, cu un dolar, domnul funcționar nu s-ar fi putut duce nici la budă, darămite să mai plătească o amendă de circulație. Aici însă, la gurile Dunării, mai rău decât în țările africane, totul este posibil. Și aceasta fiindcă guvernele care s-au succedat după decembrie '89, au făcut dintr-o Românie demnă (căci nu se poate nega în pofida regimului ei

comunist, totalitar, România a avut demnitatea ei!), o țară la îndemâna oricărui hoț și escroc, o țară pe care o poate călca în picioare, după bunul plac, orice depozitar de parale. N-am să ostenesc a spune că dintru început a existat interesul ca țara noastră să fie adusă la sapă de lemn și vândută sau, dacă nu vă place acest cuvânt, demolată, apoi oferită pe tavă profitorilor. Era necesar doar să se găsească slugile, trădătorii, care s-o facă. Și s-au găsit atâția de mulți, încât s-au călcat pe picioare în zelul lor netrebnic. Ce a mai rămas din România anului 1989? Doar numele. Am aruncat din copaie, nu doar monstrul, ci și copilul, adică am pulverizat structurile stabile ale țării (industrie, agricultură, turism, relații internaționale) și n-am pus nimic în loc, decât vânt și vorbe goale oferite de parteneri mincinoși sau, în cel mai bun caz prezumtivi. Unde sunt proiectele de redresare a României, vehiculate cu atâta larmă de foști și actuali guvernanți; unde sunt asigurările pe care aceștia le-au dat naivului popor român? Minciuni goale, minciuni nerușinate, la umbra căroră s-au îmbogățit miniștri, parlamentari, „oameni de afaceri”. Mii de miliarde, sute de milioane de dolari au intrat în punga acestora de pe spinarea Statului Român și a neamului nostru. În America, dacă ai un milion de dolari ești cineva. Aici, în România, se fură sute de milioane, cu nonșalanță, în batjocura legii. Și nimeni nu este vinovat și nimeni nu este tras la răspundere. Cele câteva procese care trăgănează de ani, fără ca vinovații să-și primească pedeapsa, sunt simptomatice pentru democrația românească sua pentru ceea ce se cheamă astfel. Cum tunelul în care se tot vorbește că am intrat noi, românii, pare fără capăt, cum țara cade fără ca cineva s-o poată opri, teamă mi-e că în viitorul apropiat sau mai îndepărtat, doar o mână energică o va mai putea readuce la linia de plutire. Și în felul acesta istoria se va repeta, închizându-și ciclul.

(21 iunie 1997)

La curtea Miracolelor...

Acalmia în care a căzut viața politică românească, după dușul rece oferit de Administrația Americană, mai este înviorată doar de lovitura de partid a lui Teodor Meleșcanu et company. Ion Iliescu a plătit, în sfârșit, rigiditatea și credulitatea de care a dat dovadă în toată aceasta perioadă de după decembrie '89. Poate că în forul său intim,

domnul Ion Iliescu consideră fixația pe care a făcut-o față de anumite persoane din conducerea PDSR-ului dovadă de caracter, loialitate, numai că într-o formațiune politică de asemenea anvergură păstrarea persoanelor, discutate și discutabile, care aduc prejudicii imaginii partidului, este o mare gafă politică. Era clar, după anii de guvernare, că șansele PDSR-ului sunt extrem de mici în a reveni la putere, fără sacrificarea unor nume ca Adrian Năstase, Nicolae Văcăroiu, Miron Mitrea și alți câțiva. În schimb, Teodor Meleșcanu venea în fruntea diplomației românești cu o aură, înconjurat de simpatie și fascinație, datorate neimplicării sale în conducerea internă a țării, charismei pe care știa să și-o afișeze la fiecare apariție publică. Risc o afirmație care s-ar putea să-i irite pe susținătorii domnului Ion Iliescu. Din acest moment, PDSR-ul și-a pierdut șansele ce părea să le mai aibă iar Ion Iliescu și-a pregătit cu propria-i mână funeraliile politice. În ceea ce îl privește pe Teodor Meleșcanu, deși se bucură de atâtea simpatii în rîndul unei anumite categorii sociale, tare mi-e teamă că partidul pe care urmează să-l înființeze nu va depăși în viitor statutul de partid minor, având în vedere programul hibrid pe care îl anunță dar și câteva persoane cu care pleacă la drum, nici ele nu foarte curate. Aceste speculații nu sunt însă de natură să încălzească masa n-are a păgubașilor români. Cu toate milioanele împrumutate, ce fac fericirea lui Victor Ciorbea, declarat spre adormirea noastră personalitatea cea mai reprezentativă a Europei Centrale și de Est, ca și cum Havel nici n-ar exista! – economia noastră, nivelul de trai, scad în continuare. Soluțiile anunțate, cu un aer superior și oarecum misterios, de coaliția aflată acum la putere, în perioada alegerilor, s-au dovedit doar vise sau pur și simplu minciuni, cum tot mincinoase au fost asigurările că la ușa guvernului așteaptă cu nerăbdare un șir de investitori străini. În fond, tot Contractul cu România este un basm uriaș, pe care Convenția la spus românilor și ar fi nedrept ca, acum, la împlinirea termenului stabilit, să nu plătească pentru gogoșile pe care ni le-au vândut. Mai grav decât toate, după opinia mea, sunt legile adoptate, prin puterea majorității voturilor, de către Parlamentul României. Strâmbe, aducând mari prejudicii națiunii, având o bătaie atât de lungă, încât ar trebui să ne îngrozească, aceste legi și tratate (legea învățământului, legea funciară, va urma, sunt sigur, legea caselor naționalizate, apoi Tratatul cu Ucraina și altele) hotărăsc cadrul unor daune ce nu vor putea fi reparate în zeci și zeci de ani. În ce mă privește, eu aș pune la

Îndoială chiar sănătatea mentală a unora dintre actualii parlamentari și miniștri. Nu cred că este un neadevăr în ceea ce au scris unii specialiști că fizionomia trădează orizontul psihic al omului. Priviți cu atenție înfățișarea celor ce-și fac veacul prin Parlament și prin Guvern și vă veți da seama de dezechilibrul lor interior. Astfel că la Curtea Miracolelor, cum ar trebui să fie numit Parlamentul românesc, coexistă, ca și la Curtea Miracolelor din Franța secolelor trecute, hoți și nebuni, într-o dulce armonie.

(28 iunie 1997)

Șobolanii părăsesc corabia ce se scufundă

Există un proverb care spune că atunci când corabia se scufundă, șobolanii o părăsesc. Pare-mi-se că el se potrivește și situației actuale a PSDR-ului, cu toate că acest partid nu este în situația corăbiei cu pricina și nu toți care îl părăsesc sunt șobolani. Dar, cel puțin câțiva, pe care îi cunosc bine, fripturiști de clasă, zeloși activiști și susținători ai PSDR-ului, pe vremea când acesta se afla la cârma țării, acum se grăbesc să treacă în tabăra lui Meleșcanu, bineînțeles cu speranța că bucățica de cașcaval nu le va lipsi. Așa cum scriam într-o altă cronică, va fi vai de partidul lui Meleșcanu dacă nu va deschide bine ochii și nu va opri intrarea unor asemenea ipochimene ariviste, acoperite de jeg. Câteva ziare centrale avansează ipoteza că despărțirea lui Meleșcanu de ceilalți nu s-ar fi făcut pe criterii politice și nici morale, ci ca urmare a unei comenzi venite de la Direcția informații externe, sugerându-ne faptul, deloc improbabil, că Meleșcanu, care a activat atâția ani la Ministerul de Externe, a fost automat și ofițer al acestei direcții de spionaj. Dacă este așa, lucrurile se complică tot mai mult decât ne-am fi gândit. La vremea când scriam că intrarea noastră în NATO este prematură pentru România, întrucât costurile pe care ar trebui să le suporte ar fi o povară mult prea grea pentru puterile noastre, nu știam exact suma. Iată că presa ne oferă o cifră, și aceasta aproximativă, dar grăitoare pentru inconștiența celor ce au făcut atâta zarvă, s-au dat de ceasul morții, lingând mâinile și picioarele statelor europene și ale Americii, numai ca să ne procopsim cu NATO. Deci, costul intrării s-ar ridica la 35 de miliarde de dolari, din care America ar plăti 2 miliarde, restul revenind statelor Alianței. O

economie cum este a noastră, muribundă, și-ar fi dat obștescul sfârșit, cu asemenea obligații. Dar, problema ce se ridică la aflarea acestor sume este una să-i zicem de dentologie profesională a guvernanților, forțând nota și zicând că a fi ministru și parlamentar este sau ar trebui să fie tot o profesie. Asemenea hotărâri, de maximă importanță pentru țară, nu se iau fără consultarea națiunii, a societății românești. Nu este suficient să anunți că fără NATO rămânem sub influența rusească, ceea ce este o minciună, și că nu suntem apărați de o eventuală agresiune de la Răsărit, ceea ce ar fi posibil cum posibilă este și din Vest. Deci, nu se anunță doar eventuale avantaje, ci și dezavantajele, riscurile, obligațiile. Mai trebuie precizat încă un aspect legat de această discuție. Intrarea noastră și a altor țări din fostul lagăr socialist în NATO ține de interesele sau lipsa acestora din partea unor companii de producere a armamentului sau de crearea unor coridoare care să apere granițele unor țări mari. Germania, de pildă, s-a zbatut ca să intre în primul val Polonia, Cehia și Ungaria, prin aceasta interpunând forța NATO Rusiei, la fruntariile sale, putând deci dormi liniștită. Industriașii americani, ce ne-au sărit în ajutor nouă erau interesați, după declarația ambasadorului Mircea Gioană (de aici și presiunea ce se face de a fi schimbat din funcție) de noi piețe de desfacere a armelor sofisticate pe care NATO le posedă și pe care noi, românii, nu le avem. De unde se vede că drumul spre Iad este pavat cu interese din cele mai diverse și mai ascunse.

(5 iulie 1997)

Suntem masochiști sau doar slugarnici?

Primul bărbat al lumii, primul om al lumii, nu vă amintesc nimic aceste sintagme, stimați compatrioți? Eram convins că, preț de câteva secole, românii nu vor mai admite să se inventeze în țara lor asemenea formule lingușitoare, degradante pentru un popor. Că prin ele i-am lins tălpile lui Nicolae Ceaușescu, mai treacă meargă, deși dezmățatul cult al personalității, umilința la care ne-am pretat, nu au nicio scuză. Dar, iată că o facem în fața unui străin, la abia șapte ani după ce l-am îngropat pe geniul din Carpați. Am privit cu rușine declarațiile unor compatrioți făcute la televiziune. Aceștia asociau pe Clinton cu visul celor bătrâni, din lungul anilor de după război, de a veni americanii. Ei

bine, este o adevărată profanare a memoriei celor ce nu mai sunt să spui acest lucru. Ei nu l-au așteptat cu căciula în mâini pe Clinton, ei au așteptat armata americană eliberatoare, așa cum a promis la posturile de radio Churchill, bătrânii noștri neștiind de ticălosul târg făcut de ameriani și englezi cu rușii. N-am fost un fanatic al aderării noastre la NATO, cum nu am fost un potrivnic al acestui demers isterizat și isterizant. Am socotit că e dreptul românilor, nu al guvernanților și cu atât mai puțin al unor formațiuni politice, să hotărască dacă este momentul unor cheltuieli, de-a dreptul roboitoare, pe care le presupunea apartenența la acest pact. Dar dacă Clinton a fost cel care a avut dreptul de veto, dacă, în pofida multelor presiuni ca s-au făcut asupra lui a rămas consecvent ideii de refuz, nu înțeleg de ce ne dăm poalele peste cap să-i facem o primire cum nu a avut-o nici sultanii fostului imperiu otoman, nici capii imperiului roșu, nimeni de pe fața pământului. Actualii guvernanți, lipsiți de minte și de rușine, au pus țara la picioarele lui Clinton și ale celor ce îl păzesc. Unde s-a mai văzut ca serviciul de securitate american să facă ordine la București, ca la el acasă? De ce se teme Clinton în România, care nu este nici Cambodgia, nici altă țară africană? Suntem europeni sau nu suntem, suntem o țară stabilă, civilizată, ori abia așteptăm să mâncăm carne de președinte american? De ce în Polonia Clinton a stat 24 de ore și de ce la București vine pentru câteva ore, într-un gest de bunăvoință, caracteristic marelui stăpân ce binevoiește să se coboare spre umilii săi supuși. Îmi aduc aminte ce se spunea despre Napoleon, că acorda doar cinci minute femeilor ce doreau să intre în patul împăratului. Să fim noi asemenea acestor femei tratate cu dispreț de către Măria Sa împăratul lumii, Bill Clinton? Nu sunt absurd, să nu admit protocolul ce se cuvine unui șef de stat. Numai că un asemenea protocol are limitele lui, decența lui. La București a fost, în vremuri foarte grele, Charles de Gaulle, Ceaușescu, cât era el de ocoș, l-a primit cu fast, ca pe una din marile personalități ale lumii. Și Charles de Gaulle era cu adevărat o personalitate istorică a lumii, nu ca taragotistul Clinton, mare doar pentru că are în spatele său pe singura putere a pământului. La București a fost și președintele R. Nixon. Și el a fost primit cu fast, cu prietenie, dar cu decență. Ce-l îndeamnă pe un om bătrân ca domnul Ion Diaconescu să ceară mass-media mobilizarea românilor la primirea lui Clinton? Înțeleg că Pro TV este un post cu interese americănești în România și de aici campania sa dezmațată pentru tot

ce ține de americani. Dacă Ceaușescuar fi avut la îndemână un asemenea post și dacă s-ar fi gândit să părăsească Tratatul de la Varșovia, intram în NATO încă pe timpul său, iar lumea ar fi fost convinsă că nu există țară mai democratică decât România.

Revin, așadar, obsesiv cu întrebarea: suntem masochiști sau doar slugarnici, plăcându-ne să ligem tăpile celor ce ne umilesc?

(12 iulie.1997)

Restaurația, ultima soluție?

După palma pe care actualii guvernanți au luat-o din partea Alianței Nord-Atlantice a venit, iată, și comunicarea făcută de Uniunea Europeană, care preferă Ciprul, României. Ca și la începerea ceampaniei pro NATO, premierul Victor Ciorbea declară cu seninătatea-i proverbială, vecină cu inconștiența, că șansele României n-au fost anulate și că până în decembrie mai e. Mă aștept ca să înceapă o nouă hămăială la fel de dezvățată ca și cealaltă, ceea ce ar face România de râsul lumii. Suntem asemenea unui ins zdrențuros și famelic, ce dorește cu orice preț să intre în palatul în care luma bună se pregătește de bal. N-avem invitație, nimeni nu ne dorește, dar noi facem larmă, ne batem cu pumnul în piept că cine suntem noi, cum adică să nu fim acceptați așa o sindrofie? Dacă vom continua să presăm, cum am mai făcut-o, riscăm să fim azvârliți pe scări, de-a berbeleacul, iar cei dinlăuntru să-ți rădă de noi până la a doua venire. Nu-i oare simptomatic ce se întâmplă în cadrul acestei mișcări de regroupare a lumii, nu-i oare destul de clar pentru cei ce conduc destinele țării? N-ar fi oare timpul să se înțeleagă că, oricâtă larmă facem, nu vom fi admiși la masa bucatelor îmbelșugate, că nu ne rămâne decât să ne găsim drumul propriu pentru a ne salva? Câtă vreme înăuntrul țării continuă zarva dementă, caruselul legilor strâmbe propuse de indivizi de genul Vasile Lupu – legi cu care, culmea stupizeniei, V. Ciorbea se laudă! –, România nu are nicio șansă să se redreseze. Câtă vreme Legea investitorilor interni zace pe masa Guvernului, pusă la dospit din motive obscure, nu vom avea cine să ne scoată țara din letargia în care se află. Câtă vreme una spunem, altă fumăm, adică promitem poporului că de la 1 iulie vom reduce impozitele pe venituri, apoi ne ascundem în spatele FMI-ului, noi cei

mulți și slabi, poate și proști, vom plânge la apa Iordanului, lingându-ne rănila sărăciei. Este din ce în ce mai clar că actualii guvernanți sunt nepricepuți se nechemați să conducă șara. Și atunci. care e soluția? se va pune întrebarea. Gurile rele spun că, mai spre toamnă, barza ne va aduce și această soluție. Dacă guvernele Roaman, Stolojan, Văcăroiu și Ciorbea n-au fost capabile și conducă România, singura soluție este readucerea pe tron a regelui Mihai. Cu condiția ca Emil Constantinescu să fie de acord să părăsească puterea. Vor vrea românii să se reinstaureze monarhia în țară? Aproape sigur nu-i va întreba nimeni și, chiar dacă vor fi întrebați, deruta care domnește în țară, marasmul și indiferența vor duce și la o asemenea soluție. Dar eu mei degrabă aș crede că după regula pe care actuala putere a statutat-o, o asemenea hotărâre gravă va fi luată prin votul majorității parlamentare, în pofida oricăror alte considerente. Atâtea legi potrivnice intereselor românești au fost aprobate de acest Parlament – și gândul meu se îndreaptă, în primul rând, spre legea învățământului –, încât încă una nu va mai fi o problemă.

(19 iulie 1997)

Politica pașilor mărunți

Un cunoscut de-al meu, intelectual cu nume bun, cu vederi liberale, își petrecea, de multă vreme, concediul de odihnă într-una din statunile din județul Covasna. După atâta timp, cum era și firesc, își făcuse prieteni printre localnici, apropiindu-se m-au cu seamă de o familie de unguri, ajungându-se până la stadiul de vizite reciproce. Anul trecut, după terminarea sejurului, și-a luat rămas bun de la prietenii covășneni zicându-le după tipic: „la revedere, să ne vedem și la anul”. Nu mică i-a fost mirarea, când amicii săi i-au răspuns: „nu se știe dacă la anul nu veți avea nevoie de pașaport”. Dacă acest răspuns ar fi fost dat de un om simplu, poate că n-ar fi avut atâta relevanță, Dar el a venit din partea unui intelectual, a unui medic, ceea ce vorbește de la sine despre o mentalitate adânc înrădăcinată în ființa ungarilor din Transilvania. Nostalgia după Ungaria Mare s-a transmis din tată în fiu, prin educație și prin literatura adusă din afara României, în toți acești ani de după 1918. Cine își imaginează că „buna conviețuire româno-maghiară” a fost o dulce horă a unirii este fie miop, fie lipsit de minte. Ceea ce nu înseamnă că nu au existat și mai există și unguri ce

sunt oameni de înțeles, care au părăsit visul de mărire și reîntregire al Ungariei. În aceste condiții, postura Statului Român este bineînțeles foarte dificilă și delicată. El trebuie să fie mereu atent la cerințele minorității ungare, ale tuturor minorităților ce trăiesc în România, în deplină egalitate, fără discriminare, fără părtinire. În niciun caz însă statul nostru nu trebuie să cedeze presiunilor și să abdice de la rolul său de garant al independenței și integrității teritoriale, favorizând o minoritate în dauna altora sau a majorității. Ceea ce a făcut și face Convenția Democrată în aceste luni de când se ține la cârma țării nu se înscrie însă nici în spiritul Constituției României, nici în al unei reale democrații. Fiindcă au ca partener de guvernare UDMR-ul, actualilor guvernanți li se pare de la sine înțeles să ofere cât mai multe și mai gustoase feliuțe din tortul nupțial. După o îndelungată experiență istorică se poate afirma că pe măsură ce autoritățile românești vor ceda, pretențiile ungare vor crește, liderii acestora socotind bunăvoința Satului Român drept o slăbiciune. După cum se știe, România a fost obligată de hotărârea NATO și de UE să stea la periferia Europei, alături de țările ortodoxe slave. Că aceste măsuri discriminatorii sunt rezultatul politicii Vaticanului în lupta sa împotriva ortodoxismului sau al unor strategii ale SUA sau ale marilor țări occidentale, nu are nicio importanță. Mai important este faptul că, după ce se vor îndeplini toate formalitățile impuse de intrarea în Uniunea Europeană a Ungariei, Cehiei și Poloniei, românii vor avea nevoie de vize ca să viziteze aceste țări, ceea ce va crea un complex se superioritate ungurilor, cehilor și polonezilor și unul de inferioritate românilor. Doar naivii, și din aceștia sunt mulți la noi, cred că vom putea călători cu aceste pașapoarte în fără vize în celelalte țări comunitare. Nu va fi așa, ci vom fi tratați ca și până acum sau și mai rău. Oricum, dacă în Ungaria vom intra cu viză, să sperăm că acest lucru nu se va întâmpla niciodată în Transilvania și că calor ce conduc acum țara le va veni mintea românilor a de pe urmă.

(26 iulie 1997)

Minciuna are picioare lungi

Se spune că minciuna are picioare scurte. Zicătoarea o fi fost valabilă în alte vremuri atunci când morala, dreptatea și adevărul încă mai biruiau până la urmă. În lumea noastră însă, posibilitatea ca

aceasta să învingi este utopică. Societatea românească este așezată temeinic pe minciună, pe hoție și pe interesul personal. Binele general, binele obștei, binele țării sunt considerate fie lozinci comuniste fie texte populiste bune de spus în momente speciale când cei urcați pe scaunele puterii se adresează „boborului”. În rest, goana aprigă după avere, după câștig, viermuiala pentru a prinde un post cât mai gras, porcescul tăvălit în toate bunătațile vieții. După ei și înaintea lor potopul. Ce contează sute de mii de oameni care nu au după ce bea apă! Ce contează intelectualii de valoare care sunt ținuti cu salarii de mizerie, la marginea societății, în timp ce proștii, învârtiții, carieriștii sunt promovați doar pentru că așa dictează interesele unui partid sau nemeșagul, această stăveche racilă a vieții românești, ce acționează mai viclean și mai abitir ca niciodată. „Este o problemă de solidarizare a întregii societăți românești, care nu-și poate permite să abandoneze pe niciunul dintre membrii săi aflați în dificultate”, spunea recent domnul Emil Constantinescu, referindu-se la câțiva marinari sechestrați te miri unde în lume. Las de o parte că sechestrările acestea au devenit o regulă și că domnul Președinte ar trebui să-i ceară socoteală pentru aceasta, ministrului său Băsescu. Mai importantă este sărăcirea zecilor de mii, a milioanele de români. Societatea românească nu-și poate permite să abandoneze câțiva inși și bine face. Dar își permite să abandoneze milioane, să-i condamne la foame, la sărăcie și umilință. Căci la acest ceas, sărăcirea românilor nu mai este o falsă problemă vânturată de partidele de stânga și de câțiva gazetari nostalgici după regimul comunist, cum s-a incriminat mereu. Sărăcia este o cruntă realitate, o recunosc până și cei care ieri-alaltăieri o negau. O recunosc dar recunoașterea ei nu-i oprește nici pe parlamentari, nici pe miniștri să se bucure de toate avantajele pe care li le oferă postura, postul. Și, cum nimic nu-i mai satură, ei vor tot mai mult. Vor hoteluri luxoase, mașini așijderea, bani mulți cu care să-și construiască vilele, piscinele, să-și întrețină amantele, să se bucure de vacanțe în Spania, Italia, Franța, pe cele mai luxoase plaje ale Europei. Opulența este visul lor, nu prosperitatea societății românești. Am traversat un timp al tranziției, fără ca cineva să știe spre ce am tranzitat. Abia acum am aflat că tranziția noastră a fost spre sărăcie spre mizerie. Suntem, zice domnul Constantinescu, într-o fază a post-tranziției. După câte înțeleg, suntem în postura unui călător care a traversat o lume pârjolită și se află la răscruce. Total nedumerit. În față

negură. În dreapta potop și în stânga la fel. Nicio lumină de nicăieri. Doar o surdă orbecăială.

(6 septembrie 1997)

Noi turma, ei orbii și dinozaurii

Din Canada, medicul și publicistul Corneliu Florea îmi scrie: „A sosit momentul să ieșiți din ceața (tunel!) pe care v-au adus-o «democrații» lumii libere, să percepeți realitatea capitalistă-liberă, pentru că – o tot spun și scriuarătați ca în tabloul lui Goya, Procesiunea, în care o turmă de oameni este condusă de un orb (orbi) și este ajunsă pe marginea prăpastiei”. Iată cum percepe un român din afara țării realitatea noastră. În fond, C. Florea nu exagerează deloc când scrie că suntem o turmă condusă de orbi. Ceea ce s-a întâmplat după alegerile de anul trecut, când puterea a fost luată de formațiuni politice ce au promis revirimentul economiei românești, schimbarea în bine arată că nu am ajuns doar pe marginea prăpastiei, ci că am pășit deja în ea. Orbii despre care scrie fostul meu coleg de liceu sunt de fapt dinozauri, încremențiți de timpul care a trecut peste ei, osificați, lipsiți de perspectiva zilei de mâine. Pentru ei, există dar astăzi, un prezent de care se agață cu disperare. Încăpățânarea lor este înăpățânarea omului aflat (cer scuze cititorului pentru această afirmație) la o vârstă înaintată, care greu mai poate admite că și alții au dreptate. Când, la o asemenea țară, ce ține de involuția biologică a omului, se adaugă și parșivenia, interesele politice, rezultatul este dezastruos. După cum ați putut vedea la televizor, președintele Comisiei de Apărare a Senatului, dl. Nicolae Alexandru, justifică demiterea generalului Abraham și pretenția îndreptățită de a fi ascultat de respectiva comisie cam în felul următor: „Ce-ar fi dacă fiecare soldat neinstruit ar cere socoteală comandantului său pentru hotărârea luată”, uitând că nu este vorba de un soldat neinstruit, ci de un general demis fără nicio explicație din funcția de comandant al IGP, deci al poliției române. Dacă în România este posibil să fii dat afară dintr-un post atât de important numai fiindcă nu i-a convenit cuiva de ochii tăi sau fiindcă ai călcat o înțelegere între partide, atunci democrația, dreptatea și adevărul sunt doar vorbe în vânt. Grav este că prea multe asemenea măsuri au fost luate de coaliția de guvernământ în disprețul legii, ai dreptății. Dinozaurii de care vorbeam tratează cu cinism destinele altora și ale

țării. Proastele inițiative legislative, dar și politice întreprinse de ei, chiar și atunci când își arată imediat obrazul hâd, sunt fie trecute sub tăcere, fie justificate în continuare. Așa s-a întâmplat cu tratatele semnate, tratate monstruoase pentru istoria românilor, ce ne-au fost băgate pe gât cu motivația că în felul acesta vom cucerii inimile NATO, ale Uniunii Europene, așa s-a întâmplat în cazul restructurării economiei, în fond o susținută și iresponsabilă acțiune de distrugere a mecanismelor care susțin baza existenței unei țări. Deși nimeni nu o recunoaște, plutim ca frunza pe apă. Va fi suficient un vânt mai puternic ca să ne scufundăm definitiv.

(13 septembrie 1997)

Corida românească

Stranie atmosferă a cuprins societatea românească! Privită de la oarecare distanță, dulcea noastră țărișoară arată ca un viespar. În fruntea ei, domnul președinte pare o icoană ce are întipărit pe față un zâmbet malițios, alții zic că este doar un rânjet. Dinspre Președinție vin, după încheierea unor vizite prin cele țări ale lumii (ultima în China, cea atât de mult hulită în vremea când actualii guvernanți erau în opoziție), semnale de foc. Capetele corupților trebuie să cadă alături de cele ale corupătorilor, ci numai de cele ale adversarilor puterii. În Arenele Romane, am numit Parlamentul țării, corida sau luptele de gladiatori sunt crâncene. Taurul sau fiara ce trebuie răpusă sau măcar îngenuncheată (PNȚCD-ul!) izbește cu furie în dreapta și. n stânga potrivit mesajelor transmise de la înaintași. Câteva idei sunt dominatoare: recăpătarea averilor pe care le-au luat cu forța comuniștii (moșii, palate și alte hangarale de acest fel), trecerea țării prin foc și sabie pentru a se reîntoarce la structura socială, economică de dinainte de război. Nu modernizarea prin reformă a României, atingerea unor parametri și nivelului de trai se urmărește, ci doar schema vetustă a perioadei interbelice. Carul cu boi, sapa lustruită, zdrențele și mămăliga cu ceapă, acesta este cardul adevărat al României de atunci. Toreadorul principal este PD-ul, îmbrăcat în costumul strălucitor, plin de zorzoane, al europenismului, fluturând lozincile protecției sociale, o fantomă ce bântuie România. Când

ciocnirile dintre cei doi iau pauză urmează cel mai adesea îmbeșugatele mese ale împăcării provizorii. Cel dde-al treilea participant al coridei românești este UDMR-ul, întruchipare greu de descris: cap de leu, trup de șoarece și coadă de șarpe. Când cei doi își trag sufletul istoviți de zăngănitul armelor, de șuierul cuvintelor, UDMR-ul își face auzit răgetul de leu sau sâsâitul de șarpe. Ghiarele sale arată mereu spre Înalta Poartă a Europei. Cine nu înțelege și nu cedează pretențiilor sale va avea de furcă cu mai marii, bătrânului continent. În fond, depășind oarecum imaginea pe care am propus-o, UDMR-ul este apa care sapă, încet și cu admirabilă răbdare, malul. Perseverări diabolicum! Până când se va surpa. Până când nicio proptă nu va mai fi utilă! Pe marginea uriașelor arene care este România pândesc sperietorile. Sau cel puțin așa cred cei ce se află în arenă. Vadim Tudor, Păunescu, Funar și Iliescu. Vedeți, spun plebeii cei angrenați în coridă, dacă noi nu mai suntemăștia vă papă. Fripti la foc mărunt, dar mai întâi jupuiți și tăvăliți prin sare. Iar plebea răpciugoasă, încovrigată de foame se retrage cu pași împleticiți din calea tuturor, măcinându-și umilința, durerea și neputința. Mai există în jurul arenei păzitorii taurului, hrănitorii săi, ca să nu zic grăjdarii, căci nu se poartă la așa o casă mare măscăricii, cronicarii zeloși și o categorie specială de șacali. Pe aceștia nu-i interesează nici rezultatul luptei, nici lozincile, nici sperietorile, ci doar ciozvârtele, grămezile de aur ce cresc și cresc în vizuina proprie. Ei privesc cu dispreț la orice nu atinge buricul propriu, hăhăind în batjocură spre ceea ce ei spun că sunt doar vorbe de mântuială: țară, popor, destin românesc.

(20 septembrie 1997)

Năravuri vechi, moravuri noi

În ultimele săptămâni, coaliția guvernamentală pare să se clatine. Mai vechilor contradicții ce o zgâlțâiau din temelii li s-au adăugat încă două: conflictul senatorului George Pruteanu cu UDMR-ul și declarația ministrului de externe Adrian Severin. Toate acestea, pe fondul accentuării sărăciei, al nemulțumirile ce au cuprins o mare parte a societății românești. Despre declarația lui Adrian Severin s-a scris și s-a discutat mult și se va mai discuta. Opinia mea este că

Severin are ținte precise, că dezvăluirile sale urmăresc nu „demascarea” spionilor, ci înlăturarea unor adversari politici, indiferent că aceștia sunt din alte partide sau din propriul său partid, în acest ultim caz fiind vorba de lupta pentru putere. Sunt gata să pun pariu cu oricine că până în final, toată această tevatură se va sfârși așa cum a început și că nu vom afla cine sunt spionii. Vorba domnului Valeriu Stoica, ministrul justiției, „dacă nu ni se aduc probe, noi nu ne vom sesiza din oficiu”. Sau cum s-ar zice, de ce să mă leg la cap, dacă nu mă doare, practică pe care justiția românească o aplică, cu mult folos, de șapte ani încoace.

În ceea ce privește cearta **p.n.c.ț.d.** -istului Pruteanu cu ungurii, ea este aprobată și admirată de mai toți românii. Cărturar de rasă, cunoscut populației din emisiunile sale de la televizor. Pruteanu se împotrivesc, pe bună dreptate, încercărilor UDMR-ului de a despărți populația maghiară din România de restul locuitorilor, prin introducerea în școli a învățământului în limba maghiară. Predarea istoriei și geografiei în limba maghiară înseamnă, mai cu seamă pentru zona Transilvaniei, reactualizarea acelor denumiri de orașe și sate, de ape, munți, de evenimente istorice, dintr-un timp după care se oftează din greu, timpul Ungariei Mari, când Ardealul și Banatul au fost parte a acestei alcătuirii statale. Ceea ce se întâmplă în zonele din Transilvania, unde ungurii sunt majoritari este greu de admis și din nefericire greu de crezut pentru locuitorii din Moldova, Muntenia, poate chiar și pentru cei din Banat. Doar ardelenii își trăiesc acut amintirile istoriei, dramele prezentului ce se asemănă tot mai mult cu cele din trecut. Abuzurile comise de unguri din județele Covasna, Harghita, Cluj etc. împotriva românilor nu mai sunt basme scornite de Funar și Vadim Tudor. Presa din București, ca și cea din zonele cu pricina, înfățișează asemenea silnicii. Iată, de pildă, că într-unul din numerele sale recente, Naționalul bucureștean își informează cititorii că la Facultatea de Drept din Cluj, în timp ca la secția română s-a intrat cu 8.80 (cea mai mică notă), la secția maghiară ultima admisă a obținut media de 4, 80. Acest tip de discriminări (și exemplul este minor) sunt inadmisibile într-o țară ce se cheamă România și nu Ungaria. Una este ca ungurii să aibă drepturi egale cu romanii și cu toți cei ce trăiesc în acest spațiu și alta să li se creeze avantaje în dauna celorlalți. Reîntorcându-ne la situația coaliției guvernamentale din acest moment, nu putem trece peste recenta ieșire la rampă a domnului Emil Constantinescu,

președintele României. După luni de tăcere, Domnia sa a ales bine momentul să se adreseze, prin intermediul presei românilor.

Senzaționalele sale dezvăluiri sunt făcute tocmai pentru a liniști spiritele. Nu neg că am fost indignat de marile escrocherii, de tâlhăriile ce s-au petrecut pe vremea guvernului Văcăroiu. Vânzarea navelor românești a început însă pe timpul când era ministru domnul Băsescu, actualul ministru al transporturilor. Dacă se dorește ca dreptatea să fie dreptate deplină, atunci cercetările trebuie să înceapă din acel timp. Diversiunea încercată de domnul președinte (yic diversiune, întrucât critica domnului Constantinescu era îndreptată doar spre guvernul precedent) este, cred eu, grăitoare pentru ceea ce se întâmplă în jurul Domniei sale. Faptul că nemeșul este la mare cinste la Președinție dă semne rele pentru țară. Oare nu tot așa a început ascensiunea Elenei Ceaușescu, a Bărbuleștilor, a fraților Ceaușescu? Doamna Nadia Constantinescu reprezintă mai nou România la diverse organisme internaționale, secondată de doamna Ciorbea. Or fi ele, așa cum scrie presa, modeste, dar aceasta nu ne garantează în niciun fel că în timp nu vor lăpăda voalul modestiei și nu vor avea pretenții să alcătuiască, separat sau împreună, un cabinet numărul doi. În același spirit, al renașterii unor năravuri de care abia am scăpat, se înscrie și declarația Patriarhului României la vizita pe care domnul Emil Constantinescu a făcut-o în satul natal, conform căreia doamna mamă a Domniei sale ar fi asemeni mamelor lui Ștefan cel Mare și Mircea cel Bătrân. O dată admisă și strecurată în ființa românilor, linguseala poate duce la pierderea minților, iar dacă românul este în vârful piramidei, dictatura adulmecă pe aproape.

(27 septembrie 1997)

Face mămăliga explozie?

O recentă statistică a Direcției Generale de Statistică informa națiunea română că, în comparație cu luna august a anului trecut, nivelul salariilor a crescut cu 80 la sută iar cel al inflației cu 135 la sută. Se dădeau indicatori din care reieșea că economia noastră a ajuns la cota de avarie. Bineînțeles că nu era nevoie ca să se comunice asemenea indicatori ca să ne dăm seama că suntem sub cota de avarie.

Chiar și domnul Emil Constantinescu, aflat la Bruxelles ne plângea de milă și ne asigura că acesta este doar un stadiu al sărăciei noastre și că ne așteaptă vremuri și mai grele, după cum l-au anunțat, probabil, noii sultani ai Europei. Ar fi derizoriu să mai amintesc promisiunile domnului Constantinescu din campania electorală, căci, se știe, tot ce a promis Domnia sa și partidul care l-a propulsat în fruntea țării au fost minciuni sfruntate. Eu știu, de mic, că cel prins cu minciuna nu mai are dreptul să-și ridice nasul și nici să-ți arate obrazul semenilor săi. Numai că mincinoșii aflați acum la cârma României, mai corect spus pe spinarea ei, nu numai că nu se rușinează, ci continuă să afideze un neam adus la sapă de lemn. Să fiu sincer, nu mă mai miră și nu mă mai șochează nimic din ceea ce fac actualii guvernanți. Marea întrebare care mă domină este ce se întâmplă cu românii, de unde această pasivitate în fața catastrofei, a umilințelor la care sunt supuși? Sociologii, psihologii și cu atât mai abitir politicienii susțin că lipsa noastră de demnitate și de minte se datorează regimului comunist, celor aproape cincizeci de ani de nivelare și de vidare a conștiințelor noastre. Nimic mai neadevărat. Apariția dezmățului românesc datează din momentul în care s-au născut partidele politice. Că este așa o confirmă unul dintre marii dascăli pe care Banatul i-a avut, profesorul Mihai Petricoane Drugărin în cartea sa „Însemnările unui director de liceu”, referindu-se la spațiul transilvănean și bănățean. Jocul blestemat al intereselor de partid, corupția, nepotismul, demagogia și toate celelalte sunt racile pe care noile provincii alipite ale României le-au resimțit, în întreaga lor amploare și nocivitate, după Unirea din 1918. Eu nu susțin că în aceste provincii, în timpul dominării lor de către unguri, a fost raiul pe pământ, sunt fixate de istorie nedreptățile la care au fost supuși românii în acea vreme, dar miticismul, căci acest termen conține în sine toată mizeria balcanică de la București, ne-a venit odată cu soarele ce începuse să... răsară de acolo. Dumnezeuiescul act al Unirii, al realizării României Mari, a avut și o asemenea nenorocită fațetă. Cu timpul, năravurile și moravurile au luat amploare căci ce este rău se prinde repede! Mașinăria politică, murdăria în care se complac politicienii, profitorii dintotdeauna, au contaminat neamul românesc, în perioada dintre cele două războaie. Cei cincizeci de ani de comunism nu au făcut decât să șlefuiască această nefericită operă, amplificând caracterul nostru duplicitar. Așa se explică de ce românii nu au crezut în ideile comuniste, de ce la cel mai mic brânci acesta s-a

prăbușit ca un castel de nisip. Nepăsarea în fața urgiilor ce vin peste țară este moștenirea pe care ne-a lăsat-o acest secol. Sunt puțini cei care văd mai mult de lungul nasului, cei care se gândesc la viitorul nostru ca neam. Panglicile patriotarde pe care le scot pe nas politicienii sunt întâmpinate cu indiferență, jaful și nerușinarea cu ridicări din umeri. Mămăliga românească nu face explozie, **s.** a zis nu fără temei, fiindcă prea suntem răbdători și prea indiferenți cu ceea ce ni se întâmplă. Dacă nu ar fi așa nu am admite să se clatine pământul sub noi, nu am tolera tăvălugul pe care marile hahalere ce stăpânesc România îl trec, la comanda cuiva din afară, sau din propria inițiativă, peste societatea românească aflată în mare cumpănă.

(4 octombrie 1997)

Stupid people

Când Silviu Brucan ne făcea stupizi ca popor știa el ce spune. Și nu atât pentru candoarea pe care am avea-o noi ca popor, nici măcar pentru prostia noastră, ci mai cu seamă pentru credulitatea cu care marele Demiurg ne-a înzestrat. Căci, eu cred că sunt puține neamuri atât de lesne de înșelat ca românii. Dovezi, din acest punct de vedere, multe și zdrobitoare în cursul istoriei noastre. Îmi vin în minte promisiunile pe care împăratul le-a făcut lui Horia și mai târziu lui Avram Iancu, sau zvonurile care au circulat în rândul țăranilor în vremea lui 1907, precum că este ordin de la rege ca să se ridice împotriva moșierimii și arendașilor, apoi credința cu care bătrânii noștri au tot așteptat să vină americanii, așa cum promisese Churchill, ca să-i elibereze de ruși, și, ca să ajungem, în zilele noastre, fervoarea cu care am luat drept bune promisiunile electorale ale partidelor din Convenția Democratică și anume că vom trăi mai bine, că într-un răstimp de 200 de zile viața noastră va lua alt curs, că nu vom mai suferi nici de foame, nici de frig, că vom avea un venit în jurul a 300 de dolari etc. Disponibilitatea românilor de a se lăsa înșelați este infinită. Executivul aruncă drept nadă minerilor, până acum cea mai periculoasă forță socială (dovadă incursiunile pe care le-au făcut în București schimbând guvernul Roman), un câștig facil și derizoriu în fond, și câteva zeci de mii de mineri acceptă să-și părăsească locurile de muncă, negândindu-se că la valoarea de acum a leului acești bani se

vor duce pe apa sâmbetei, iar ei vor ajunge muritori de foame, cerșetori. Când s-a pornit campania pro NATO, românii au dat pe dinafară de fericire. Nici măcar acum, după ce am fost trimiși în banca noastră, nu ne-am învățat minte. La momentul în care guvernării ne-au făcut acționari la diverse întreprinderi și instituții, dându-ne niște hârtii fără valoare, ne-am socotit vecini cu capitaliștii din Occident, gata să ne gatem pe burtă cu ei. Când domnul Constantinescu a declarat mai abitir decât Robespierre că va stârpi corupția și hoția din România ne-am înflăcărat gata să-l urmăm până la unul. Am zis că vom trăi într-o țară civilizată, în care va domni legea și ordinea. Pe cei pe care i-am ales să ne reprezinte în Parlament fără să-i cunoaștem la chip și la fire, nu-i întrebăm cum au apărut interesele țării și ale noastre, nu le cerem socoteală pentru destrăbălarea lor, ci ne mulțumim cu minciunile pe care ni le toarnă. Dacă ministrul de externe Severin ne vorbește de spioni, de agenți ai unor puteri străine, suntem gata să-l credem pe cuvânt, fără dovezi și tot atât de grabnic îl vom uita, dacă adversarii lui politici îl vor ierta. Mai presus de toate rămâne, însă, viața noastră mizeră, tot mai mizeră, de la o lună la alta, datorită nepriceperii, neputinței celor ce conduc țara. Amenințându-ne cu lozincile tranziției, a necesității de a trece prin iad, guvernul Ciorbea și cei ce-l susțin ne aruncă în cea mai neagră sărăcie din câte a cunoscut acest pământ. Dar noi, stupid people, ne mai lăsăm încă prostiți de explicațiile mincinoase, de justificările cu care încearcă să ne convingă că iadul este în fond un rai mai deteriorat, mai mizer. Am auzit chiar voci care susțin că apocalipsul nostru este fictiv, că este doar o imagine propagandistică a unor forțe politice potrivnice celor din actuala coaliție aflată la putere, Mă întreb, în ce ceas al durerii noastre, ne vom trezi, dacă v-a veni acel ceas și dacă se va mai putea repara ceva sau totul va fi pierdut pentru o lungă perioadă de timp?

(11 octombrie 1997)

How de you de bade Ioane!

Cititorii rubricii mele se vor întreba cu stupefacție ce am pățit dând un asemenea titlu. Nu cumva m-am dat și eu cu noul curent al anglicizării limbii române, uitând din snibism graiul de acasă? Îi asigur că n-am dat în patima americanismului. Titlul cu pricina mi-a fost sugerat de un discurs recent al domnului prim-ministru, Victor

Ciorbea, rostit la întrunirea de la București a Adunării NATO. Printre multe ineptii, caracteristice firii și actelor ministeriale ale domnului Ciorbea, una mi s-a părut de proporții planetare. Spunea domnul Ciorbea că a făcut și a dres în direcția înaintării noastre pe drumul glorios al capitalizării țării și ca o măsură specială a fost acordarea de wauchere țăranilor români. Ce au înțeles și cât s-au mirat și s-au bucurat reprezentanții țărilor membre ale NATO aflând că badea Ion, badea Gheorghe, badea Vasile sunt beneficiarii unor wauchere?! La rândul lor, badea Ion și ceilalți au jubilat pentru waucherele în valoare de trei sute și ceva de mii de lei tot atât de utile marilor lor nevoi ca și lumânarea la căpătâiul mortului, având în vedere prețul lucrărilor agricole. În fond, gogomânia înaripată a Guvernului Ciorbea și mai ales a primului-ministru poate fi contestată în fiecare hotărâre, în fiecare ordonanță lansată spre țară. Desprinși de realitate, apicând ziua ce visează noaptea, membrii acestui guvern produc valuri, distorsiuni în societatea românească. Așa s-a întâmplat cu bacalaureatul din acest an, când cel mai penibil ministru, cel al învățământului, și-a pus în gând să facă peste noapte din absolvenții de licee übermenschi capabili să rivalizeze cu absolvenții de la Oxforc. La fel s-a întâmplat cu modificarea Legii 42, cea care crease avantaje, cu asupra de măsură, mai substanțiale decât ale foștilor ilegaliști revoluționarilor din decembrie '89. Sub presiunea celor ce fac greva foamei, președintele Emil Constantinescu a promis că se va renunța la modificarea legii, ca după numai câteva ore guvernul să declare că nu a promis nimic, decât o eventuală discuție a ei în regim normal. Amestecul președintelui a stârnit un val de furie în biroul de conducere al PNȚCD, ai cărui membri l-au acuzat pe Emil Constantinescu că l-a lăsat de izbeliște pe Victor Ciorbea. Bâjbâiala, lansarea unor legi sub imperiul orgoliilor, al intereselor de partid sau de grup sau chiar personale supun societatea românească unor seisme distrugătoare, o determină să meargă în pas de bețiv. Rezultatele sunt cele ce se văd, adică dezastruoase. Cum se poate explica altfel aruncarea pe drumuri a zeci de mii de mineri, dar și a unor sume extraordinare din bugetul statului, ca, la nicio lună, aceleași mine să angajeze noi lucrători, mai puțin calificați decât cei ce au plecat? Cum este posibil ca legea privind accesul la dosarele securității, în jurul căreia s-a făcut și se face atâta caz, să fie amendată și răsamănată (în funcție de spaima unora că li se va descoperi adevărata față!), încât până în final ea vă va fi decât o formalitate, ca

atâtea altele. De unde atâta fățarnicie a celor ce guvernează România? Căci doar fățarnicie se poate numi, dacă nu cumva este vorba de mai mult, ca după ce ai vândut Ucrainei Bucovina de Nord și Ținutul Herței să-ți ridici glasul și să condamni federalizarea Republicii Moldova! Degeaba face apel președintele Constantinescu la armonie și înțelegere națională, când toate actele, toate măsurile luate de Convenția Democratică generează haos, învrăjbire și suferințe. Domnul Constantinescu ar trebui să curme gâlceava pentru ciolan, să pună în scaune nu protejați ai Domniei sale sau ai altora, ci inși capabili, de bună credință față de România și mai apoi față de cutare sau cutare partid și abia după aceea armonia socială se va împlini de la sine. Nu ziaristii sunt cei mai vinovați pentru ceea ce se petrece în România. Să zicem că sunt și printre noi răuvoitori, poate chiar agenți ai unor servicii străine, cu misiunea de a tulbura țara, așa cum spunea Adrian Severin. Sperăm că aceștia vor fi dați în vileag și nu vor fi cocoloșit, cum s-au cocoloșit alte „mistere” precum teroriștii din timpul revoluției din decembrie 89, vinovații de mineriade, marii corupți etc.

(18 octombrie 1997)

Sătutul nu crede flămândului

M-am întrebat de multe ori cum este posibil ca cei care acced la conducerea țării să fie loviți brusc de orbire, să nu mai simtă și să nu mai înțeleagă nevoile și suferințele celorlalți? Să existe o maladie ce-i cuprinde pe toți ce se aburca pe scaunele puterii, o abureală ce le întunecă mințile sau, pur și simplu, omul se transformă în neom și nu-i mai pasă decât de burtihanul propriu, de interesele personale tot mai nesățioase? Am încercat să găsesc în istoria românească din ultima sută de ani exemple de conducători care au înțeles suferințele poporului dar, spre regretul meu, cele pe care am crezut că le-am găsit stau sub semnul îndoielii. Prostimea, ca să zic așa, a fost mereu o masă de manevră, o mare mută, bună să fie mințită și înșelată. Puțini au fost cei ce s-au gândit și mai cu seamă cei care au făcut ceva pentru binele ei. Marii capi ai partidelor istorice din perioada interbelică au fost din neam avut, unii boieri, alții din marea finanță, dintre comercianții de primă mână. Înțelegerea pe care o aveau ei față de țărani, față de orășenii cu stare modestă era filtrată de apartenența lor la un anume

mod de viață, la un anume standard de existență. Sătulul nu crede flămândului său, ca să mă exprim cu vorbele devenite celebre ale uneia din reginele Franței, dacă nu au pâine să mănânce cozonac. Pe lângă ideile fixe care i-au bântuit pe liderii comuniști de după război, pe lângă cercul de foc în care România era strânsă de către marea vecină de la Răsărit, mai trebuie avut în vedere și faptul că acești lideri fuseseră cizmari, turnători, fochiști etc. Și că ajunși să se dedulcească la trai bun uitaseră de unde plecaseră. Astfel se și explică faptul că una vorbeau, alta fumau, vorba lui Arghezi. Parlamentarii români de după decembrie '89 știu că mandatul lor durează patru ani, ani în care ei trebuie să adune pentru tot restul vieții, pe căi legale sau mai puțin legale. Mărturisesc a fi fost șocat când am aflat că în Parlament sunt salarii de opt milioane lei, la care se adaugă așa-zisele cheltuielile de reprezentare. Cu asemenea câștiguri, cum să se mai sinchisească ei de cei rămași fără niciun venit, de cei aruncați pe drumuri, de amărâții cu pensii de batjocură. Cămașa este mai aproape de trup decât haina, spune un proverb românesc, deplin adevărat și în momentul în care Parlamentul nostru a trebuit să-și voteze propriile salarii. Rivalii politici neîmpăcați și-au dat cu această ocazie mâna și au votat legea în două minute. Un record absolut! Sunt aceiași oameni ce se înfruntă pentru fiecare leu pe care trebuie să-l acorde omului sărman. Cu asemenea venituri este firesc să nu-ți pui problema zilei de mâine, a iernii ce se apropie. Bine căpușiți cu sume îndestulătoare, guvernanții, demnitarii români nu au de ce să se îngrijoreze de nevoile altora. Orice măsură propusă de Banca Mondială, de FMI, de alți supraveghetori ai României este primită cu slugărnice. Ba, mai facem exces de zel, că așa îi stă bine slugii. Ca să dăm bine în afară, dar și pentru a vara în buzunarul propriu comisioane uriașe în dolari, frângem gâtul întreprinderilor românești, atâtea câte au mai rămas nepustiite de furia demolatoare a Guvernului Ciorbea. Nu-i place domnului Radu Vasile termenul de distrugere utilizat de Opoziție. Dar, cum se poate numi ceea ce s-a făcut cu fabricile de ciment, de industrie alimentară, constructoare de mașini etc., pe care guvernul le-a adus la faliment ca să le vândă, ieftin, te miri cui? Pardon, nu te miri cui, ci pe te miri ce. Turbinele de la Porțile de Fier, de pildă au fost făcute la Reșița și au rezistat treizeci de ani. Acum Reșița trage să moară, mă refer la Combinat, iar nouă nu ne mai sunt de folos turbinele ei, ci le preferăm pe cele elvețiene. Produsele agriculturii noastre sunt puse la index de

către conducătorii țării, pentru că sunt scumpite artificial de o economie așezată pe criterii false, și dăm prioritate celor străine, subvenționate de statele respective. Cum știu că printre partidele aflate la guvernare este și PNL-ul, al cărui program „istoric” l-a constituit tocmai protejarea industriei și a economiei românești, mă întreb dacă Brătienii nu se răsucesc în mormânt. De altfel, toate partidele istorice au aruncat peste bord programul lor tradițional. PNȚCD-ul, partidul lui Iuliu Maniu, purtător de cuvânt al naționalismului românesc, face casă europeană cu UDMR-ul și a vândut Bucovina de Nord și Ținutul Herței Ucrainei, PD-ul al cărui program se referea în principal la pritecția socială cum îi stă bine oricărui partid social-democrat, este complice la sărăcirea românilor, chiar dacă din când în când își mai face auzit glăsciorul. Și toate acestea sub blestemata deviză: sătulul nu crede flămândului!

(25 octombrie 1997)

A sosit momentul adevărului?

Se pare că a sosit momentul adevărului. După un an de declarații din cele mai fanteziste, după ce au fost lansate proiecte în urma cărora România trebuia să ajungă, ba chiar și să depășească Germania, iată că a început șase arate momentul adevărului. Coaliția aflată la putere a trebuit, chiar dacă o face cu jumătate de gură, să-și recunoască neputința. Nu neputința de a guverna, căci o atare recunoaștere ar fi dus automat la căderea ei, ci neputința, sau, mai bine zis, incompetența unor miniștri de a realiza programul de reformă anunțat în Contractul cu România al Convenției Democrate. Plecarea unui ministru sau a mai multora nu este nicio nenorocire. În locul lor stau pe linia de așteptare, vorba domnului Ion Diaconescu, alți flămânzi dornici să-și rotunjească veniturile, să guste miera din borcanul fără stăpân al țării. Ceea ce mi se pare însă mie nedrept este faptul că cei ce vor fi demși pleacă după ce au produs pagube incalculabile, prin hotărârile pe care le-au luat, economiei, vieții cetățeanului. Ulm Spineanu, Popescu Tăriceanu, Virgil Petrescu, ilustrul Ciumara etc. sunt nume ce evocă dezastre naționale, după cum conducerea FPS, indiferent de competența ei, ar trebui acuzată de complicitate la vânzarea României. Se pare că nici timișoreanul nostru,

Țuchi Dragulescu nu va fi ferit de tăvălug deși, după opinia mea, este singurul care a strigat în gura mare că, în pofida tuturor presiunilor pe care le-a făcut, guvernul a refuzat să-i acorde fondurile trebuincioase. În realitate remanierea guvernamentală este un alt prilej de circ. Trebuie să vă amintesc ce țișanie a fost la momentul în care partidele aflate în Convenția Democrată se luptau să-și smulgă unul altuia posturile de miniștri. Aproape jumătate de an, dacă nu exagerez cumva, bătăliile pentru posturi, la toate nivelurile, s-au dat în văzul populației, obligată să asiste la acest nerușinat târg, din care nevoile ei erau totalmente excluse. Că place cuiva sau nu, acesta este adevărul. Nu așezarea României pe un făgaș bun, alegerea unui drum care să ne scoată din mizerie și sărăcie i-a preocupat pe guvernanții și pe oamenii politici, ci împărțirea fotoliilor, goana după jilțurile din care se poate dicta dar și profita. Revenind la răspunderea ministerială îmi reamintesc promisiunea domnului Ciorbea că dacă programul guvernului nu va fi realizat, își asumă întreaga răspundere. Numai că acum domnul Ciorbea tace mâlc lăsând ca răspunderea să cadă doar asupra unor membri ai cabinetului său. În fond remanierea este doar o jumătate de măsură și ea nu are alt rezultat decât acela de a oferi coaliției posibilitatea de-a mai trage o vreme mîța de coadă cu efecte dezastruoase pentru societatea românească. În secțiile pe care le face în țară domnul Poul Thomson, urechind guvernul, sunt nu doar umilitoare (cine a urmărit la televiziune expresia lui Ciorbea și a miniștrilor săi a putut vedea zâmbetele slugarnice de pe fețele acestora), ci și elocvente pentru neputința celor ce conduc țara. Găsindu-i cu lecția nepregătită, Thompson s-a reîntors de unde a venit, fără să-și desfacă baierile pungii. Obișnuiți cu minciuna, guvernanții au negat urecheala pe care au primit-o, încercând să atenueze refuzul lui Thompson, ca și părerea acestuia despre mersul reformei. Remanierea guvernamentală accentuează discordia dintre PNȚCD și PD, singurul partid din coaliție care creează dureri de cap țărăniștilor, cu excepția UDMR-ului, formațiunea ce a găsit „cheia” cu care obține tot ce-și dorește. Democrații sunt de acord să fie sacrificați alți miniștri decât cei propuși de ei, considerând că pisica este moartă doar în ograda altora. Nici în problema greviștilor Petre Roman nu s-a aliniat atitudinii guvernului, vizita sa în cortul înfometaiților fiind clar o delimitare de poziția lui Ciorbea și a țărăniștilor în general. Nu mă rabdă inima să trec peste iezuitismul PDSR-ului în problema stării de

fapt din județele Covasna și Harghita. După ce în răstimpul celor șapte ani de guvernare domnul Adrian Năstase s-a preocupat doar de sforăria politică, în pofida semnalelor pe care le-au tras, în stilul propriu, Vadim Tudor, Adrian Păunescu și alții, iată că pe neașteptate, domnul Năstase și ai lui au fost păliți de grija pentru soarta românilor din aceste județe. Gestul ar fi salutar dacă ar fi cu adevărat sincer și nu doar un politit, unmijloc de a acuza guvernanții și de a câștiga capital electoral. Soarta românilor din Ardeal, de fapt a întregii populații este însă ultimul lucru care îi preocupă pe oamenii politici, astfel viața noastră ar avea alt curs.

(1 noiembrie 1997)

Cinismul Guvernului Ciorbea

Hotărârea Comisiei de cultură a Senatului referitoare la dreptul angajaților radioului și televiziunii de a face parte din partide politice mi se pare corectă. În felul acesta vom ști fa față, legal, că TVR este a partidelor aflate la guvernare, că PRO TV ține partea americanilor sau că primește subvenții de la guvernul somalez. Fiecare din noi își va alege televiziunea care oferă programe conform vederilor sale politice, nemaicontând politica țării și nici adevărul. Sau contând adevărul fiecăruia dintre cei 22 de milioane de români. În fond cam asta se întâmplă, acum, la noi. O dovedesc sondajele făcute de organisme specializate, de presă, variantele date constituind adevărul subiecților chestionați, al mașinațiunilor la care se apelează pentru a ieși imaginea dorită. Dacă ar fi să luăm în discuție un recent sondaj oferit cititorilor de propria noastră gazetă (după opinia mea neinteresată să dea câștig de cauză unor forțe politice) am putea desluși că dintre cetățenii chestionați, comercianții, o oarte a intelectualității și firește, cei aflați în posturi administrative sunt de părere că programul Convenției Democratice a fost îndeplinit integral sau parțial, că se păstrează neștirbită încrederea în puterea Convenției de a redresa țara. Dar majoritatea celor întrebați sunt dezamăgiți sau chiar revoltați de ceea ce li se întâmplă. Printre aceștia sunt pensionarii în primul rând, muncitorii, țărani, intelectualii și cel mai important lucru, tinerii, ei care au fost cei mai fervenți susținători ai schimbării. O schimbare ce s-a produs doar la nivelul cadrelor, în rest rămânând dirijismul centralist practicat de Guvernul Ciorbea cu cinism, în văzul lumii. Deși

au pornit în campania electorală cu promisiunea că primul lucru pe care îl vor face va fi descentralizarea, promulgarea unei legi a bugetelor locale, nici până acum guvernării nu s-au ținut de cuvânt, cum nu s-au ținut de cuvânt în multe alte privințe. Moneda românească continuă să se prăbușească în fața dolarului, cel care ne seacă puterile. Deși nu le place să recunoască, ba dimpotrivă susțin încă cu nerușinare contrariul, cei aflați la cârma țării au sărăcit și mai mult societatea noastră prin măsuri aberante, slăbind, demolând și ultimele resorturi ce ne-ar fi mai putut redresa. După un an de guvernare, echipa lui Victor Ciorbea a ras de pe fața pământului întreprinderi cheie ale economiei românești, a inculcat țaranului ideea că munca lui este zadarnică atât pentru sine, cât și pentru societate. Viața nu mai are preț, bineînțeles viața celor mulți, căci viața lor, a miniștrilor, parlamentarilor, este mai presus de orice. Spitalele au ajuns doar o ultimă etapă în care omul își pregătește calea spre cimitir. Guvernul Ciorbea privește cu același cinism, ce-i caracterizează fiecare hotărâre luată, sănătatea, cultura, învățământul, cercetarea etc. Se acordă mii de miliarde disponibilizărilor minerilor, vizitelor diverșilor demnitari (cu soții sau fără) la întâlniri internaționale, se hotărăsc salarii exorbitante pentru parlamentari, se cheltuiesc bani grei pentru exerciții NATO (când ne strigă că armata ar trebui înzestrată din mila populară), în schimb nu sunt fonduri pentru alinarea suferințelor umane.

Mizeria, disprețul legii generează corupția, nedreptățile strigătoare la cer. Ajutați de cei puși să apere legea și drepturile cetățeanului, rechinii, escrocii, asasinii înfloresc zi de zi. Nu poți face un pas fără să bagi mâna în buzunar, să dai mită, să ungi, să „recompensezi”. Sume exorbitante de mărci, dolari fac dreptate în România. Se știe că pe vremea lui Alrxandru Ioan Cuza, mai precis la începutul domniei sale, emisarii lui Vodă cutreierau lumea ca să vadă cum trăiește prostimea, cum se face legea. Emisarii domnului Constantinescu, adică acele comisii anticorupție (oribilă reputație a căpătat acest termen, căci în România ultimilor ani dacă s-a dorit un lucru s-a făcut o comisie) sunt un fel de frecție la un picior de lemn.

Remanierile iminente ale Guvernului nu vor fi soluția miraculoasă, așa cum se speră, pentru salvarea noastră. Doar o reorientare profundă a strategiei de guvernare, a reformei în ultimă instanță, ar mai putea redresa viața societății românești. Încerc să

descopăr forțele capabile s-o facă dar, cu disperare, constat că nu reușesc să le găsesc.

(8 noiembrie 1997)

De la raiul promis de Convenție, până la starea de astăzi a țării, e cale departe

S-a scurs un an de la alegerile care, așa cum se spunea cu orgoliu, au instaurat democrația în România, punând capăt regimurilor comuniste sau de orientare comunistă, dirijismului statului, centralismului, birocrăției roșii etc. Pe parcursul acestui an, noii conducători ai țării și-a justificat dificultatea misiunii lor cu moștenirea dezastruoasă lăsată de guvernele de până acum. Căderea liberă a României, mai corect a vieții economice și sociale, continua creștere a inflației și acăderea nivelului de trai sunt atât de evidente, încât până și cei mai fanatici susținători ai coaliției guvernamentale sunt obligați să admită că de la „raiul” promis de Convenția Democrată și până la starea de azi a țării e cale departe. Oricât de nenorocită va fi fost moștenirea lăsată de guvernele anterioare, dezastrul nostru de azi nu-și găsește justificare decât în incompetența echipei aflată la conducerea României. Nepriceperea Guvernului Ciorbea de a scoate țara din mizerie, în pofida promisiunilor făcute, într-o voioșie iresponsabilă, nu mai poate fi pusă la îndoială. O confirmă, de altfel, și remanierea guvernamentală anunțată acum o lună și care, conform practicilor acestui guvern, se târăgănează nejustificat, devenind, după declarațiile celor aflați la cârma țării, o simplă cosmetizare. Fenomenul în sine vorbește despre disperarea cu care miniștrii acestui guvern se agață cu dinții de scaune. Cocoțați în fotoliile Puterii prin voința electoratului dornic de schimbare, membrii Guvernului, în frunte cu Ciorbea, nu se mai îndură să-și ia tălpașița. Cel mai încrâncenat dintre ei în ș-și apăra postul este însuși primul-ministru. Pentru unul care de mic, așa cum spuneau părinții săi, a visat să ajungă rege, este de înțeles această încăpățănare de a nu-și părăsi postul de premier. Că Victor Ciorbea este nu în numai incompetent pentru funcția ce i-a fost făcută cadou de țărăniști o dovedesc nu doar rezultatele guvernului pe care îl conduce, ci și refuzul său de a accepta recunoașterea politicii dezastruoase promovate în cursul acestui an. În toate declarațiile sale

din ultimul timp, Victor Ciorbea nu numai că nu recunoaște starea de dzastru a țării, ci plusează pe nefericirea societății românești, încercând să inventeze realizări fantomatice. Acest lucru dovedește că fie că Ciorbea este miop, fie că este lipsit de elementarul simț al rușinii, neinteresându-l în fond nici starea națiunii, nici suferințele ei, ci doar ambiția sa de a fi rege. Nu reușesc să înțeleg ce urmăresc liderii țărăniști menținându-l în fruntea Guvernului pe V. Ciorbea, când în sânul partidului sunt oameni luminați, de genul Radu Vasile, ins charismatic, cu o viziune modernă asupra lumii. Nu susțin că Radu Vasile este omul providențial, dar având în vedere inflexibilitatea și neputința lui Victor Ciorbea, Radu Vasile poate da oarecari speranțe. Cu condiția ca PNȚCD să se debaraseze de bătrâni, de cei ce trag partidul înapoi, spre anii de dinainte de război. Căci realitatea este aceasta, domnii Diaconescu, Țepelea, Lupu & comp. sunt fixați iremediabil spre trecut, mai concret spre ceea ce dumnealor își mai amintesc a fi fost starea României, poziția și programul PNȚ în perioada interbelică. Zic își mai amintesc, căci programul de atunci al acestui partid avea, cel puțin teoretic, puncte la care ar subscrie oricine astăzi: patriotism luminat, dreptate socială, democrație etc. Unde-i patriotismul actul al PNȚCD, părtaș cu UDMR la nedreptățile făcute românilor din Transilvania, la legile și tratatele ce însângerează neamul românesc? Unde este dreptatea socială, când majoritatea românilor abia ași duc traiul, în timp ce o mână de oameni s-au îmbogățit prin furt și înșelăciune, prin distrugerea țării? Ce democrație este aceea în care „se repară” nedreptăți ale istoriei generându-se alte nedreptăți și mai mari, se demolează bunuri naționale, se aruncă în haos puțina stabilitate câtă a mai rămas societății românești? Electoratul a votat nu de dragul țărăniștilor, nici al liberalilor, nici al udemeriștilor, ci sperând într-o schimbare în bine a vieții lui. La triumfala apariție în Piața Universității de acum un an, președintele Constantinescu promitea națiunii: „Suntem aici să vă spunem că nu vor mai fi generații de sacrificiu. Singurii care se vor sacrifica vor fi conducătorii țării, în frunte cu președintele”. A trecut un an și sacrificiile noastre au devenit și mai dureroase. Ale noastre, nu ale celor aflați la conducerea țării, nici ale președintelui. Ei știu să-și poarte de grijă, să nu flămânzească, să nu simtă spectrul sărăciei și al umilinței. Dacă ar crede în dreptate și demnitate, președintele României ar trebui să iasă în fața țării și să-și recunoască neputința sau

neadevărul declarațiilor sale, să spună românilor cât și până când va mai trebui să sufere sau să-și ceară iertare pentru că nu s-a ținut de cuvânt.

(22 noiembrie 1997)

Când președintele a vorbit despre generații de sacrificiu s-a gândit că o generație înseamnă 30 de ani

— Deci peste 30 de ani nu vor mai fi sacrifice

Interviul președintelui Emil Constantinescu din ziarul „Adevărul” pică la aproape o săptămână după ce, în ultimă mea cronică, scriam că dacă Domnia sa mai crede în ideea de demnitate și adevăr ar trebui să explice societății românești cât va mai trebui să sufere și până când. Nu sunt atât de infatuat ca să-mi imaginez că președintele țării a percutat la cererea mea, dar sincer mă bucur că a făcut-o cu aplombul pe care i-l cunoaștem, simulând o sinceritate totală, ceea ce face bine și reverberează în sufletele acelor români care mai citesc încă presa sau urmăresc programele TV. Vorbind despre speranțele românilor în rolul pe care dl Constantinescu trebuie să-l aibă, ca o garanție a legii și democrației, Domnia sa declară: „Ele (sondajele) arată că oamenii sunt dispuși să-și asume sacrificii pentru o schimbare reală, într-un timp diferit, care la unii înseamnă un an, doi ani, patru ani sau chiar mai mult”. Declarația ascunde nu naivitate, cum s-ar putea crede, ci acea șiretenie, un tip de diplomatie politică conform căreia repetarea dorinței tale duce, până la urmă, la convingerea celor cărora le este adresată. Căci este greu de imaginat că dl Constantinescu crede că îndurând sărăcie și mizerie, românii vor continua la nesfârșit să vadă în el salvatorul națiunii. Modelul american de convingere a electoratului că ești sincer și de bună credință, „privindu-l în ochi”, funcționează până la un punct, după care intervine povestea cu mincinosul, pe care am auzit-o pe vremea când eram copil. Vă reamintiți de acel cioban care a strigat că lupu îi atacă oile și sătenii au alergat să-l salveze. A mai strigat o dată și oamenii l-au crezut din nou în primejdie. A treia oară, când cu adevărat veniseră lupii, nimeni nu a mai dat crezare mincinosului. Aducându-i-se aminte domnului Constantinescu de celebra frază, prin care promitea că nu vor mai fi generații de sacrificiu, Domnia sa o

Întoarce ca la Ploiești și afirmă că s-a referit la o generație care cuprinde o perioadă de 30 de ani. Deci, speranțele românilor mai trebuie să aștepte încă mulți ani de acum încolo. Automat îmi vin în minte cuvintele atât de des folosite de Ceaușescu, la nesfârșitele sale cuvântări, care promiteau generațiilor viitoare îndeplinire, fericire, raui pe pământ. Și nici acum nu știu, nu sunt sigur dacă tiranul nu s-ar fi ținut de cuvânt. Analizând situația economică moștenită de la guvernul Văcăroiu, președintele Constantinescu face câteva dezvăluiri cu adevărat cutremurătoare, spunând că „România a fost la un pas de prăbușirea sistemului bancar și instaurarea haosului”. Constatarea aceasta, la momentul respectiv, a determinat guvernul, zice dl Constantinescu, să se simtă timorat să mai vorbească despre moștenire, chiar și după o săptămână sau după primul an. Ori dl președinte a lipsit în această perioadă din țară, ori nu-i atent la delrarațiile premierului Victor Ciorbea. Căci, nu a fost moment de analiză, de justificare a slăbiciunilor guvernului în care dl Ciorbea să nu invoce moștenirea Văcăroiu. În realitate, deși președintele evită o analiză corectă a guvernului, activitatea acestuia n-a dat rezultatele anunțate. Ezităările, bâlbâiala, tergiversările, târguielile, corida la care au fost participanți pe post de toreadori sau de tauri miniștrii acestui guvern alcătuit din partide diferite, iată în mare fața guvernului Ciorbea. Se prea poate ca miniștrii din guvernul Văcăroiu să fi fost niște tâlhari, cum lasă să se înțeleagă dl Constantinescu. Cei din formațiunea lui Ciorbea au tras unii „hăis” alții „cea” iar carul hodorogit al societății românești s-a învârtit pe loc. Interesele de partid nu s-au conjugat cu interesele țării. Președintele Constantinescu afirmă că nu s-a amestecat în treburile guvernului, că nu a dorit să conducă nicio ședință de guvern, așa cum îi îngăduiau prerogativele constituționale, pentru a nu confirma imaginea președintelui atotputernic. Justificare cusută cu așa albă. Probabil că dl Constantinescu n-a făcut-o tocmai pentru a feri imaginea președintelui de eroziune, căci dacă imixtiunea sa ar fi fost consistentă și lucrurile ar fi mers tot atât de prost, acest lucru s-ar fi răsfrânt inerenmt și asupra sa. Așa, românii se mai pot gândi, după tipicul vechi, că dacă președintele ar ști ce fac guvernanții i-ar trimite la plimbare... Nu ajunge ca domnul Constantinescu să constate că membrii guvernului stau în ședințe, câte 10 – 12 ore, datorită „slabei pregătiri a materialelor, unei slabe organizări și lipsei de profesionalism a

consilierilor". Care va să zică tot acarul Păun este vinovat și nu miniștrii, nu primul-ministru! Cine nu știe că ședințele lungi și dese sunt un mod pentru a acoperi neputința, un mod de a da celor ce le fac sentimentul că sunt utili și plini de importanță? Deși admite că acest guvern este bâlbâit, incoerent, instabil în acțiunile sale, dl Constantinescu îi găsește totuși un mare merit, deschiderea spre presă, comunicarea cu mass-media. Insistă președintele ca interlocutarul său să noteze cu litere de-o șchioapă următoarea frază: „a pierdut guvernul, dar a câștigat țara și democrația". Cum a câștigat țara, când acest guvern nu și-a îndeplinit tocmai rolul său fundamental, acela de a guverna nu de a se ține de dialoguri cu presa (utile și ele!), mi-este greu să înțeleg! Nu voi nega că în interviul dat dl Constantinescu spune și multe lucruri adevărate, reala și utile. Printre care și afirmația că „Singura noastră șansă este mai multă muncă, cinste și organizare. Numai astfel am putea construi și prosperitate și demnitatea". Doar că pentru a munci trebuie să existe locuri de muncă, pentru a fi cinstiți ar trebui să se lovească, cu mijloacele legii, în hoții mati și mici ai țării iar pentru a fi demni ar trebui să avem un minimum de trei asigurat și ar mai trebui să simțim că nu ne este rușine să ne simțim români.

(29 noiembrie 1997)

S-a scremut muntele și a ieșit șoricelul

Remanierea sau restructurarea guvernului Ciorbea a lovit în moalele capului, după credința primului-ministru, întreaga opinie publică românească și, mai cu seamă, presa, cea care s-a așezat temeinic pe critică, cu câteva zile înainte de anunțarea noii componente a echipei Ciorbea. Se dădea ca sigură doar o rotație a cadrelor în spiritul tacticii lui Ceaușescu. Și, pe neașteptate, domnul Ciorbea a comunicat, cu o satisfacție abia reprimată, nume noi: Andrei Marga, Ilie Șerbănescu, Valentin Ionescu, Crin Antonescu, Sorin Frunzăverde (ce chicotea Victor Ciorbea la gluma bună pe care a făcut-o numind un Frunzăverde la păduri, ape etc!), Ion Victor Bruckner. Toți aceștia sunt în afara unor formațiuni politice, cum s-ar zice adevărați tehnocrați. Este greu de înțeles această coabitare între

miniștrii desemnați din partea partidelor politice ce alcătuiesc Convenția Democrată și acești nealiniați. Mult mai dificilă apare prestația celor din urmă, dacă ne gândim că toate măsurile ce sunt luate de guvern vin prin hotărârea liderilor politici. Cum vor proceda ei, acești tehnocrați? Se vor supune orbește indicațiilor, ajungând doar simpli executanți, sau vor aplica măsurile pe care experiența și știința lor le vor dicta? Dilema este, după câte cred eu, tragi-comică. În două-trei luni, tehnocrații vor deveni fie instrumente docile, palide copii a ceea ce au fost până la alegerea lor în guvern, fie disidenți de genul domnului Ștefan Dragulescu și, după cum a anunțat cu un ton imperator Victor Ciorbea, se vor pune în afara guvernului. În fond aducerea unor personalități, a unor specialiști de marcă în guvern este un lucru folositor atâta vreme cât ei sunt lăsați să-și aplice ideile. După câte îmi dau seama însă, acest lucru este practic imposibil, Rămâne speranța ca primul-ministru și cei care îl dirijează să-și reconceapă programul guvernamental, să treacă la măsuri hotărâte, capabile să redreseze țara. Dar, așa cum a reieșit din expunerea domnului Ciorbea, nicio idee nouă nu s-a limpezit în capul Domniei sale. Singura noutate a fost tonul foarte hotărât și apelul făcut către populație ca să-i pună la punct pe funcționarii publici pe cei din administrație, obligându-i să-și facă datoria Asta îmi aduce aminte de un fost prim-secretar al județului Timiș care cerea gazetarilor ce-l însoțeau în vizitele de la ora patru dimineața, prin yootehnie, să-i schimbe pe directorii de IAS sau pe președinții de CAP. Când ești incapabil, când ești neputincios arunci răspunderea în spatele altora, încerci să deturnez ierarhiile. Jumătățile de măsură aplicate în cazul acestei restructurări sunt dovedite și de rotațiile de genul celei a lui Ciumara. Îndărătnic ca un catâr, mai mărginit decât însuși șeful său, cu o imagine publică lamentabilă, Ciumara a fost trecut din lac în puț, adică de la finanțe la industrie, cea mai jalnică ramură a economiei noastre naționale pe care guvernele de după '89 au distrus-o sistematic, fără ca să pună nimic în loc. Cu rigiditatea-i proverbială, cu lipsa de idei, Ciumara va amplifica și mai mult dezastrul. la fel este cazul ministrului agriculturii Gavrilescu, cel atât de senin cu soarta sa și a pâinii românului. Și în acest caz domnul Ciorbea a avut la conferința de presă pentru anunțarea remaniărilor o idee genială. El a apelat la consumatorul român să nu mai cumpere produsele străine, ci să încurajeze producția autohtonă. Cu veniturile mizerabile pe care le are cetățeanul român ar

trebui, după Victor Ciorbea, să dea buzna la ceea ce se produce în țară, scump și prost, și să nu achiziționeze produse străine, mai ieftine și mai bune calitativ. Cine a făcut ca produsele românești să aibă prețurile pe care le au? Nu guvernul cu măsurile sale aberante de creștere a costului unor materii prime și combustibili ce atrag după sine scumpirea de pe piața românească? Ba bine că nu! Sărbătorile din această lună vor aduce noi creșteri de prețuri, însăși iarna ce ne paște ne va provoca suferințe mari și greu de suportat. În primăvară vom vorbi altfel despre guvern. Sunt sigur de asta!

(6 decembrie 1997)

„Minciuna stă cu regele la masă...”

„Dar asta-i cam de mulțisor poveste/ De când regi sunt, minciună este/ Duc laolaltă cea mai bună casă”. Sunt acestea versurile lui Vlahuță, foarte cunoscute în epocă pentru că dădeau satisfacție celor cu sentimente și opinii antidinastice. Evocarea lor, acum, însă, nu are ca motiv posibila sau dorita reîntoarcere a fostului rege Mihai de câțiva nostalgici, printre care și ministrul culturii, Ion Caramitru. Ca simplu cetățean, actorul Ion Caramitru poate să-și dorească orice, inclusiv reînvierea lui Nicolae Ceaușescu. Doar ca ministru în Cabinetul lui Victor Ciorbea, el însuși creație a Convenției Democrate, Caramitru nu are dreptul să ceară reînscăunarea lui Mihai. Și aceasta fiindcă, în perioada alegerilor, în dialogul cu dl Ion Iliescu, dl Emil Constantinescu promitea solemn electoratului că nu se va schimba forma de guvernământ. Despre minciunile spuse atunci de actualul președinte al României am mai scris și nu intenționez să revin. Trecerea lor în revistă ar fi inutilă, întrucât ele sunt cunoscute de societatea românească. Și totuși, asupra uneia singure am să mă opresc, preț de câteva clipe. este vorba de principiul atât de drag țărăniștilor, restitutio in integrum, o reîntoarcere la situația României interbelice din punctul de vedere al proprietăților. Țară capitalistă, România avea mari proprietari de fabrici, imobile și pământ, de alte bunuri ce alcătuiau averi adunate în lungul a câtorva generații sau, și aceștia erau majoritatea, erau acumulate de pe urma profitului, a învârtelilor necurate făcute pe seama marelui război de reîntregire. Documentele existente în arhive, literatura beletristică, aduc argumente în sprijinul acestei afirmații. Legile regimului comunist, ca și fărădelegile sale, au

creat o stare de fapt, lovind adesea în persoane, dar și făcând dreptate unei largi păături a populației care fusese condamnată să trăiască în mizerie. Pretențiile țărăniștilor de a restitui acele proprietăți sau o parte din ele, în cazul în care nu se vor returna către foștii proprietari și fabricile, moșiile, băncile, toate imobilele, sunt aberante și ele vor încerca să repare o hotărâre istorică, unii zic o nedreptate, deși nedreptatea cu pricina poate fi nuanțată, cu o altă nedreptate ce va afecta sute de mii de oameni ce nu au nicio vină, poate doar aceea de a se fi născut în acest răstimp istoric. A lăsa pe drumuri atâția oameni, unii aflați la sfârșitul vieții lor, fără posibilitatea de a-și aciziționa un acoperiș deasupra capului, este o crimă, o măsură iresponsabilă pe care țărăniștii o vor plăti cu propria lor credibilitate în fața românilor. Reiteriez promisiunea lui Emil Constantinescu făcută societății românești, în fața micilor ecrane, că nu se va aplica principiul amintit și mai ales că Legea caselor naționalizate (Legea 112, votată de parlamentul precedent) nu va fi schimbată. Să se aplice versurile lui Vlahuță și la președinți, și minciuna să stea și cu aceștia la masă, ca un conviv de soi? Sau minciuna este un principiu de bază al întregii politici românești și, în acest caz, nu trebuie să ne mai mirăm și nici revoltăm. la diputele recente din Parlament, în legătură cu Legea învățământului, cu referire în special la unguri, deși majoritatea liderilor țărăniști a declarat că vor susține varianta Pruteanu, se descoperă, peste noapte, o înțelegere între capii Convenției și UDMR, în sensul acceptării pretențiilor acestora din urmă. Stupoare! Cu atât mai mare cu cât, o bună parte din liderii Convenției declară că nu au cunoștință de niciun protocol. Rușinoasă inconsecvență, gogonată minciună! Să nu se mai mire nimeni că se nasc peste noapte partide de genul celui al moldovenilor. Dacă și moldovenii s-au săturat de Babilonul minciunii care este Bucureștiul, ce să mai zicem noi, ardelenii și bănățenii? Cine are interesul să ne scârbească de țară, să ne facă să visăm la alte vremuri când aparținem la o altă alcătuire statală? Am auzit, de curând, câteva declarații ale unor elevi de la l’Liceul „Iulia Hașdeu” din București, tineri aflați în jurul vârstei de 17 ani. Majoritatea spuneau că țara nu le-a dat lor nimica, că nu le oferă nicio șansă, că nu se simt datori cu niciun preț față de România și că vor pleca la prima ocazie. Nu o declarau unul, doi, ci toți! Primul impuls a fost de revoltă, de indignare, apoi m-am gândit că de fapt acesta este rezultatul minciunii în care trăim, al haosului și mizeriei în

care România a fost azvârlită de cei ce au guvernat-o și o guvernează astăzi. Blestemul Meșterului Manole, al Mioriței apasă asupra românilor. Blestemul trădării, al nepăsării și al unui început perpetuu Ceea ce zidim ziua, dărmăm noaptea! Ceea ce au zidit generațiile de după Unire au distrus regimurile comuniste. Ceea ce acestea au construit preț de 50 de ani se distruge acum, cu cunism, cu iresponsabilitate. Și așa va fi mereu.

(13 decembrie 1997)

Temeneaua, domnule președinte, temeneaua...

Când pretendenții la scaunul domnesc al Munteniei sau Moldovei se prezentau măritului sultan, nu făceau doar o reverență adâncă, așa cum se obișnuia pe la curțile europene, ci trebuiau să sărute papucul padișahului. Era semnul supunerii totale, al acceptării dreptului de viață și de moarte pe care stăpânul Imperiului Otoman îl avea asupra supusului său. Bașca laudele, linguşelile aduse prin vorbe meșteșugite de respectiva slugă. Sigur că până la urmă contau pungile cu bani și influențele venite din partea marelui vizir sau a altora, dar manifestările de supușenie erau indispensabile, făceau parte din protocolul, ca să vorbim în termeni de astăzi, curții. De atunci și până în zilele noastre, năravul acesta s-a păstrat adânc în ființa și conștiința românească. Îl practică tot românul, de la vlădică până la opincă. Opinca o vom lăsa de o parte și ne vom opri doar la vlădici, fiind Domniile lor mai cu moș în afacerea țării. Dacă ați băgat bine de seamă la atitudinea primului ministru Victor Ciorbea față de Poul Thomsen ați remarcat că obrazul său se umple de dulceață, că își așterne un zâmbet cuceritor pe față și că întreaga sa atitudine este de servilism înaintea trimisului celor cu teșchereaua. Vă mai poftesc să binevoiți a remarca comportamentul domnului Ciorbea față de Ion Diaconescu și Emil Constantinescu. Veți desluși cam aceleași lucruri. În ceea ce îl privește pe președintele României, v-aș reaminti că preț de un an întreg Domnia sa făcea grțioase piruete în jurul președintelui Franței, vărul nostru cel scump și care ne sprijinea fățiș să intrăm în NATO. Numai că ajutorul vărului s-a dovedit nul, iar România a rămas cu buzele umflate. A venit la rând intrarea în Uniunea Europeană, situație de pe urma căreia ne-am ales cu același refuz politicos, și atunci ce s-a

gândit domnul Emil Constantinescu? Văruțu' nu ține nici de cald nici de frig, ia să ne reorientăm noi laudele și temenelile. Zis și făcut, domnul președinte al României a făcut o vizită în Germania, puternica Germanie care a fost una din ocile ce au zis pas României. Și niciuna nici alta, domnul Constantinescu declară că anul 1998 va fi, pentru România anul Germaniei. Aș fi dat mulți bani din cei pe care nu – i am să fi putut vedea fața lui Kohl în acel moment și mai ales să fi putut pătrunde în mintea acestuia. Ce scârbă, ce dispreț trebuie să fi simțit trufașul Kohl la suzirea unor asemenea lingușeli lipsite de rușine?! Dovadă că marele cancelar (la propriu, nu la figurat) nu s-a sfiit să-i spună la obraz domnului Emil Constantinescu că la același masă a stat cu Ceaușescu și s-a târguit în legătură cu mita pe care trebuia să o dea pentru fiecare neamț lăsat să plece din România. Gestul în sine grosolan, neobișnuit pentru protocolul întâlnirilor dintre doi șefi de state. Este aproape o insultă adusă oaspetelui și țării pe care acesta o reprezintă. Că presa germană a simțit lingușala domnului Emil Constantinescu, ceea ce era în fapt, o dovedesc și articolele ce s-au scris pe marginea acestei vizite. „Süddeutsche Zeitung”, remarca, după cum consemnează ziarul „Național”, că președintele dorește să-și mai înalțe un soclu la el acasă, că aparițiile sale „charismatice” sunt creația actorului Ion Caramitru, care-i regizează totul, de la gesturi la accentuarea cuvintelor, de la privirea adânc înfiptă în ochii telespectatorilor și până la criticile părintești pe care i le adresează. La rându-i, „Die Welt” notează, după aceeași sursă, că domnul Emil Constantinescu este șeful uneia din cele mai sărace țări ale Europei. Adăugând la acestea ceea ce premierul britanic Tony Blair spunea despre Ciorbea, realizăm cum se vede România și cum se văd conducătorii ei dinspre două mari puteri ale lumii. Poate este momentul să înțelegem că temenelile și lingușelile nu ne ajută la nimic, că mai degrabă o atitudine demnă ne-ar atrage respectul celorlalți. Nu mă pot abține să nu invoc cuvintele fostului șef al statului român, mareșalul Ion Antonescu: „Acte de slugărnicie, în loc să servească cauza mare, românească, o deservesc, fiindcă cine face concesiile din slugărnicie este tratat ca o slugă...” Să ne reamintim că Hitler avea un dispreț suveran pentru toți și toate. Singurul pe care îl respecta, atâta cât era Hitler în stare, era Antonescu. Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne dovedim ocoșenia în relațiile diplomatice, ci că reprezentanții noștri au datoria să nu umilească nici șara nici locuitorii ei, lustruind

papucii diverșilor sultani din Europa și din afara ei.

(20 decembrie 1997)

Prevestiri „optimiste” pentru noul an

Pentru că aceasta este ultima mea intervenție pe acest an, în cadrul rubricii, voi încerca să fac câteva pronosticuri pentru 1998. Prima mare izbândă a guvernului Ciorbea și, firește, a Convenției Democratice va fi nu stabilizarea leului, ci creșterea puterii sale la nivelul cerbicosului dolar american. Cine va avea leiva fi un om fericit, iar cine nu va avea va fi tot ca acum. Datorită aportului excepțional al președintelui Constantinescu, de prima doamnă a țării, în cadrul vizitelor oficiale și particulare, plătite din buzunarul propriu, vom fi primiți ca membri honoris causa ai Uniunii Europene și NATO. Prin voința națională, forma de guvernământ se va schimba, România devenind monarhie sub sceptrul Maeistății sale Emil I de Scroviștea. În acest fel se va asigura o guvernare netulburată de patimile politice, țării fiindu-i asigurată stabilitatea pe drumul ei glorios spre victoria finală. Președintele-rege, visul de aur al domnului Câmpeanu, își va schimba modul de a se adresa populației. La fiecare apariție televizată dar și cu alte prilejuri, Emil Constantinescu va vorbi stând cu spatele spre telespectatori, ca să le permită acestora să-și exprime liber opiniile și criticile fără a fi influențați de privirea magnetică a domnului Constantinescu, dar pe care, așa cum se știe, i le-a transmis Ion Caramitru înainte de alegeri. deasupra capului reprezentantului noii dinastii românești va stărui peste tot unde acesta se va duce, călare sau pe jos, umbra acelui spirit pe care Emil Constantinescu l-a zărit la Putna povestindu-i glorioasa sa domnie, mai lungă și mai rodnică decât cele ale lui Ștefan cel Sfânt și Carol I la un loc. În anul care va începe, chiar și programul partidelor se va schimba. Țărăniștii vor renunța la principiul restitutio in integrum, promovând colectivismul de tip socialist, spre disperarea PSDR-ului care își va pierde obiectul muncii. Partidul România Mare va milita pentru o Românie cuprinsă între Dunăre și Ialomița, lăsând Transilvania cui o vrea, Moldova-Partidului moldovenilor și Banatul-euroregiunilor. Vadim Tudor va deveni purtătorul de cuvânt al Palatului Cotroceni, preaslăvind în ode pe Majestatea sa Regele Emil I de Scroviștea. Funar va deveni președintele UDMR și va lupta cu dârzenia-i

cunoscută și cu limbajul adecvat pentru introducerea limbii maghiare peste tot în lume, ca limbă de stat. Ion Iliescu va fi îmbălsămat și pus în mausoleu pentru ca țărâniștii și ceilalți admiratori fanatici ai săi să-l poată adula la fiecare apus și răsărit de soare. Ciumara va fi noul reprezentant al FMI, în locul lui Poul Thomsen, care va prelua postul de ministru de finanțe al României. Cererile de împrumut ale lui Victor Ciorbea se vor rezolva cu operativitatea cunoscută a domnului Ciumara. Adrian Severin va prelua postul de ministru de interne, în locul domnului Dejeu, care va trece la externe, având în vedere calitățile sale de diplomat. Severin va procura dovezile pentru cei doi-trei șefi de partide și directori de ziare care sunt agenți ai unor puteri străine. Aceste dovezi le va prezenta Majestății sale Emil, care va da un comunicat către țară și va infirma vavabilitatea dovezilor. Gigi Kent va fi numit ministru al justiției și va porni o luptă pe viață și pe moarte împotriva corupției și a economiei subterane. Într-un an-doi, balanța de plăți a României va fi excedentară numai cu sumele obținute din impozitele pe veniturile cerșetorilor de stradă. În societatea romanescă va domni pacea și înțelegerea socială. Abia acum se va vedea că cei care au anunțat că România va deveni noul Ierusalim au avut dreptate. Referirea se făcea la situația de acum a Ierusalimului, nu la cea din timpul Mântuitorului. Sfârșitul anului 1998 va aduce pentru români raiul pe pământ. Nu va mai fi nevoie de mâncare, nici de haine. Vom trăi cu aer și cu spirit și vom hălădui goi prin Câmpiile Elizee.

Cam acestea ar fi prevestirile mele pentru anul 1998, stimați cititori. Vă doresc să aveți fericirea să-l apucați!

(27 decembrie 1997)

Și, uite așa, ne-am pricopsit cu o regină!

Ultimele zile ale anului 1997 ne-au adus, în fine, marea speranță a salvării noastre. Fostul rege Mihai I a revenit în țară cu întreagă să familie. De ce au făcut-o în 29 decembrie și nu mai devreme este lesne de înțeles. După cum se știe, în 30 decembrie 1947 fostul suveran a fost obligat să abdice Gestul reîntoarcerii în această zi devine, în acest fel, semnificativ. După opinia mea, reîntoarcerea în țară a lui Mihai I nu are nimic ilegal și nici condamnabil. Deși mai sunt încă țări europene care au interzis foștilor lor regi să revină în țara lor de obârșie. Altceva

mi se pare însă greu de înțeles. Festivitățile ce au fost organizate în 30 decembrie, la care au participat oameni politici, demnitari ai actualei puteri. Prezența lor dă gir ideii de restaurație, de revenire la statutul de monarhie al României. Deși din declarațiile de până acum, fostul suveran a recunoscut actuala Constituție, deci și faptul că prin voința poporului România este republică, la festivitățile din 30 decembrie Mihai I a transmis toate drepturile sale de succesiune fiicei sale Margareta. Din acest punct sinceritatea fostului rege poate fi pusă la îndoială. Cu ce scop transmite majestatea sa aceste drepturi? Doar ca Margareta să se laude cunoscuților și prietenilor că ar putea deveni, într-un timp mai îndepărtat sau mai apropiat, regină a României? După cum se știe, conform Constituției din 1923, succesiunea la tronul țării nu se poate transmite decât primului născut pe linie bărbătească. Doar o hotărâre a parlamentului, zicea fostul suveran poate să schimbe această prevedere a Constituției din 1923. Dacă este așa sau altfel o știu mai bine istoricii și juriștii. Problema care interesează acum este însă alta. Lipsa de cuvânt a fostului rege, casă nu spun altfel, mi se pare mult prea evidentă. Majestatea sa procedează ca și liderii țărăniști în perioada alegerilor. Una promite, alta face. Deși președintele Constantinescu a declarat răspicat în fața țării că nu intenționează să reinstaureze monarhia, să cedeze adică postul său în favoarea fostului rege, cum scriseseră ziarele de prin America, iată că sunt semne indubitabile că această posibilitate este credibilă și așa zice pregătită să ia contur într-un timp destul de apropiat. Am urmărit, în 29 decembrie, dezmățul promonarhic al Televiziunii Române. După tipic, istorici, oameni politici și cetățeni de pe stradă s-au pronunțat în favoarea monarhiei. De oamenii politici și de prostime nu mă mir. Revoltătoare mi se pare atitudinea istoricilor, aceiași care preș de câteva decenii bune au susținut că fostul rege Mihai I era un rege de paie, o marionetă în mâinile diversilor oameni politici etc. Ba, mai mult, într-un număr al ziarului „Național”, dacă nu mă înșel, se publica o minută semnată de fostul suveran și de Petru Groza în care Mihai I admitea să abdice dacă Groza îl susține în realizarea căsătoriei sale cu Ana de Bourbon. Sunt acestea lucruri adevărate sau doar măsluiri? Dacă sunt adevărate și istoricii le cunosc, de ce nu sunt puse pe tapet, de ce nu se scot de la naftalină documentele reale capabile să spună adevărul curat, nu cel măsluit după interese de moment? revenind la gestul fostului nostru rege, eu cred că declarațiile sale de transmitere a

sucesiunii sunt făcute sub presiunea soției sale, a familiei. Nu știu ce mă face să intuiesc slăbiciunea fostului monarh care pare dus de mână, asemenea unui copil, de o femeie ambițioasă, o Elena Ceaușescu sub o altă înfățișare, poate mai instruită, sigur mai subtilă, mai rafinată, dar cu aceleași trăsături fundamentale, ca și defuncta primă doamnă a țării. Se susține că monarhia este sigură soluție de salvare a României. Nimic mai fals. După cum se vede, chiar și în țările unde monarhia a supraviețuit, ea este doar ornamentală. Cât privește pe fostul nostru monarh, glasul său în Europa este tratat cu indiferență. Dovada o constituie și intervenția sa pe la „curțile europene” pentru intrarea noastră în NATO, care s-a soldat cu un lamentabil eșec. Despre conducerea treburilor interne, nici nu mai merită să discutăm. Fostul rege este proverbial pentru moliciunea sa (și folosesc din nou un termen politicos), iar în ceea ce o privește pe Margareta, ca viitoare regină, mă îndoiesc sincer că după sute de ani de domnie a bărbaților pe tronurile țărilor românești va fi capabilă să ne ducă la liman într-o vreme atât de grea.

(3 ianuarie 1998)

Nu vă jucați cu focu... (rile) de artificii

La vremea când ministrul Traian Băsescu își dădea demisia, am avut o tresărire de bucurie. mi-am zis că pot să-mi scot pălăria în fața unuia dintre puținii români care mai țin la demnitatea personală, ca la unul dintre bunurile cele mai de preț. Mi se părea chiar că gestul lui Băsescu putea constitui un bun exemplu pentru politicienii români, indiferent de orientarea lor politică. Numai că, al scurtă vreme, am deslușit în spatele acestui gest manevrele politice, în întreaga lor hidoșenie. Căci, presiunea sindicatelor din domeniul transporturilor, venite să-i ceară primului-ministru reînscăunarea lui Băsescu, apoi solidarizarea Partidului Democrat (până la un punct firească!) cu afirmațiile ministrului demisionat, și mai cu seamă declarațiile conducerii acestui partid că fără Băsescu participarea la guvernare a PD-ului devine problematică mi-au întărit convingerea că este vorba de o manevră politică pur și simplu și nu de o atitudine de fond a acestui partid față de căile obscure pe care guvernul României ne poartă, azvârlindu-ne în haos și mizerie. La celălalt capăt al aprigei dispute se află primul-ministru Ciorbea. Așa cum am scris, Victor

Ciorbea va rămâne în istoria românească a acestui timp datorită încăpățânării și obtuzității sale. Dacă rezum PNȚCD-ul la oameni de factura lui Ion Diaconescu, Lupu și a altora ca ei, atunci pot spune că nici nu se putea persoană mai adecvată decât Ciorbea pentru a conduce un guvern care să-i reprezinte... în integritate. Îndârjirea cu care ei apără cauze anacronice pentru acest timp românesc, stalinismul practicat în relațiile cu membrii proprii, dar și cu partenerii, atitudinea dictatorială în Parlament, iată ceea ce îi caracterizează atât pe Ciorbea, cât și pe bătrânii lupi ai respectivului partid. Realismul proverbului care spune că cine se aseamănăse adună îl confirmă, în toată această tevetură, și poziția UDMR-ului. Mai ierialaltăieri UDMR-ul amenința cu ieșirea din coaliția guvernamentală în cazul când varianta Pruteanu a Legii învățământului va fi adoptată. Uitând de la mână până la gură, udmeriștii apără acum cu patos unitatea coaliției, ca pe un lucru sfânt și absolut necesar. Cred că majoritatea românilor s-au așteptat joi seara ca Petre Roman să anunțe părăsirea Guvernului de către membrii partidului său. Dar nu s-a întâmplat așa. Președintele PD-ului a „mai” adt un ultimatum PNȚCD, atrăgându-i atenția să nu se joace cu focul, deși focul despre care vorbește Roman este doar un spot de focuri de artificii, o nouă încercare de a-i pune „cu botul pe labe” pe țărăniști, de a-i obliga să cedeze la pretențiile pediștilor. Declarațiile, hotărârile se vor succeda cu repeziciune. dacă conducerea Partidului Democrat ar fi urmărit cu adevărat accelerarea reformei, punerea României pe baze moderne, ar fi ieșit din guvernare după discutarea unor legi pe care țărăniștii le-au impus partenerilor de coaliție, legi ce contravin programului politic al PD-ului. La întâlnirea televizată de joiseara de la Antena 1, Traian Băsescu spunea că Partidul Democrat nu riscă să-și decepționeze electoratul, admitând măsurile anacronice propuse de țărăniști. La rândul-i, Petre Roman recunoștea public că programul de guvernare nu a fost discutat cu ei și că au fost tratați de fiecare dată ca o anexă a coaliției. Le-a trebuit un an de zile pediștilor ca să-și dea seama de acest lucru, evident chiar și pentru cel mai naiv cetățean al țării? Greu de acceptat! Părerea mea este că din gâlceava născută în aceste zile nu va ieși nimic, nu se va produce nicio minune, nu se va produce nicio minune. Dincolo de orice zarvă rămâne însă situația grea a populației, adâncirea mizeriei în care aceasta se zbate. În loc să fie preocupați ca să găsească formulele, măsurile capabile să ne scoată din impas,

guvernării și oamenii politici români nu scapă niciun prilej să se dea în scrânciob, să ne ofere nouă și restului lumii jalnicul spectacol al luptelor de cocoși.

(10 ianuarie 1998)

România, țară fără viitor?

În sondajul publicat de Renașterea bănățeană, colegul meu, prețiosul critic literar Mircea Mihăieș declară în concluzia celor spuse de Domnia sa. „Acum nu mai are importanță. România este o țară fără viitor. „Mărturisesc cu sinceritate că această concluzie m-a cutremurat din temelii ființei mele. Credința unui intelectual de elită că destinul țării sale a luat sfârșit este tragică. Și pentru el și pentru șara sa. Este adevărat că din '91 încoace ne-am prăbușit mereu. De parcă cineva ne-a luat mințile, de parcă conducătorii acestei țării, fie că s-au chemat Iliescu, Petre Roman, Văcăroiu, Ciorbea sau Constantinescu, au primit „misiunea” de a desființa această țară, aruncând-o în prăpastie. Lupta pentru putere, ambițiile criminale de a accede în scaune ministeriale. În cele ale parlamentului, dementa goană după înavuțire au sfârtecat România. Și, totuși nu cred că viitorul României este terminat. De prea multe ori în istoria noastră am ajuns în prag de catastrofă și de fiecare dată miracolul s-a produs. Revenind la situația actuală, de la care au pornit și concluziile atât de pesimiste ale colegului Mihăieș, se cuvine să precizăm din start că era de așteptat să se ajungă aici. Acumulările nefaste din anii trecuți, marile promisiuni făcute de actuala coaliție în pragul alegerilor, promisiuni rămase doar vorbe-n vânt, au creat valul de nemulțumire în rândul populației și al partenerilor de guvernare. Gestul Partidului Democrat este tardiv, dar binevenit. Ciudat este faptul că la fiecare mișcare de cenzură (și au fost destule!) lansată de opoziție, PD-ul a luat partea partenerilor săi, infirmând măcar prin semnificația votului acuzele opoziției, ca acum, în ceasul al treisprezecelea, să le confirme asupra de măsură. la rândul-i, PNȚCD-ul s-a cantonat cu obstinație în ideile sale, idei care așa cum scriam și altă dată, întorseseră România cu fața spre trecut. generând mari nemulțumiri în societatea românească. Strecurate la început cu viclenie, cu jumătate de gură, principiul restitutio in integrum, restaurația au fost pe parcursul guvernării obiective principale ale guvernului Ciorbea în detrimentul adevăratelor măsuri de redresare.

Nici măcar acum, la sprtul târgului, primul-ministru nu vrea să recunoască ceea ce constată pe pielea proprie țara întreagă. În ultimul său discurs dl Ciorbea bălmăjește că acuzele opoziției, conform cărora PNȚCD intenționează să aducă moșierii, sunt false și, că acordarea unor biete bucățele de pământ unor țărani, pe care aceștia le-au câștigat în război sau în închisorile comuniste (?) nu înseamnă aducerea moșierilor. După cum știe toată lumea, aceste biete bucăți de pământ sunt mult mai mult decât atât și sunt luate de la alți amărăți care nu voie mai avea nici măcar cât au avut până acum. La fel se întâmplă cu casele naționalizate despre care Ciorbea spune că sunt doar niște biete locuințe. Ciorbea se preface a nu ști că aceste locuințe sunt palate de câte 20 – 30 de apartamente și că sunt proprietari care au în Timișoara, câte șapte asemenea palate. În fine, acestea sunt doar două exemple din multe altele. Din proiectul de program pe care dl Ciorbea s-a ostenit să-ți schițeze cu acest prilej lipseau ramuri fundamentale ale economiei noastre. Ciorbea n-a scos niciun cuvânt despre agricultură, ca și cum aceasta nici n-ar exista, ca și cum nu ar fi vitală pentru existența noastră. Ignorarea ei și cu acest prilej dovedește neputința acestui guvern, nepriceperea sa. Nu s-a spus nicio vorbuliță despre turism, despre cercetare, învățământ, cultură. Ca și Ceaușescu înaintea fugii sale, Ciorbea a încercat însă să arunce cu praf în ochii lumii spunând că 50% din veniturile obținute la buget voie fi alocate protecției sociale. A uitat însă domnul Ciorbea să spună din ce se vor alcătui aceste venituri. A ocolit cu o viclenie ce-i este caracteristică faptul că aceste venituri se obțin în cea mai mare parte din taxele puse pe spinarea populației. Cum s-ar zice – cu o mână dai, cu două ei. Datorită măsurilor sinucigașe ale guvernului Ciorbea am ajuns în situația unică în Europa, ca la un angajat să fie 1, 5 pensionari. Ce s-ar întâmpla într-un stup dacă mai mult de jumătate din albine ar aștepta să fie hrănite de cealaltă parte? Neproductivitatea societății românești duce, și aceasta o înțelege oricine, la sucombarea ei. Ce măsuri a luat guvernul Ciorbea ca să oprească inerția, haosul? Niciuna. Dimpotrivă, a făcut tot ce i-a stat în putere să demoleze chiar și ultimele unități economice productive. La concurență cu FPS, guvernul Ciorbea a pulverizat unitate, după unitate, dându-ne pe mâna escrocilor, neisprăviților. Și, în pofida tuturor acestor evidențe, Ciorbea, Ion Diaconescu declară cu seninătate că țara se află pe drumul cel bun. Orbirea ei depășește orice închipuire! Este cel mai târziu ceas

al opririi ei. Doar dacă încăpățânarea PNȚCD-ului va fi lăsată deoparte, dacă se va face un nou guvern, competent, dacă se va renunța la ideile otrăvite pe care bătrânii mambrii ai PNȚCD la coc ca pe o revanșă, ca pe o răzbunare pentru suferințele îndurate în anii comunismului, mai avem încă o șansă de a ieși la liman. Dacă nu, vae vistic. Vai de cei învinși. Și noi vom fi, sigur, cei mai nefericiți învinși ai Europei.

(17 ianuarie 1998)

Dulce ca mierea este ciolanul patriei

După cum anunță presa, noul ambasador al Statelor Unite în România a declarat, în Camera Reprezentanților din Congresul American, că politica de la București este „foarte exotică”, că se iau decizii în spatele ușilor închise, interesele personale fiind puse înaintea celor publice. Când un străin vorbește despre o politică exotică, el înțelege sigur prin aceasta un soi de manifestări de tip Africa Centrală, expresia incluzând un dispreț abia disimulat. În fond, ambasadorul ce va reprezenta Statele în România și prin filtrul căruia se vor transmite spre America toate informațiile din România, are perfectă dreptate. Politica românească de după '90 este un jalnic spectacol al goanei după ciolan, indiferent dacă acesta se concretizează în venituri la bugetul personal sau în deținerea unor pârghii ale puterii. Cine are curiozitatea să rememoreze anii aceștia va vedea că formațiunile politice din dulcea noastră țărișoară au acționat numai după principiul beneficiului propriu, în dauna intereselor naționale. Ruperea FSN-ului, ruperea PNL-ului, ce se anunța ca cel mai puternic și mai credibil partid, coalizarea noului partid PD (partid de orientare, să-i zicem, social-democrată, dar având oarecare trăsături socialiste), cu PNȚCD-ul, partid de dreapta, dominat de bătrânii nostalgici după monarhie și după marea proprietate de dinainte de război, alianța cu UDMR-ul, partid construit în baza unor idei naționalist-revanșarde, toate acestea nu fac altceva decât să confirme haosul politic românesc, goana după interesele de care vorbeam. După ce coaliția denumită Convenția Democrată a învins în noiembrie 1996, preluând frâiele puterii, era de așteptat ca dihonă să apară mai devreme sau mai târziu. Împărțirea ciolanului, după târguiri ce au umplut de scârbă întreaga țară, nu putea să dea satisfacție tuturor comesenilor. Bașca rapacitatea, deja proverbială, cerbicia PNȚCD-ului. Amenințări de

părăsire a coaliției s-au manifestat de câteva ori, pe parcursul anului trecut. UDMR-ul și PD-ul și-au arătat colții, avertizând că nu vor tolera mult lăcomia țărăniștilor în a deține cele mai multe și mai importante posturi în toate structurile. Doar PNL-Convenția Democrată a rămas în postura de așa-zis arbitru, în fond nebăgat în seamă de ceilalți trei. Și, cum era de așteptat, lovitura de tetru a venit din parte PD-ului, cu nobila motivație că actuala guvernare este incapabilă să realizeze reforma românească. Majoritatea zdrobitoare a populației resimte, pe proprie piele, această realitate, astfel că jocul PD-ului este credibil și justificat, ba chiar aplaudat. Nimeni nu spune însă că programele politice ale celor două partide sunt incompatibile, cum incompatibile ar trebui să fie și cele ale PNȚCD-ului și UDMR-ului, ale căror aspirații naționale (să nu zic naționaliste) se bat cap în cap. Și astfel s-a ajuns la criza guvernamentală izbucnită vehement în aceste zile. Spectacolul oferit de cei doi beligeranți este desprins din Caragiale, și îmi vine să cred că avea dreptate cel care spunea că I.L. Caragiale este părintele României moderne. N-am să uit curând imaginea din Parlament a celor doi: Zaharia Trahanache, alias Ion Diaconescu, și Tipătescu, alias Petre Roman. Pentru cei care își amintesc „O scrisoare pierdută”, personajele caragialene sunt extrem de vii. Niciunul nu lipsește. Nici Cațavescu, nici Pristanda, nici Dandanache și ceilalți. Să nu facem greșeala să-l excludem de aici pe dl Emil Constantinescu! În fiind, cu Domnia sa se deschide galeria aceasta cutremurătoare. Tătuțul patriei a luat de urechi întreaga suflare politică, dar nu s-a ostenit să des măcar un aer de aparentă neutralitate. Nu, a marșat vuzibil pe ortacii lui de drum, pe cei ce l-au propulsat spre scaunul prezidențial. Dacă Diaconescu ar fi moldovean ca Lupu. aş zice că încăpățânarea și grosolănia sa se trag din ceea ce spunea Creangă despre moldoveni: „moldoveanul când merge tropăiește și când vorbește hodorogește”. (Cer scuze moldovenilor, recunoscând că spusele marelui scriitor nu sunt valabile pentru toți compatrioții noștri). Comportarea de țăță a lui Ion Diaconescu la prezidiul Parlamentului nu cred că are asemănare în Europa, nici mărâitul spre plenul Parlamentului al lui Victor Ciorbea, ce simțea aproape zbîlțul hingherului. De cealaltă parte se situează figura mieroasă, inundată de aerul triumfător a lui Adrian Năstase, lăsând să se înțeleagă că „va veni sărbătoarea și pe ulița noastră”. (L-am citat pe Iosif Visarionovici Stalin). Și multe alte asemenea figuri și imagini extrem de grăitoare. În spatele lor, o mulțime de ființe

omenești îngrijorate, hăituite, flămânzite, urmărind cu uimire și nedumerire, poate și cu revoltă, poate și cu speranță, marele spectacol al nerușinării. Ce va fi, vom vedea. Omenește, sperăm într-o lumină la capătul unui tunel care până acum a fost orb.

(24 ianuarie 1998)

Oaia cu trei picioare

Prin... decret prezidențial, criza politică, contestată de însuși Emil Constantinescu, a luat sfârșit. Miniștrii Partidului Democrat și-au luat catrafusele și au plecat. Nu înainte ca Victor Ciorbea să le dea cu tifla. La ultima ședință a guvernului, premierul, în bătaie de joc, nu le-a mai pus obișnuitele mape în fața PD-iștilor. Ca să înțeleagă cine este cel biruitor, cel mai puternic. De altfel, puțină minte pe care Ciorbea o are s-a dovedit până în ultima clipă. Declarațiile sale făcute presei spuneau că în câteva ore noul cabinet va fi încropit. Aceste câteva ore s-au transformat, la scurtă vreme în zile, iar Ciorbea n-a avut nicio clipă de rușinare pentru iresponsabilitatea declarațiilor sale publice. Același lucru s-a întâmplat în cazul ministrului Babiuc, pe care primul-ministru l-a anunțat ca doritor să rămână în cabinet, în pofida hotărârii partidului său. Tribulațiile lui Ciorbea asupra cărora insist sunt elocvente pentru posibilitățile sale intelectuale. Și vin și zic, că oricâtă tevatură se va face, orice aranjamente de culise, atâta vreme cât Ciorbea va fi în fruntea guvernului, rezultatele vor fi catastrofale. Căci, omul este atâta cât este și de unde nu-i nici Dumnezeu nu cere. Revenind la președinte, trebuie să remarcăm faptul că Domnia sa a rezolvat criza din România între două avioane. Cel spre Budapesta se spre Davos. La reuniunea de la Davos, Emil Constantinescu va asigura forurile internaționale și pe investitorii străini că România este o țară stabilă și că reforma continuă neabătut, că poporul român strâns unit în jurul coaliției va obține victorii după victorii. În fond, criza, după câte înțeleg eu, va continua asemenea unui foc mocnit. Nici comunicatul dat de către partidele din coaliție, aproape identic cu cel din noiembrie, '96 nici sprijinul parțial promis de Pd nu vor rezolva problemele românești. Și aceasta fiindcă oaia coaliției are doar trei picioare: PNȚCD, PNL și UDMR, cel de-al patrulea picior, al PD-ului, fiind unul șchiop. Pe de altă parte, golurile lăsate de către miniștrii

PD-iști nu se vor putea, atât de lesne cum pare, umple. Dacă țărăniștii vor ocupa cu oamenii lor aceste posturi așa cum se zvonește, dihonnia va intra între ei și PNL, ca să nu mai vorbim despre unanimitatea dezastruoasă ce va domina guvernul. Monolitul ce se va naște nu va fi departe de fostul partid unic și de conducerea de pe timpul lui Ceaușescu. Tragedia va veni atunci când legile propuse de guvern vor trebui aprobate de parlament. Căci, nici Camera Deputaților, nici în Senat, țărăniștii și ceilalți doi nu vor putea obține majoritatea necesară, fără ajutorul PD-ului. Sunt aproape sigur că vom asista la un circ de toată frumusețea. Partidul Democrat a fost cel care, după cum se știe a declanșat această criză. Liderii săi au susținut cu tărie că nu vor colabora cu premierul Victor Ciorbea. Iată că, totuși, până la urmă au acceptat această variantă. Fie ea și condiționată de anumite lefi reformiste. Compromisul nu face o față bună PD-ului. Jumătățile de măsură vor duce inherent la scăderea popularității și credibilității sale în rândul alergătorilor proprii și al opiniei publice românești. În ciuda optimismului afișat de țărăniști, până în final guvernul va cădea. În fond, acest lucru are mai puțină importanță. Numai că trăgănarea rezolvării problemelor care macină societatea românească va duce la noi suferințe. Starea economică a României și implicit nivelul nostru de trai se vor deteriora cu fiecare lună ce va trece și aceasta fiindcă în componența de acum guvernul nu este capabil, oricâte plombe i se vor administra, să găsească soluțiile potrivite de redresare. Numai un guvern compit schimbat, alcătuit din specialiști, din tehnicieni, cum se spune, va putea să ne salveze.

(31 ianuarie 1998)

Mic dejun la Casa Albă

După chemarea în ajutor a lui Wim van Velzen, președintele Uniunii Creștin Democrat, cel care și-a permis cu neobrăzare să ne dea indicații și să ne tragă de urechi la noi acasă, iată că ne-a mai sosit (adică țărăniștilor le-a sosit) un oaspete. Silvio Berlusconi, un fel de Cataramă italian (păstrând proporțiile), a venit în ajutorul dreptei românești, aflată la ananghie. cam ce a făcut la vremea când era prim-ministru al Italiei, onorabilul Berlusconi, se știe. Dacă italienii erau tot atât de bicisnici precum românii, astăzi dulcea noastră soră

Întru latinitate ar fi pășit voios pe drumul falimentului. În fond, cine are curiozitatea să arunce o privire asupra istorie țărilor latine, ajunge lesne la concluzia că de fiecare dată când la conducerea lor s-au aflat partidele de dreapta, dictatori de dreapta, situația lor a fost catastrofală. Vezi Spania, vezi Portugalia, vezi Italia și așa mai departe. Recrudescența dreptei, după perioada de dominație a comunismului în țările din estul Europei și valul de simpatii procomuniste din vestul european era firească. Stă în alcătuirea omului să opteze pentru reversul medaliei atunci când s-a săturat de avers, să aleagă albul după negru etc. Așa s-a întâmplat și în noiembrie '96, la noi. Sătui de cei peste 40 de ani de regim comunist, de alți șapte ani de regim considerat al emulilor ceaușiști, românii au votat cu forțele de dreapta, sperând în schimbarea priomisă cu atâta larmă. Numai că schimbarea nu a venit. Răul a devenit și mai rău, politicianismul a căpătat proporții demente. Neputincios din start, datorită componenței „monstruoasei coaliții” bazată nu pe identitate de ideologie, ci pe interese, guvernul condus (e un fel de a spune condus, fiindcă primul-ministru n-a fost și nu este decât o figurină de ceară în mâinile țăranștilor) de Victor Ciorbea a măcinat în gol, luând măsuri care, în loc să redreseze economia românească, au transformat-o într-o ruină. În fapt, majoritatea covârșitoare a miniștrilor acestui guvern au fost doar niște marionete în mâna președinților partidelor din coaliție. Ceea ce au făcut ei sau nu au făcut s-a mărginit la aplicarea în practică a prețioaselor indicații ale conducerii de partid. Viciul, așadar, este unul de fond și privește sistemul politic românesc în totalitatea lui. Scârba domnului Constantinescu este îndreptățită, ceu precizarea că este scârba tuturor românilor față de clasa politică, iar domnul președinte a exprimat-o într-un nefericit moment de lipsă de autocontrol. Doar că și Domnia sa este cuprins în această scârbă, fiind creația unor forțe politice aflate acum la putere. Poate că dl Constantinescu ar fi trebuit să declare că îi este scârbă de sine însuși și de toți ceilalți. Într-un asemenea ceas, chiar și Ion Diaconescu a scăpat porumbele din gură, spunând că membrii clasei politice românești sunt „toți bolnavi într-un anume grad”. El, Ion Diaconescu, care este recunoscut prin obstinția cu care nu urmărește decât supremația PNȚCD-ului, rămânerea la guvernare, indiferent de situația societății românești și de interesele naționale. Că este așa o dovedește și faptul că deși Ungaria, împreună cu liderii UDMR-ului ne cer monitorizarea din parte Consiliului

Europei, Diaconescu declară cu iresponsabilitate că vor susține pretențiile UDMR referitoare la Legea învățământului și a administrației locale. Machiavelism, prostie, nesimțire? Poate una, poate alta sau poate toate laolaltă! Norocul este că în acest ceas PD-ul a ieșit din hora drăcească în care a jucat preț de un an de zile. Părăsirea guvernului și declarațiile că nu vor vota alături de partenerii de coaliție decât acele legi ce privesc privatizarea și nu obsesiile țărăniște (Legea fondului funciar, Legea caselor naționalizate, Legea învățământului), ne mai dau o câțime de speranță că nu ni se va pune pielea pe băț, așa cum ar fi dorit țărăniștii. Sperăm că, după căderea acestui guvern, la viitoarele alegeri se va trece la votul uninominal, se va da poate posibilitatea alegătorilor să opteze pentru persoane și nu pentru partide, care să arunce, ca până acum, în față fanarioți lipsiți de competență, de caracter și de simț național. Până una-alta, deși măsurile recente luate de Guvern au generat noi și aberante scumpiri, ne-au mai atârnat o piatră de gât o seamă de aleși (prințe care și primarul Timișoarei) au dat fuga să ia micul dejun cu președintele Clinton. Se știe că la curțile domnești, în cuhniile acestora găseau un blid cu mâncare toți calicii târgului. Întrebarea este cine și cu ce bani plătește drumul până în America?

(7 februarie 1998)

Democrația pumnului și pumnul democrației

Când Irakul și-a atacat vecinii, intervenția forțelor unite în Golf părea justificată. Agresorul trebuia să-și primească riposta. Acum, însă, pentru simplul motiv că Saddam refuză să i se cotovăiască țară, la orice oră din zi și din noapte, după pofta inimii domnului Clinton, o intervenție armată din partea americanilor și a altora poate fi greu justificată. Rolul de jandarm al lumii pe care America și-l arogă ar trebui să stârnească orgoliul tuturor țărilor de pe mapamond. Până unde se poate extinde „controlul” american, de unde începe suveranitatea și independența unei țări? Justificările domnului Clinton pentru atacarea Irakului sunt problematice, subțiri. De atâta vreme se caută arme care nu există. Nu mă îndoiesc că serviciile de spionaj americane au pătruns până și în toaletele lui Saddam. Chiar nu au reușit ele să-i ofere lui Clinton probele privind existența armelor chimice, bacteriologice, a rachetelor nucleare cu care președintele

american înspăimântă lumea? Sau e vorba pur și simplu de refacerea imaginii proprii a domnului Clinton. Un război în Golf ar îndepărta atenția opiniei publice americane de la problemele sale intime.

Reîntorcându-ne pe plaiurile noastre mioritice, este cazul să observăm că PNȚCD-ul procedează cam în stilul lui Bill Clinton față de irakieni. Spiritul său democratic nu este departe nici de cel al fostului PCR. Toți știm că în partidul comunist erai obligat nu să gândești, ci să spui după cum sunau documentele de partid, indicațiile prețioase ale genialului conducător. Iată că PNȚCD îi sancționează pe cei mai buni membri ai săi, Radu Vasile, George Pruteanu, pentru că au îndrăznit să-i critice pe talibanii din fruntea partidului sau au fost împotriva unor măsuri luate de aceștia de-a oferi pe tavă UDMR-ului ceea ce partenerul lor de coaliție nu a reușit să-și ia, încă, cu știința și bunăvoința noastră sau pe furiș. Sancționarea domnului Pruteanu este, fără niciun dubiu, simptomatică pentru orientarea PNȚCD-ului, dar și pentru spiritul său „democratic”. Întrucât țărăniștii conduc acum România, nu este de mirare că în toate structurile societății noastre, de la justiție și până la membrii guvernului, nedreptatea este la ea acasă. Pornind de la aceeași cauză, toate măsurile luate de guvernul Ciorbea, în perioada sa de guvernare, sunt îndreptate împotriva poporului, se joacă tontoroii pe trupul acestuia. Cum economia țării este bulversată, statul nostru trăiește doar de pe urma taxelor, a impozitelor, deci băgând adânc mâna în buzunarul și așa gol al cetățeanului. În schimb, aleșii neamului nu se sfiesc să-și asigure venituri exorbitante, facilități de nababi. Ce sfidare mai nerușinată vreți decât cele 57 de miliarde de lei pe care Senatul și le-a votat în condițiile în care personalul din sănătate câștigă mult sub nivelul salariului mediu pe economie?! Comparați multele milioane pe care parlamentarii le au ca venit cu cele câteva sute de mii ale pensionarilor, ale celorlalte categorii de populație! Riposta parlamentarilor, la reproșurile ce le-au fost făcute în acest sens, a fost cel puțin de bun simț, dacă nu chiar sfidătoare: a-i dori ca noi, cei care reprezentăm România, să umblăm cu nădragii rupți în fund sau desculți? Recunosc că mă amuză imaginea unor demnitari zdrențuroși și desculți pe coridoarele guvernului sau ale Parlamentului. Numai gândind la acest lucru te apucă plânsul. Firește că nimeni nu dorește ca în realitate să se întâmple așa ceva. Dar nici ca unii să se îmbuibă, iar alții să moară de foame nu mi se pare drept. L-am urmărit zilele

acestea, la televiziune, pe ministrul muncii declarând că bugetul țării nu poate susține pretențiile celor din sănătate și că populația ar trebui să contribuie la aceasta cu o taxă de genul celei impuse de Băsescu. Rotunjel, plesnind de sănătate, cu o mină care trădează traiul bun, respectivul ministru își etala întreaga sa nerușinare, mai aburcînd încă un pietroi în spinarea proștilor, care proști cîrtesc pe la colțuri sau pur și simplu sunt resemnați cu soarta lor, socotind că așa le-a fost dat, să o ducă. târâș, în veacul vecilor.

(14 februarie 1998)

Unde-i corupția? Uite corupția!

Unde-i mafia? Uite mafia!

Cînd președintele Emil Constantinescu a făcut apel către pentru a porni o campanie împotriva corupției, eu, în dulcea mea naivitate m-am excitat și i-am adus toate laudele posibile în cadrul acestei rubrici. Apoi, după nenorocitul tipic românesc s-au constituit în țară comisii judeșene care aveau ca obiect lupta împotriva corupției. Și, ca mai toate comisiile născute după demebrie 1989, ele au rămas pe hîrtie sau au făcut pe dracul în praznic să ascundă adevărul. Așa se face că nimeni nu a aflat ce s-a întîmplat în timpul revoluției, cine au fost teroriștii, cine a chemat minerii etc. Marii escroci, jefuitori de țară de genul Sever Mureșan, clanul Păunescu, Iskandarani și alții sunt fie liberi, fie nejudecați, ascunși prin penitenciare pînă li se va uita și numele. Ca să nu mai vorbim de pleava escrocilor care acționează pe toate structurile, în toate instituțiile statului, strîmbînd dreptatea, deturnînd adevărul, comițînd sute de mii de acte de injustiție în dauna și sfidarea legilor și adesea cu ajutorul acestora, fiind ele strîmb făcute de legitorii români. Sarabanda vînzărilor și strîmbătăților este pornită de sus, de la nivelul parlamentarilor și se continuă pînă la cea mai mică verigă a unei așezări umane rurale. Am urmărit, cu stupoare, o discuție la televiziune între Oliviu Gherman și șeful comisiei juridice a Senatului, Răzvan Dobrescu, mi se pare, care susținea cu aplomb în fața națiunii, că unii au vocația chiriașilor și alții pe cea apropietarilor. La fel de bine se poate spune că unii au vocația hoției, că unii au vocația slugii și alții pe cea a stăpînului. Nu-mi vine să cred că românii au ieșit în stradă, cei care au făcut-o, căci teamă mi-e că nu au ieșit profitorii de astăzi, doar pentru a ajunge slugi. pentru a muri de foame

și a fi azvârliți în drum de foștii stăpâni. Judece-mă cine o vrea că sunt îmbibat de ideologia comunistă, dar eu tot nu pot accepta că, acum, la sfârșitul mileniului, ne mai putem întoarce la Evul Mediu și la structurile sale sociale. Capitalismul feudal (folosesc o formulă într-un anume fel aberantă, dar cred că există un capitalism, fapt dovedit de țările evoluat ale Europei, modern, în care societatea nu se desparte tranșant într-o mână de oameni foarte bogați și o masă uriașă de săraci), pe care câțiva strigoi ai unei alte lumi încearcă să-l reînvie în România este anacronic și distrugător pentru ființa românească.

Revenind la corupția și mafia ce stăpânesc România, în văzul și cu știința autorităților, ba chiar aș zice cu concursul acestora, nu pot să nu mă refer la datele oferite de colegul meu Doru Măcriș, într-o anchetă publicată în ziarul nostru. Documentele prezentate de el dovedesc, fără putință de tăgadă, că justiția timișoreană, Primăria, notariatele, instituții fundamentale abilitate să aplice legea, să conducă sau să organizeze societatea sunt bântuite de flagelul corupției, lucrează nu pentru a face dreptate, ci strâmbătate. Când înșiși procurorii recunosc că „Aici, în jurul acestui imobil, deja clanul este format și va pune mâna pe el”, ce speranță mai poate avea românul că i se va face dreptate, ce speranță mai poate avea că legea e lege și nu bătaie de joc?! Dacă știu bine, comisia județeană anti-corupție este condusă de domnul Viorel Coifan președintele Consiliului județean. Cazul prezentat de colegul meu este edificator, definitiv pentru caracatița care a cuprins România. El poate, și trebuie să fie luat de grumaz de către această Comisie, de către parlamentari, chiar dacă va stârni, și nu mă îndoiesc de acest lucru un scandal național. Cine și-a pus boii în jug cu dracul, trebuie să-i scoată fără coarne, să plătească! Dacă nu, părtășia cu banditismul se cheamă complicitate, o complicitate dublă, penală și morală.

(21 februarie 1998)